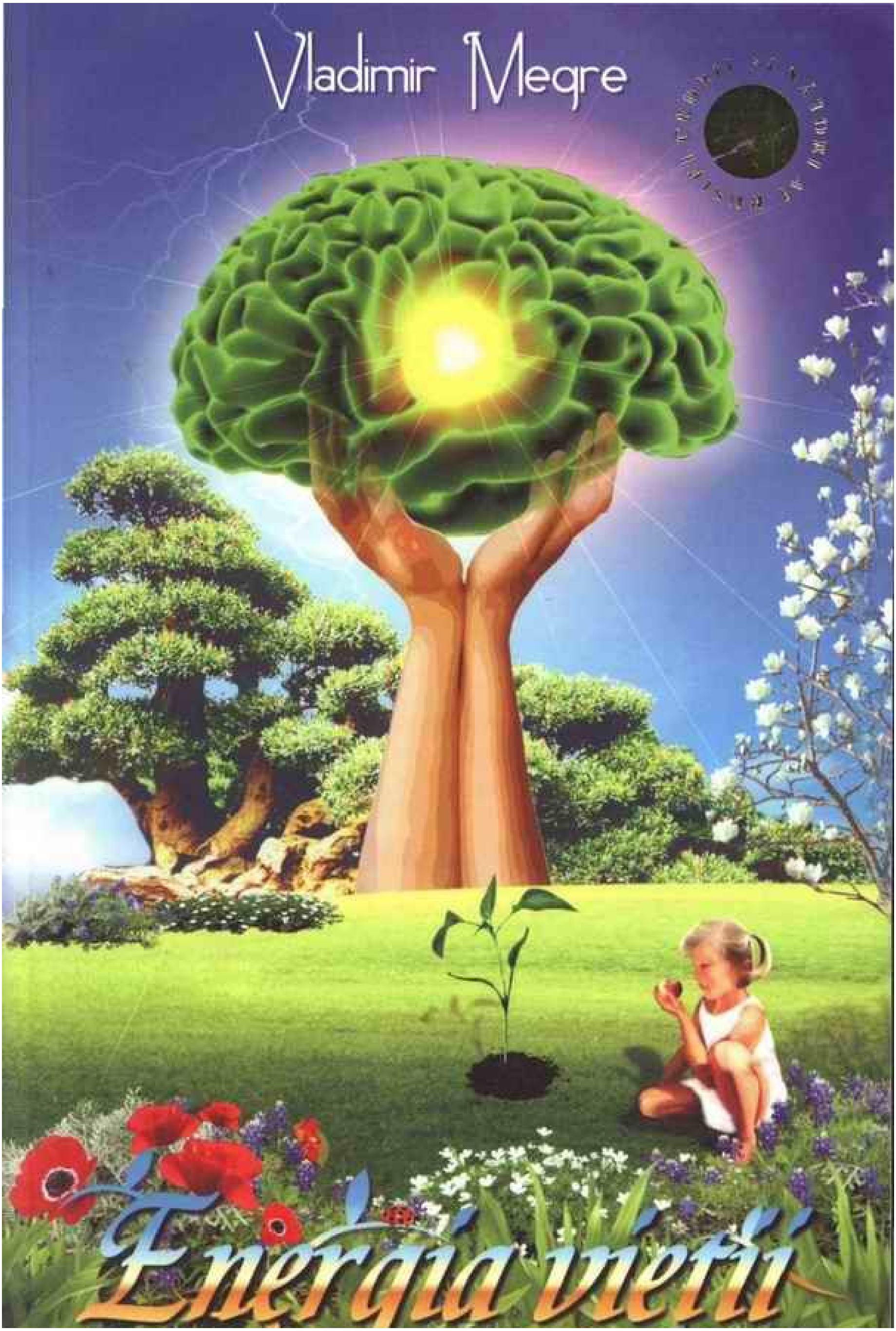

Vladimir Megre
Energia vieții

Vladimir Megre
Energia vieţii

cartea a şaptea din seria

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

După afirmaţiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinaţii de litere şi aranjamente de cuvinte care au influenţă binefăcătoare asupra omului

***Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale*.**

***Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obţinerea unui efect pozitiv*.**

Gândul creator

Viaţa omului! De cine sau de ce depinde ea? De ce unii devin împăraţi şi căpetenii de oştiri şi alţii adună resturi de prin gunoaie?

Există o opinie conform căreia, încă de la naştere, fiecărui om îi este ursit un destin. În acest caz înseamnă că omul este doar un mic şurub, lipsit de importanţă, din sistemul unui oarecare mecanism, şi nu creaţia cea mai de seamă a lui Dumnezeu.

Şi mai există o altă opinie care susţine că omul este o fiinţă autosuficientă, în care sunt încătuşate absolut toate energiile Universului.

Omul posedă o energie numai lui caracteristică, numită „energia gândului” Şi dacă devine conştient de ceea ce posedă şi începe s-o folosească din plin, atunci el devine stăpânul întregului Univers.

Care dintre aceste două opinii antagonice este conformă cu adevărul?

Pentru a înţelege cât de cât, haideţi să ne amintim o pildă mai veche, devenită aproape anecdotă.

Un om necăjit pe viaţă fuge în pădurea de la marginea oraşului, îşi duce mâinile pâlnie la gură şi strigă spre cer, adresându-i-se lui Dumnezeu:

— Aşa nu mai pot trăi! În împărăţia Ta terestră domneşte nedreptatea şi haosul. Unii se plimbă prin oraş în maşini luxoase şi se ospătează prin restaurante, iar alţii adună resturi de pe la coşurile de gunoi. Mie, uite, nu-mi ajung banii nici măcar să-mi cumpăr o pereche de pantofi noi. Dar dacă Tu, Doamne, eşti drept şi îndeobşte, dacă Tu exişti, atunci fă ca eu să câştig la

loterie.

Norii de pe boltă s-au împrăştiat, o rază de soare l-a mângâiat tandru pe omul ce striga, şi din cer a răsunat o voce blândă:

— Linişte-te, fiul Meu. Eu sunt gata să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Se bucură omul.

Mergea pe stradă, zâmbea, se uita cu satisfacţie la vitrinele magazinelor şi îşi menea lucrurile pe care să le cumpere cu banii câştigaţi la loterie.

S-a scurs un an, nu a câştigat nimic, şi îşi zice omul în sinea lui: „Dumnezeu m-a minţit”.

Şi mai amărât ca pân-atunci, merge iară omul în pădure, în locul în care a auzit promisiunea lui Dumnezeu şi exclamă:

— Tu nu ţi-ai ţinut vorba, Doamne! M-ai minţit. Un an întreg am tot aşteptat şi am visat la cumpărăturile pe care o să le fac cu banii câştigaţi. Dar anu’ a trecut şi… de câştig, nici pomeneală!

— Ah, fiul Meu, s-a auzit din cer o voce tristă, tu ai vrut să câştigi mulţi bani la loto… Atunci de ce, într-un an întreg n-ai cumpărat nici măcar un bilet la loterie?

***

Această mică pildă-anecdotă se vehiculează prin popor, iar poporul râde de nepricopsit:

— Da’ cum de n-a înţeles atâta lucru? Ca să-şi îndeplinească visul şi să câştige ar fi trebuit mai întâi să cumpere cel puţin un bilet la loterie!

Însă omul nostru nu făcuse nici măcar gestul cel mai elementar, de la sine înţeles.

Aici, nu pilda în sine este importantă şi nici dacă s-a întâmplat cu-adevărat aşa cum se vorbeşte. Important este cum se raportează oamenii la evenimentele în care sunt antrenanţi.

Iar faptul că oamenii au râs de ghinionul celui în discuţie, este tocmai dovada că intuitiv sau, poate inconştient, oamenii înţeleg că făgaşul viitor al propriilor vieţi nu atârnă doar de oarece Forţe Măreţe sau de providenţa Divină, ci şi de ei înşişi.

Acum, fiecare *să-ncerce să-şi* analizeze condiţia propriei vieţi. Aţi făcut voi, oare, tot ceea ce trebuia ca visele să vi se adeverească?

Îndrăznesc să subliniez, şi nu fără temei, că fiecare vis, chiar şi acela aparent ireal sau fantastic, se va îndeplini dacă omul care vrea să-l realizeze va întreprinde acţiunile elementare şi implicite care să-l poarte spre asta.

Afirmaţia de faţă poate fi ilustrată prin numeroase exemple. Iată unul din ele.

Logodnica lordului englez

S-a întâmplat odată, în micuţa piaţă din Vladimir, să asist la cearta dintre o tânără fată vânzătoare şi un client cherchelit.

Fata vindea ţigări. Se vede că era la primele zile de muncă, deoarece nu prea cunoştea marfa şi încurca tare denumirile ţigărilor. De asta, servea foarte încet. Deja se creasе o coadă discretă de vreo trei-patru persoane, când un bărbat cherchelit, ultimul din rând i-a tunat fetei:

— Nu poţi să te mişti oleacă mai repede, lălâio!? Pe obrajii fetei s-au aprins doi bujori de roşeaţă. Câţiva târgoveţi care treceau pe acolo s-au oprit să se holbeze la fata-vânzătoare mocoşită.

Beţivanul a dat înainte cu comentariile lui bădărăneşti. Vroia să cumpere două pachete de *Irina*, dar când i-a venit rândul, fata a refuzat să-l servească. Clocotind de mânie şi mai-mai s-o podidească plânsul, i-a aruncat beţivanului:

— Dumneavoastră sunteţi prost crescut! Refuz să vă servesc.

Clientul, în primul moment a amuţit, buimăcit de întorsătura pe care-o luase situaţia, după aceea s-a întors către grupul tot mai numeros din spatele lui şi a exclamat cu un ton şi mai ofensiv:

— Ia te uită la ea, gaiţa uşuratică! O să te măriţi, şi bărbat'tu o să-ţi zică şi mai şi dac-o să te învârţi tot aşa, ca o curcă beată, prin bucătărie.

— Nici lui nu o să-i permit să mă jignească, a răspuns fata.

— Da', cin' te crezi tu? Gaiţă cu ifose, hî, a strigat mai tare şi mai ofensiv beţivanul, lu' bărbat'su nu-i permite! Da' poate că vrei să te ia vreun lord englez?

— Poate. Poate că mă mărit cu un lord, e treaba mea, i-a tăiat-o scurt fata şi s-a întors cu spatele.

Situaţia devenise incandescentă. Niciuna din părţi nu ceda. La ceartă se strânseseră deja o mulţime de târgoveţi din micuţa piaţă şi, care mai de care, făceau aprecieri batjocoritoare la adresa vânzătoarei din piaţă, care avea de gând să se mărite cu un lord englez.

Din spatele tarabei vecine a ieşit o fată şi i s-a alăturat prietenei ei. Stătea lângă ea, dar nu spunea nimic.

Stăteau amândouă mute.

Stau cele două fetişcane, după toate aparenţele proaspete absolvente de şcoală, în faţa gloatei adunate, care le judeca comportamentul insolent şi arogant.

Toată încurcătura a descâlcit-o tânărul proprietar al tarabelor din piaţă. Mai întâi s-a apropiat şi i-a cerut fetei să-i vândă ţigări bărbatului cherchelit, însă primind refuzul ei, a găsit iute o altă cale să-i împace pe toţi. *A* scos bani din buzunar şi i-a spus fetei vânzătoare:

— Stimată domnişoară, fiţi amabilă şi vindeţi-mi două pachete de *Irina*.

— Poftim, i-a răspuns fata şi i-a dat două pachete de ţigări.

Tânărul i-a dat bărbatului beat ţigările, conflictul a fost rezolvat şi gloata s-a împrăştiat.

Istoria asta a avut o urmare – şi una chiar surprinzătoare.

Întorcându-mă la cumpărături în piaţă, involuntar

m-am uitat la cele două tinere vânzătoare. Acum serveau cu aceeaşi promptitudine cu care serveau colegii lor mai rutinaţi, dar totodată, se şi deosebeau vizibil de ei. Erau îmbrăcate mai cochet, mai la modă, totuşi sobru, nu erau machiate exagerat, iar mişcările le erau mult mai elegante decât ale celorlalţi. Au lucrat un an în piaţă, apoi, pe nepusă masă, au dispărut.

În timpul verii, la vreo şase luni după dispariţia lor, în aceeaşi piaţă dau cu ochii peste o fată foarte elegantă, care se plimbă de-a lungul tarabelor cu fructe. Se distingea dintre ceilalţi oameni din piaţă prin ţinuta ei dârză, prin hainele de firmă şi prin bijuteriile scumpe pe care le purta. În urma fetei păşea un domn respectabil cu un coşuleţ încărcat cu tot soiul de fructe în mână.

Am recunoscut în tânăra femeie, care atrăgea privirile bărbaţilor şi vădita invidie a femeilor, prietena tinerei vânzătoare de ţigări.

M-am apropiat şi i-am explicat tinerei perechi, în particular tânărului care o însoţea pe frumoasa fată, motivul curiozităţii mele. În cele din urmă, fata m-a recunoscut. Ne-am aşezat pe terasa unei cafenele, şi Nataşa – aşa o chema pe fată – mi-a povestit peripeţiile prin care-a trecut în ultima jumătate de an.

— În ziua în care Catia a primit muştruluiala de la beţivan, în faţa gloatei de târgoveţi din piaţă, am decis să ne luăm catrafusele şi să plecăm, ca să nu mai râdă nimeni de noi. Vă amintiţi? Catia a spus că se va mărita cu un lord englez. Şi oamenii au râs de ea. Am înţeles amândouă că de atunci înainte aveau să râdă de noi şi să ne-arate într-una cu degetul.

Dar nu am găsit nicăieri de muncă. Tocmai am terminat şcoala, iar la facultate am picat amândouă. Ca să fiu sinceră, la şcoală eu nu prea străluceam, dar Catia era fruntaşă. La examenul de admitere la facultate a obţinut o medie foarte mare, dar nu a intrat. Numărul de locuri era mic la facultatea de stat, iar pentru cea privată

nu avea bani. Mama ei câştigă foarte puţin şi tată, Catia, nu are. Şi uite-aşa am găsit de muncă doar în piaţă. În altă parte nu ne-a vrut nimeni.

Munceam şi studiam ca să intrăm la facultate anul următor. Dar la o săptămână după incidentul din piaţă, Catia îmi spune pe nepusă masă: „Eu trebuie să mă pregătesc să devin o soţie demnă de un lord englez. Vrei să ne pregătim împreună?”

Am crezut că glumeşte tipa, da’ nici gând. Şi mi-am amintit cât era de tenace încă de pe vremea şcolii.

A scormonit undeva, printr-o bibliotecă, o programă a şcolii bunelor maniere şi a adaptat-o la situaţia modernă. Apoi am început să urmăm, ca nişte apucate, programul Catiei.

Am învăţat să dansăm, am făcut aerobică şi am studiat istoria Angliei, limba şi pronunţia engleză şi codul bunelor maniere. Am urmărit la televizor discuţii pe teme politice, ca să putem face faţă conversaţiilor cu oamenii inteligenţi. Chiar şi la tarabă ne străduiam să menţinem un comportament *de gală*, ca manierele noastre să devină autentice.

Luam salariile, dar nu cheltuiam nimic pentru noi. Am renunţat până şi la machiaje. Economiseam. Agoniseam bănuţ peste bănuţ să ne facem barem câteva haine, câtuşi de decente, şi să ne luăm bilet pentru o excursie în Anglia.

Catia a spus: cum lorzii englezi nu prea vin prin piaţa pricăjită din Vladimir, va trebui să mergem noi în Anglia, doar aşa putem avea ceva şanse de reuşită.

Şi am ajuns în Anglia, cu un grup turistic.

Două săptămâni au zburat ca nimic. Vă imaginaţi şi singur, cred, că lorzii nici nu ne-au întâmpinat şi nici nu ne-au petrecut. Şi, ca să fiu *sinceră*, eu nu m-am aşteptat la cine ştie ce, am mers mai mult de dragul Catiei, însă ea a tras mare nădejde. Ea este foarte încăpăţânată. I-a privit pe toţi englezii în ochi, cătându-şi soţiorul ursit. În

două rânduri am mers la un club, dar nu s-a stropşit nimeni să ne invite la dans.

Chiar şi-n ziua plecării… Ieşisem deja din hotel ca să luăm autocarul spre aeroport, dar Catia încă mai spera şi tot se uita împrejur. Tocmai ne suiam pe scara autocarului, când Catia se opreşte pe neaşteptate, pune geanta jos şi-mi spune: „Uite-l!”.

Şi eu îl văd. Mergea tipul pe trotuar, trece prin faţa intrării hotelului, se gândeşte la ale lui, dar pe noi nici nu ne bagă în seamă. Şi, aşa cum bănuisem, odată ajuns în dreptul nostru şi-a continuat plimbarea fără măcar să se uite la Catia.

Dar Catia, spune dumneata dacă-i posibil, îl strigă cu voce tare.

Tânărul s-a întors spre noi. Catia, încet dar încrezătoare, s-a apropiat de el şi i-a spus în engleză: „Eu sunt Catia. Vin din Rusia. Acum merg cu autocarul la aeroport, împreună cu grupul meu de turişti. M-am apropiat de dumneavoastră… Am simţit că pot să vă fiu soţie foarte devotată. Eu încă nu vă iubesc, dar o să reuşesc: eu o să vă iubesc pe dumneavoastră şi dumneavoastră pe mine. Vom avea copii buni. Un băieţel şi o fetiţă. Şi vom fi fericiţi. Iar acum, dacă vă face plăcere, puteţi să mă conduceţi la aeroport.”

Tânărul englez s-a uitat serios la Catia, dar nu a scos o vorbă. Era evident că surpriza îl zăpăcise total.

Abia peste câteva clipe i-a răspuns că avea o întâlnire importantă de afaceri, i-a urat drum bun şi s-a depărtat.

Tot drumul până la aeroport, Catia s-a uitat pe geamul autocarului fără să spună un cuvânt. Tăceam amândouă şi ne jenam de ceilalţi turişti pentru scena din faţa hotelului. Simţeam în ceafă râsetele şi remarcile lor la adresa Catiei.

Am ajuns la aeroport. În timp ce coboram pe scara autocarului, tânărul englez a întâmpinat-o pe Catia cu un

buchet mare de flori.

Catia şi-a lăsat geanta pe asfalt, mai bine spus a zvârlit-o, nu a luat buchetul, ci s-a aruncat la pieptul lui şi a izbucnit în plâns.

El a lăsat să-i cadă buchetul din mână şi florile s-au împrăştiat. Noi, cei din grup, am adunat florile de pe jos. În tot acest timp ei au rămas neclintiţi. Englezul o mângâia pe păr şi, ca şi cum ar fi rămas doar ei doi, îi spuse pe nerăsuflate că dacă nu ar fi ajuns la timp, ar fi suferit toată viaţa şi că îi mulţumea Catiei că l-a găsit.

Zborul a fost amânat. Nu vă spun cum am făcut, vă spun doar că eu am ţinut pe loc avionul.

Englezul Catiei provenea dintr-o familie de diplomaţi britanici. La rândul lui, urma să lucreze într-un consulat.

După ce ne-am întors în Rusia, a sunat-o pe Catia în fiecare zi. Vorbeau ore în şir. Acum Catia trăieşte în Anglia şi e însărcinată. Sunt convinsă că iubirea lor este autentică. Şi cred în dragostea la prima vedere.

Încheindu-şi uimitoarea poveste, Nataşa i-a surâs însoţitorului ei aşezat la masă.

I-am întrebat dacă se cunoşteau de mult timp şi tânărul mi-a răspuns:

— Eram şi eu în grupul turistic. Când Nataşa s-a aplecat să culeagă florile împrăştiate de englez, eu am ajutat-o. Şi acum, uite că-i duc coşul cu fructe. Păi, ce... ne punem noi cu lorzii?

Nataşa şi-a pus drăgăstoasă mâna pe umărul cavalerului şi, cu un zâmbet zugrăvit pe chip, i-a replicat:

— Păi, ce... se pun englezii cu voi, bărbaţii noştri ruşi?

Apoi, fata s-a întors radioasă spre mine şi mi-a explicat:

— Eu şi Andrei ne-am căsătorit acum o lună şi mergem să le dăm vestea părinţilor.

***

Auzind povestea acestor fete, mulţi ar putea gândi că au fost norocoase şi că aceasta e o situaţie atipică. Însă eu mă hazardez să afirm că, aici, situaţia este absolut standard şi firească. Mai mult, pot să subliniez că, urmând succesiunea acţiunilor Catiei şi Nataşei, multe alte fete ar putea să-şi pronosticheze un deznodământ similar într-o situaţie similară.

Diferenţele pot apărea, desigur şi între numele sau trăsăturile aleşilor, şi între termenii de aplicare a planurilor, însă faptul că, într-o situaţie asemănătoare s-ar putea afla şi alte fete, este predeterminabil. De cine? De ele însele, de modul de gândire şi de acţiunile ulterioare, implicite.

Judecaţi singuri. Catia a avut un vis sau un ţel; să se mărite cu un englez. Nu contează sub acţiunea a ce a visat ea la asta. Poate că nu-i plăcea atmosfera din piaţă, clienţii beţivani, grosolănia sau, poate, batjocora cumpărătorului certăreţ.

Astfel a luat naştere visul. Şi? Câte fete nu *visează* la prinţul călare pe un *Mercedes* alb şi până la urmă se mărită cu câte un niscaiva coate-goale? Visele celor mai multe nu se adeveresc.

Sunt de acord că nu li se adeveresc visele, însă din cauza acţiunilor sau, mai bine zis, din lipsa propriilor acţiuni în vederea realizării visului, ca în situaţia anecdotică cu biletul loto... Omul visează la câştig, ajunge să-i ceară ajutor şi lui Dumnezeu, dar nu face gestul cel mai scontat – acela de a cumpăra barem un bilet la loterie.

Fetele au trecut la fapte şi au declanşat o secvenţă determinată: vis – gând – faptă. Încercaţi *să* înlăturaţi din secvenţa de faţă măcar un singur element şi destinul fetelor va fi cu totul altul.

Destinul tău, de tine însuţi făurit

Destinul omului! Mulţi s-au obişnuit cu gândul că destinul este format de cineva de sus. Dar acest cineva pune la dispoziţia fiecărui om cea mai puternică energie din Univers, care este în măsura atât să-i formeze destinul, cât şi să creeze noi galaxii. *Această* energie este „gândul uman”

Doar a şti *că* este aşa, nu ajunge: acest fenomen trebuie perceput şi pătruns.

Pe cât de profund reuşim să-l pătrundem, să-l percepem şi să-l înţelegem, pe atât de deschis ni se vor revela tainele Universului, dinamica misterelor sau, cu alte cuvinte, fenomenele logice.

Doar acceptarea şi conştientizarea energiei

gândului îi permit omului clădirea unei vieţi fericite sieşi şi celor apropiaţi. Pe Pământ, omului i-a fost predestinată doar o viaţă fericită.

Haideţi să ne convingem de indiscutabilitatea următoanelor concluzii:

Prima: omul este o creatură gânditoare.

A doua: ca forţă, energia gândului nu are seamăn în Univers, toate cele vizibile nouă au fost concepute de propriile noastre gânduri.

Pot fi exemplificate milioane de obiecte, de la ciocanul primitiv, până la nava spaţiala. Apariţia fiecăruia dintre ele este rezultatul gândirii.

Gândul plăsmuieşte un obiect material într-o dimensiune invizibilă nouă, noi încă nu-i vedem materializarea, dar asta nu înseamnă nicidecum că obiectul nu există. El a fost deja creat la nivelul gândirii, şi acest lucru este mult mai important decât materializareă în sine.

Nava cosmică este concepută de gândul unuia sau mai multor oameni. Noi încă nu o putem vedea, nu o putem atinge şi totuşi ea există! Exista într-o dimensiune invizibilă nouă, de unde, ulterior se materializează, îmbrăcând forma vizibilă cunoscută nouă.

Ce este mai important în construirea unei nave spaţiale? Gândul inventatorului, activitatea constructorului sau a muncitorului de pe linia de montaj a componentelor pe baza proiectului? Fireşte că aici toate activităţile sunt indispensabile, dar ca punct de plecare rămâne totuşi gândul.

O navă cosmică adevărată poate suferi o avarie. Şi motivul nu este o piesă defectuoasă, ci o eroare a minţii. În vorbă populară, asta se cheamă „*sminteală*”[1]. Mintea poate prevedea orice avarie. Pentru ea nu există situaţii imprevizibile.

---

[1] „sminteală” – aici cu sensul de abatere, culpabilitate, greşeală, neatenţie (şi nu nebunie sau ţicneală). (n.t.)

Oricum, avariile şi dezordinea există. De ce? Deoarece materializarea a fost grăbită şi gândul nu a avut timp îndeajuns pentru a perfecţiona proiectul.

Fiecare om se poate convinge de incontestabilitatea acestei concluzii doar gândind singur, de sine-stătător: toate obiectele vreodată create pe Pământ sunt materializări ale gândurilor.

Trebuie acceptat şi înţeles faptul că absolut toate situaţiile ivite în viaţă şi însăşi viaţa omului, iniţial iau formă în gânduri.

Lumea vie a naturii văzută de noi, inclusiv omul, au prins formă mai întâi în gândul lui Dumnezeu.

Omul, ca şi Dumnezeu, este capabil să formeze cu gândul lui noi obiecte şi situaţii proprii în viaţă.

Dacă gândul vostru este slab dezvoltat sau, din anumite motive, nu are cum să-şi folosească din plin energia şi viteza – caracteristice doar gândului uman – în situaţiile din viaţa voastră va interveni un gând străin, posibil al unui apropiat sau cunoscut, sau circumstanţele general acceptate de societate.

Dar şi în al doilea caz, situaţiile din viaţa vor fi determinate mai întâi de gândul uman. Iar vinovaţi sunteţi doar voi, dacă v-aţi sufocat sau v-aţi robit gândul, prin asta supunându-l voinţei gândului străin. Ulterior, succesele sau eşecurile voastre vor depinde de acest gând străin sau de altul.

De cele de mai sus vă puteţi convinge prin numeroase exemple din viaţă. Bunăoară, ce face un om înainte să devină un artist faimos? E evident că mai întâi visează la asta, apoi plănuieşte mintal aplicarea în real a visului şi abia după aceea trece la fapte: diletantismul, studiul materiilor corespunzătoare, intrarea în teatru, în studioul cinematografic sau filarmonic.

Aici aş putea fi contrazis – că toţi visează să fie artişti faimoşi, dar dintre toţi, doar câţiva reuşesc, în timp ce alţii sunt constrânşi să-şi caute de muncă în cu

totul alt domeniu, străin carierei artistice. Pe lângă vis mai trebuie şi talent, ba, talentul este indispensabil! Dar talentul, la rândul lui, vine tot din puterea gândului.

Aptitudinile naturale şi fizice? Desigur, sunt importante şi ele. Dar, iarăşi, gândul nu-i aşa de prost încât să-l împingă pe olog să devină balerin.

Cum aşa, ar putea să se întrebe cititorii, devreme ce totul – până şi profesia şi bunăstarea materială – depinde de mintea omului, înseamnă că toţi ar fi trebuit să fie bogaţi şi faimoşi şi nu ar mai fi existat oameni care să-şi târască existenţa umilă sau care să cotrobăiască prin lăzile de gunooie după hrană?

Întocmai! Lada de gunoi! Haideţi să mergem în adevăratul sens al cuvântului la o ladă de gunoi.

Gândul la lada de gunoi

Ascultaţi ce-am făcut. Mi-am lăsat barbă, mi-am ciufulit părul, am împrumutat de la un prieten zugrav nişte haine mânjite, de lucru şi, cu o pungă de plastic şi un beţigaş în mână, am mers la o ladă de gunoi. Am cotrobăit cu băţul prin gunoi, am găsit câteva sticle goale, le-am azvârlit în pungă şi am mers la lada de la blocul vecin. Eforturile mele au fost încununate de succes. Deja la al doilea container, în nu mai mult de zece – cincisprezece minute, puţin a lipsit să nu fiu cotonogit de un tip cu o vargă de fier în mână:

— Nu-ţi vârî gheara, nu-i a’ tău, mi-a aruncat tipul

cu un ton care nu suporta confruntare.

— E teritoriul tău, vasăzică? l-am întrebat eu calm, îndepărtându-mă o idee de ladă şi trecându-i punga cu sticle goale.

— Da', a cui să fie? mi-a răspuns noul venit, ceva mai domolit, apoi mi-a smuls punga şi, făcând abstracţie de prezenţa mea, a făcut inventarul deşeurilor din ea.

— Poate că-mi arăţi şi mie unde găsesc altele libere, pe aici, l-am întrebat eu şi am adăugat: ai o sticluţă de la mine.

— Beloi', a spus patronul neoficial al lăzii de gunoi şi s-a întors cu faţa spre mine.

Am mers la magazin, am cumpărat o sticlă de vodcă şi nişte mezelicuri. Am cinstit împreună şi aşa ne-am cunoscut. Pavel mi-a vorbit mult despre trucurile meseriei. Şi nu-s deloc puţine.

Se cerea să ştii zilele în care să prestezi atenţie maximă, ca *ocazionalii* ca mine să nu-şi vâre nasul şi să-ţi despoaie patrimoniul. De regulă, sunt zilele de după sărbători, în care sticlele goale sunt aruncate din abundenţă. Tot atât de important era să ştii care dintre lucrurile aruncate conţin metalele neferoase şi cum să le colectezi, care sunt centrele de achiziţie care plătesc mai bine metalele neferoase şi sticla, şi unde erau aruncate hainele încă bune de purtat.

Eu am încercat să orientez discuţia spre alte teme. Pavel putea vorbi la fel de bine şi despre politică sau conducere, doar cu mult mai puţin interes. Mintea lui lucra intens într-o singură direcţie – lăzile de gunoi.

Pentru o pătrunde mai profund chestiunea, i-am propus:

— Ştii, Pavel, eu cunosc un tip prin vecinătate, care tocmai îşi ridică un *cottage*. Are nevoie de un paznic pe timp de iarnă şi a zis că dacă paznicul vrea să-l ajute şi la construcţie, este dispus să plătească extra. Ai asigurată şi mâncarea, şoferul lui te aprovizionează săptămânal cu

cartofi, ceapă şi făină. Tu eşti un tip acătărea, o să te ia. Mergem să vorbim?

La băutură, se ştie, se leagă prietenie. Dar, mai mare mi-a fost mirarea când am remarcat brusca schimbare a expresiei feţei lui Pavel. La început, preţ de vreun minut jumate, Pavel s-a gândit foarte concentrat, apoi un alt minut jumătate s-a uitat la mine tăcut, cu o privire deloc prietenoasă şi, în fine, a vorbit:

— Tu gândeşti că am băut şi nu mai ştiu ce-i cu mine? Ce canalie! Eu paznic, da’ tu, vasăzică, să-mi iei lăzile!

Nici nu m-a întrebat ce salariu are paznicul, care sunt condiţiile de locuit sau care sunt muncile concrete din gospodărie, pe care ar fi trebuit să le facă pentru a primi salariul extra. Mintea lui era concentrată în totalitate asupra lăzilor de gunoi. Stabilea mintal cum să organizeze mai eficient lăzile şi cum să ţină piept concurenţei.

Asta scoate evident în relief că omul şi-a axat benevol gândirea pe rezolvarea chestiunii propriei existenţe pe baza lăzilor de gunoi şi, tot de bunăvoie, a şi urmat-o.

Pot fi aduse nenumărate dovezi în sprijinul incontestabilităţii faptului că realizarea materială a tuturor obiectelor, situaţiilor existenţiale şi fenomenelor sociale este determinată anterior de energia gândului.

Cu ajutorul propriului gând, omul poate exercita influenţă asupra altui om. Despre ăsta stau mărturie şi povestirile şi pildele străvechi. O să vă spun ce-a povestit bunicul Anastasiei despre energia gândului uman.

Soţia zeiţă

— Da Vladimir, gândul uman posedă o energie neîntrecută. Oamenii iau multe dintre creaţiile acestei energii ca pe magii şi vorbesc despre ele ca despre nişte minuni săvârşite de Puteri Măreţe.

Uite, de pildă, există icoanele făcătoare de minuni. Dar cum de-au devenit aşa dintr-odată, făcătoare de minuni? Cum se face că o bucăţică de lemn

înfrumuseţată de mâna unui om cu imagini, devine dintr-odată făcătoare de minuni? Aşa ceva se întâmplă atunci când omul care-o desenează investeşte în icoană suficient de multă energie psihică. Ulterior, şi oamenii care o vor privi, o vor îmbogăţi cu energiile lor. Există noţiunea de *Icoana preaslăvită*[2]?

Sau, cu alte cuvinte, „icoana în care a fost concentrată multă energie a gândului uman”.

Oamenii care pictau mai demult icoanele cunoşteau bine trăsăturile acestei măreţe energii. Şi înainte de a se apuca de treabă, maeştrii flămânzeau pentru a-şi purifica corpul de necurăţenii, amplificându-şi prin asta gândirea. Apoi intrau în transă şi îşi concentrau întreaga energie pe un singur lucru – pictarea icoanei. Când aceasta era definitivată, maeştrii îşi priveau îndelung opera.

Şi iată, câteodată se întâmplau minuni.

Uneori, oameni deosebiţi văd tot felul de fenomene sau îngeri. Dar, fii atent, oamenii văd întotdeauna doar aceea la ce se gândesc. Văd întotdeauna doar imaginile în care cred.

De exemplu, creştinii văd doar sfinţii lor, musulmanii pe-ai lor. Se întâmplă aşa, deoarece aceşti oameni văd proiecţia gândurilor proprii sau colective.

Cu nu mai mult de o mie cinci sute de ani în urmă, trăiau oameni conştienţi de caracteristicile şi puterea gândirii umane. Despre asta grăiesc şi pildele. Vrei să-ţi povestesc una din aceste pilde?

— Da.

— Eu o s-o tălmăcesc din limba antică în cea modernă, iar obiectele care figurau acolo o să le

---

[2] icoană preaslăvită – este o traducere de compromis, deoarece expresia, în limba romană este intraductibilă cu un singur cuvânt, (nu există expresie consacrată). Traducerea literară ar fi *icoană la care se închină* (*şi s-a închinat*) *foarte multă lume*. (n.t.)

înlocuiesc cu altele moderne, pentru a-i da pildei un sens mai clar. Tu să-mi spui, astăzi, de regulă cum se comportă bărbatul însurat deja de mai mulţi ani cu femeia lui? Ce face când se întoarce acasă?

— Mulţi, dacă nu beau, se tolănesc în fotoliu, citesc ziarul sau se uită la televizor. Poate merg să arunce gunoiul, dacă le-o cer nevestele.

— Şi femeile?

— Femeile? Logic, pregătesc cina în bucătărie şi pe urma spală vasele.

— Aha! Acum îmi va fi mai lesne să adaptez străvechea pilda la un model contemporan.

Odată, demult, pe lume trăiau ca toţi oamenii, un soţ şi o soţie. Ea se numea Elena, el, Ivan.

Se întoarce soţul de la slujbă, s-aruncă în fotoliu în faţa televizorului şi citeşte gazeta. Nevasta lui, Elena, pregăteşte cina. Îi serveşte soţului cina şi bombăneşte că el nu face nimic util în casă şi că aduce bani puţini… Văicăreala femeii îl sâcâie pe Ivan, dar el nu-i răspunde urât. Îşi zice numai în sinea lui: „Nepricopsita şi neglijenta, mai are şi gură de vorbit: Când am luat-o era alta, mai frumoasă, mai afectuoasă”.

Odată, în timp ce mereu nemulţumita nevasta îi spunea lui Ivan să meargă să arunce gunoiul, el, fără nici-o tragere de inimă, s-a ridicat de la televizor şi s-a îndreptat spre ieşire. S-a oprit în tocul uşii, s-a răsucit oleacă şi gânditor i s-a adresat lui Dumnezeu:

— Dumnezeul meu, ooo Dumnezeul meu! Anapoda viaţă mai duc. Oare, veacu’ meu tot o să mi-l petrec lângă soţia asta lălâie şi cicălitoare? Asta nu-i viaţă, ăsta-i chin făr’ de sfârşit.

Şi auzi brusc, Ivan, vocea de-abia perceptibilă a lui Dumnezeu:

— Năpastei tale, Eu, fiul Meu, capăt aş putea să-i pun. Şi fermecătoare zeiţă de nevastă să-ţi dărui. Doar că pe-ai tăi vecini, numai ce-or vedea neaşteptata

schimbare din destinul tău, mare mirare o să-i cuprindă. Mai bine, hai să facem aşa: Eu o s-o schimb gradual, o să-i sădesc soţiei tale duh zeiesc şi aspectul exterior o să i-l fac mai frumos. Numai că, tu ia aminte! De vei vrea alături de-o zeiţă să trăieşti, atunci şi a ta viaţă, merituoasă de-o zeiţă, va trebui să-ţi faci.

— Îţi mulţumesc, Doamne. Oricare bărbat îşi poate schimba viaţa de dragul unei zeiţe. Spune-mi numai, când vei începe schimbarea soţiei mele?

— Câte puţin, Eu, chiar de pe-acum voi începe s-o schimb. Şi cu fiecare clipă, tot mai mult înspre bine voi continua s-o schimb.

A intrat în casa lui, Ivan, s-a aşezat în fotoliu, a luat ziarul şi a deschis iar televizorul. Dar parcă nu-i mai venea nici să citească, nici să vadă filmul. Se abţinea cu greu şi din când în când mai trăgea cu coada ochiului nu s-o fi schimbat cumva nevasta, măcar câtuşi de puţin?

S-a ridicat, a deschis uşa de la bucătărie, a lăsat capu' pe-o parte şi privea concentrat la soţie. Ea stătea cu spatele la el şi spăla vasele murdare de la cină.

Elena îi simţi privirea la un moment dat şi se răsuci spre el. Privirile celor doi se întâlniră. Ivan privea la soţie şi gândea: „Nu, nu, nici-o schimbare la soţia mea."

Elena, sesizând insolita atenţie a soţului, dar neînţelegând ce se petrece, îşi aranjă părul, şi chipul îi fu înflăcărat de doi bujori de roşeaţă când îl întrebă:

— Ce-i cu tine, Ivan, ce te uiţi aşa pătrunzător la mine?

Soţul, el însuşi zăpăcit, răspunse dintr-o suflare fără să gândească:

— Ce-ar fi să te ajut să speli vasele? Mă gândeam şi eu aşa...

— Vasele? Să mă ajuţi? răspunse în şoaptă soţia contrariată, lepădând şorţul murdar, le-am spălat de-acuma.

„Ca să vezi, a început să se schimbe deja la ochi",

a gândit Ivan, „şi arată mai bine”, şi s-a apucat de şters vasele.

În ziua ce-a urmat, Ivan s-a grăbit să ajungă acasă. Ohh, nu mai avea răbdare să vadă cum se transformă treptat într-o zeiţă, nevasta lui cea cicălitoare.

„Dar dacă ea s-a schimbat deja şi eu tot ca-nainte am rămas? Ia, mai bine să cumpăr nişte flori, să n-o lovească în faţă mizeria mea.”

S-a deschis uşa casei şi şi-a pierdut cumpătul, vrăjit, Ivan. În faţa lui stătea Elena într-un neglijeu pe care i-l cumpărase tocmai el cu un an în urmă. Avea părul frumos aranjat, adunat sub o panglică. El a amuţit şi, fâstâcit, i-a întins buchetul de flori, nemaidezlipindu-şi privirea de la ea.

Elena a luat florile, le-a mirosit puţin şi şi-a coborât pleoapele, îmbujorându-se toată.

„Ahh, cât sunt de fermecătoare genele zeiţelor! Şi ce trăsături graţioase! Ohh, câtă frumuseţe interioară şi exterioară!”

Când s-a aşezat la masă, în faţa lui s-a aşezat şi soţia. Brusc, Elena s-a ridicat în picioare şi s-a scuzat:

— Scuză-mă, am uitat să-ţi deschid televizorul! Uite ţi-am cumpărat ziarele de azi.

— Nu-mi trebuie televizor şi nici ziarele nu vreau să le citesc, toate vorbesc despre aceleaşi lucruri, a răspuns Ivan spontan, tu mai degrabă spune-mi cum ai vrea să petreci ziuă de mâine – sâmbătă?

Surprinsă, Elena i-a răspuns tot cu o întrebore:

— Dar, tu?

— Eu am cumpărat ocazional două bilete la teatru. Şi poate că ziua ai vrea să mergem prin magazine. Că, deh, mergem la teatru şi ar fi bine să trecem mai întâi pe la un magazin, să-ţi cumpărăm o rochie potrivită ocaziei.

Şi puţin a lipsit ca lui Ivan să nu-i scape cuvintele-i emoţionate: „o rochie demnă de-o zeiţă” S-a fâstâcit, s-a uitat iar la ea şi a oftat. În faţa lui, la masă, stătea o

zeiţă. Chipul ei radia fericire şi ochii-i străluceau. Privirea-i era un pic tainică şi întrebătoare.

„Ooo, Doamne, sunt încântătoare zeiţele! Şi dacă se face tot mai frumoasă pe zi ce trece, voi fi eu oare demn de o zeiţă?”, a cugetat Ivan şi l-a străbătut un gând, ca un fulger: „Trebuie să reuşesc! Să apuc cât mai am alături o zeiţă. Trebuie să-i cer, s-o implor, să-mi nască un copilaş. Copilaşul va fi al meu şi al minunatei zeiţe.”

— La ce te gândeşti, Ivan? Văd preocupare pe chipul tău, i-a spus Elena soţului.

Dar el era paralizat de emoţie şi nu ştia cum să-i mărturisească gândul intim. Că doară nu era lucru de şagă să-i ceri unei zeiţe să-ţi facă un copil! Darul acesta, Dumnezeu nu i-l făgăduise. Nu ştia Ivan cum să-i mărturisească dorinţa. S-a ridicat mototolind faţă de masă, şi a bodogănit, îmbujorându-se:

— Nu ştiu… Poate că… Ştii tu, eu… Eu aş fi vrut să-ţi spun mai demult… Eu vreau un copil de la tine, fermecătoarea mea zeiţă!

Elena a mers către soţul ei, Ivan. Din ochii-i luminaţi de iubire s-a rostogolit pe obrazul îmbujorat o lacrimă. Şi-a sprijinit o mână pe umărul lui Ivan şi l-a învăluit cu respiraţia fierbinte.

„Ahh, ce noapte! Şi ce dimineaţă! Ş-apoi ce zi! Ooo, cât de minunat este să trăieşti alături de o zeiţă!”, a cugetat Ivan, îmbrăcându-şi de plimbare cel de-al doilea nepoţel.

— Ce-ai înţeles, Vladimir, din această pildă?

— Am înţeles totul. Dumnezeu nu l-a ajutat pe Ivan. Vocea lui Dumnezeu doar i s-a năzărit. Ivan a transformat-o singur pe soţia lui în zeiţă, doar cu gândul.

— Aşa este! Cu propriul său gând, a sa fericire şi-a zămislit-o, Ivan. Din soţia lui a făcut o zeiţă şi s-a schimbat el însuşi. Totuşi Dumnezeu l-a ajutat pe Ivan.

— Când?

— Încă de pe când Dumnezeu i-a dat totul fiecăruia, de pe când a gândit la crearea omului. Şi primei dintre progenituri i-a explicat. Adu-ţi aminte cuvintele lui Dumnezeu din *Creaţia*. „Fiul Meu, tu veşnic eşti şi făr' de sfârşit. În tine ale tale vise creatoare dăinuiesc."

Aceste vorbe, Vladimir, sunt drepte şi astăzi. Visele creatoare se afla în fiecare om. Întrebarea este doar: spre ce sunt orientate ele? Şi cât este de puternic gândul şi energia gândului în fiii şi fiicele Lui, care trăiesc astăzi pe Pământ?

La ce vă stă gândul astăzi?

Nu am de gând să îngreunez lectura cititorului cu alte exemple. Fiecare să vadă singur, în cazul propriei vieţi, care sunt momentele create de gândul propriu şi care de cel străin.

Pentru a pune punctul pe i în această chestiune, haideţi să pornim de la un lucru evident – gândul vine înainte de toate.

Am spus deja, celui care conştientizează şi simte asta i se vor dezvălui multe taine ale Universului. Dar, mai presus de orice, i se va contura clar tabloul creaţiei.

Dumnezeu a creat lumea în care trăim noi prin visul şi energia gândurilor Sale. A creat omul, i-a dat deplină libertate de acţiune şi ne-a înzestrat, pe fiecare din noi, cu cea mai înaltă energie, în măsură să creeze lumi care să-i semene celei terestre sau chiar s-o depăşească prin desăvârşire.

Pentru a crea o lume nouă sau pentru a o desăvârşi pe cea deja existentă este *necesar* ca viteza de gândire a omului s-o atingă pe cea a lui Dumnezeu.

Doar că… dacă aruncăm o privire la lumea creată de societatea umană contemporană, e evident că nu-i nici pe departe desăvârşită, ba dimpotrivă, ea prezintă un tot mai ridicat pericol pentru însăşi existenţa sa. Se înţelege de la sine că este în curs o evidentă degradare a conştiinţei sau, mai bine spus, o micşorare a vitezei de gândire.

Cei mai dintâi oameni posedau o viteză de gândire egală cu cea Dumnezeiască. Nici nu putea fi altfel, deoarece Dumnezeu, ca oricare părinte-ereator, nu a putut concepe să-l creeze pe Fiul Său mai puţin desăvârşit decât El însuşi era.

Ce forţe au putut să influenţeze într-atât conştiinţa omului, încât să-l conducă pe calea degradării? Şi dacă

aşa ceva a stat cu-adevărat în puterea cuiva, înseamnă că acel cineva ar fi trebuit să întreacă energia gândului uman şi Divin. Însă, o esenţă similară nu există nici pe Pământ, nici altundeva.

Iar argumentarea este simplă: dacă ar fi existat o astfel de esenţă, înzestrată cu o gândire mai rapidă decât cea umană, atunci aceasta, demult şi-ar fi creat o lume a ei şi noi am fi putut s-o contemplăm.

Doar o minte umană poate dirija şi subjuga energia altei minţi umane. Cu alte cuvinte, doar un om înzestrat cu o viteză de gândire superioară altora, şi intenţionat să-i subjuge pe ceilalţi, poate, în anumite condiţii s-o facă.

În condiţia contemporană, societatea umană este subjugată de urmaşii preoţilor egipteni, păstrătorii cunoştinţelor din ştiinţa imagistică, care, prin anumite practici, reuşesc să gândească mult mai repede decât alţi oameni de pe Pământ.

Şi există dovezi care stau mărturie acestei stări a lucrurilor.

Există o fiinţă umană care, de una singură, pare în stare să li se opună preoţilor.

Este evident că vorbesc despre eremita din taigaua siberiană, Anastasia. Luaţi aminte, ea reuşeşte să atingă rezultate notabile doar prin puterea propriului gând, fără ajutorul vreunei armate sau vreunui super-dispozitiv tehnologic.

Faptul că, încă de la începutul noului mileniu, umanitatea a început să se orienteze spre minunata lume a civilizaţiei Dumnezeieşti, pentru mine este incontestabil şi evident. Vreau să le împărtăşesc şi cititorilor fericitele ştiri.

Sunt în posesia unor informaţii care arată că unele grupuri de învăţaţi, fără să-şi vorbească şi fără să se cunoască între ei, au demarat un program de dezvoltare a statului pe baza modelului creat de Anastasia. În acest

program sunt implicaţi atât oameni cu pregătire profesională, cât şi studenţi.

Pentru realizarea acestor programe, timp de doi-trei ani va fi necesar sprijinul unui întreg regiment de specialişti. Dar primele schiţe le puteţi vedea şi singuri încă de pe-acum.

De exemplu, pe saitul www.Anastasia.ru a fost publicat referatul studenţilor din anul patru al Universităţii Ucrainei, în care este prezentat programul de dezvoltare a ţării pe baza ideii Anastasiei cu privire la vetrele de familie. Oameni din toate regiunile şi statele C.S.I. îşi trimit planurile viitoarelor aşezăminte.

Nu voi judeca eu cât este de bine realizat referatul studenţilor ucraineni, dar este deja valoros, chiar dacă şi pentru simplul fapt că a fost publicat primul. Tot atât de important este şi faptul că învăţaţii au început să lucreze la aceste programe nu din ordinul cuiva, ci sub îndemnul propriilor inimi.

Puţin timp va mai trece şi veţi avea ocazia voi înşivă să faceţi cunoştinţă cu eforturile lor fundamentale şi să le analizaţi. Cred că aceste proiecte vor fi supuse dezbaterii publice şi vor fi sintetizate sub scurta denumire de „idee naţională”.

Aceste rânduri aş fi putut să le scriu încă din cartea precedentă, imediat după discuţia cu bunicul Anastasiei, însă nu am făcut-o. Am considerat că era prea devreme. Şi din această cauză, poate, mulţi oameni clasifica creaţiile Anastasiei drept epică fantastică. Discuţia cu bunicul ei a făcut lumină asupra unui fenomen şi mai excepţional decât cel arătat înainte de Anastasia. Mulţumită lui, Anastasia ni se prezintă cu totul altfel acum. Acum, când evenimentele care au avut loc în societatea umană, au început să evidenţieze veridicitatea afirmaţiilor venite din taigaua siberiană, eu o să expun o parte din discuţia cu vârstnicul siberian.

Discuţia cu bunicul Anastasiei

A avut loc a doua zi după dispariţia bătrânului Moise.

De regulă, când moare cineva din familie, rudelor li se prezintă condoleanţe. În ultima vreme, bunicul Anastasiei stătuse neîntrerupt lângă tatăl său, iar acuma, că era singur, am hotărât să-l caut şi să-i vorbesc, să-i mai alin durerea, aşa cum se obişnuieşte. Relativ ştiam unde-l pot găsi şi am mers în poieniţa învecinată.

Bunicul Anastasiei stătea nemişcat la marginea poienii, privea la ramurile codrului de cedri şi asculta ciripitul păsărilor. Era îmbrăcat în straie lungi, ţesute din fibre de urzici, încins cu un cordon şi cu picioarele goale.

Mai demult ştiam că meditaţia locuitorilor din taiga nu poate fi întreruptă şi începusem să pătrund măreţia cultului acestui comportament, care stă mărturie imensului respect acordat gândirii altui om.

Peste câteva momente, bunicul Anastasiei s-a întors şi a venit în direcţia mea. Când a ajuns lângă mine am rămas impresionat să remarc că pe chipul lui se citea aceeaşi bună dispoziţie dintotdeauna şi nici măcar umbră de tristeţe.

— Bună, a spus el şi mi-a întins mâna. Am dat noroc. Cuvintele folosite de bătrân erau cuvinte normale, folosite uzual în lexicul contemporan. Câteodată glumea şi mă lua în băşcălie, dar niciodată nu era ofensiv. Dimpotrivă, se comporta la fel de frumos ca şi o rudă apropiată. Discuţiile legate decurgeau liber. Cu el se putea vorbi pe orice temă, chiar şi pe acelea pe care bărbaţii discută doar între ei.

Fără-ndoială, multe aptitudini, Anastasia le moştenea de la părinţii şi strămoşii ei şi, cu siguranţă, tot atât de multe dobândise şi prin nemijlocita participare a bunicilor la educaţia ei.

Ce cunoştinţe de viaţă şi ce capacităţi se ascundeau în acest bătrân cărunt, care îşi ducea zilele de mai bine de un veac şi care a reuşit să-şi păstreze agerimea minţii şi agilitatea fizică ale unui tânăr? Cu mine vorbea prin cuvinte obişnuite, arhicunoscute. Însă, odată am avut ocazia să-l aud vorbind cu tătâne-său şi mai bine de jumătate din cuvintele din dialogul lor le auzeam pentru prima oară în viaţă. Asta dovedea că bătrânul folosea limbajul şi modul comun de compunere a frazelor, din respect pentru interlocutor.

— Deci, cum merg treburile prin societatea ta civilizată? A început lumea să se trezească? a întrebat bătrânul mucalit.

— Merge, merge, am răspuns eu, învăţaţii sunt interesaţi de ideile Anastasiei. Mai multe grupuri lucrează la unele programe de dezvoltare a statului, fundamentele cărora sunt tocmai ideile ei. Şi asta nu numai în Rusia, ci şi în multe alte ţări.

Dar, când se va întâmpla minunea asta, despre care vorbeşte ea, la noi sau în alte ţări, încă nu se ştie.

— Deja s-a întâmplat totul, Vladimir. Esenţialul a fost făcut.

— Ce înţelegeţi prin *esenţial*?

— Anastasia a dat viaţa unui gând, unei imagini a viitorului stat, şi a făcut-o cu scrupulozitatea-i caracteristică, îmbogăţind totul cu detalii mărunte şi definind situaţia în care se vor materializa gândurile în viitoarea realitate.

Acum tu şi mulţi alţi oameni veţi contempla materializarea minunatului viitor.

Forţa gândului ei este neobişnuit de mare, nu există alta la fel de puternică în spaţiu.

Energia gândului ei este perfectă şi reală, dar, cel mai important, ea continuă să înroleze energia gândurilor altor oameni. Demult nu mai este singură.

Uite, tu însuţi spui că grupuri de învăţaţi din diferite ţări lucrează la programe de stat, antreprenorii încep să pună bazele aşezămintelor gândite de ea şi gândul ei este împărtăşit de mulţi oameni tineri şi bătrâni. Şi că aceşti oameni, odată intraţi în contact cu gândul ei, şi le creează pe-ale lor.

Gândurile multor oameni, fuzionând într-unu' singur, se propagă, umplând spaţiul cu o energie nemaiîntâlnit de puternică, energie care materializează minunatul viitor. Deja de pe acum se pot vedea manifestările izolate ale acestei materializări.

— Dar dacă va apărea cineva care să se opună premeditat materializării viitorului? Bunăoară, preoţii care ghidează astăzi umanitatea sau chiar preotul suprem. Vor începe să îngreuneze procesul?

— El nu-l va îngreuna, ci-l va susţine.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Am auzit dialogul şi am perceput gândul lui.

— Ce dialog aţi perceput?

— Vladimir, sunt sigur că ai înţeles mai demult că tatăl meu era unul din cei şase preoţi.

— De unde să înţeleg eu aşa ceva?

— Ai fi putut bănui, chiar şi în pofida simplităţii lui şi a îndemânării cu care-şi tăinuieşte harurile şi potenţialul – unele dintre cele mai mari secrete ale puterii preoţilor.

Ei nu au nevoie să se mândrească cu puterea armelor, asta o fac cârmuitorii statelor puternice. Preoţii pot dirija armele în direcţia în care vor ei, ghidând gândurile cârmuitorilor şi creând, în acest fel, situaţiile corespunzătoare. Să se fălească în faţa oamenilor cu puterea – nu a fost niciodată scopul lor.

Scopul lor cel mai important şi secret, de-a lungul mai multor milenii, a fost de a intra în dialog cu

Dumnezeu.

Au procedat aşa, fără teamă de osânda Lui, deoarece ştiau că Dumnezeu i-a dat fiecărui om libertate deplină şi se va ţine de cuvântul dat.

Au ghidat umanitatea şi au chinuit-o, prin asta arătându-l lui Dumnezeu că ei sunt mai puternici decât toţi ceilalţi şi că de ei atârnă destinul civilizaţiei terestre.

Această situaţie era necesară, după cum au socotit ei, pentru a-L constrânge pe Dumnezeu să dialogheze cu ei.

Dar dialogul nu a avut loc. Şi azi a devenit limpede de ce dialogul preoţilor cu Dumnezeu nu a putut avea loc.

Mulţumesc

De când s-a născut şi până când a început să meargă fără ajutorul părinţilor, deseori s-a întâmplat ca în preajma micuţei Anastasia să-şi facă apariţia globul de foc.

Tatăl meu, ca şi ceilalţi preoţi, cunoştea multe din fenomenele naturale pe care învăţaţii voştri contemporani le consideră misterioase şi inexplicabile. Însă puterea acestui glob de foc îi rămase învăluită în mister.

Într-o fracţiune de secundă, misterioasa energie putea să se disipeze în spaţiu şi să se despartă în minuscule scânteioare, ca apoi, tot aşa de repede, să se recompună într-un unic corp.

O rază fină desprinsă din globul de foc putea transforma instantaneu o piatră oricât de mare sau o stâncă în pulbere. Şi tot aceeaşi minusculă rază putea să alinte delicat piciorușul unei gângănii, care se aburca pe petala unei flori, fără să-i pricinuiască niciun rău.

Dar cea mai importantă şi totodată cea mai de nepătruns rămâne reacţia acestui aglomerat de înaltă energie la trăirile şi dorinţele micuţei Anastasia. Dovedea că era înzestrat cu sentimente şi gândire.

Gândirea, în deplinătatea ei, este caracteristică doar omului, dar globul de foc nu era om. Şi-atunci ce era? De ce posedă sentimente caracteristice doar omului? De unde în el măreaţa putere şi potenţialul?

Eu ţi-am spus, şi tu ai scris în cartea ta, cum modifica globul gravitaţia locală a pământului, în timp ce Anastasia învăţa să meargă şi cum dinăuntru-i se dispersau mii de raze, care-i pieptănau părul auriu de pe creştet. Tata presupunea, manifestarea căror forţe putea fi acest glob înfocat, puternic şi gânditor, însă niciodată nu a vorbit cu voce tare despre asta. Presupunerile cer justificare.

Odată, când deja crescuse, am auzit-o pe Anastasia vorbind cu globul. Mai bine spus, vorbea doar ea. Globul nu *rostea* cuvinte, doar reacţiona prin gesturi la vorbele copilei.

Tata a întrebat-o de glob, iar Anastasia i-a răspuns: „El este bun." Răspunsul ei nu l-a satisfăcut, dar nu a mai vorbit cu ea despre glob, nici atunci, nici mulţi alţi ani de atunci înainte.

Primul răspuns dădea evident de înţeles că Anastasia nu vroia să-i dea o definiţie globului şi acţiunilor lui, şi că îl percepea cu propriile simţăminte. Însă tatăl meu ţinea foarte mult să definească fenomenul petrecut cu Anastasia, fapt care pentru mine atunci rămase un mister.

Din momentul primei apariţii a globului, tata a încetat să mai participe la activitatea preoţilor şi şi-a concentrat toate forţele pe dezlegarea tainei.

Preoţii deţin metode prin care îşi confirmă sau îşi infirmă propriile bănuieli. Pentru asta sunt nevoiţi, mai întâi *să facă* public fenomenul, printr-o descriere cât mai veridică, apoi să aştepte reacţiile şi părerile oamenilor. În acest timp nu interoghează oamenii, nici nu le cer opinia. Definiţiile trebuie să apară spontan, la nivel emoţional, nu numai mintal. Doar atunci, acestea vor fi exacte.

La cererea tatălui meu, eu ţi-am descris copilăria Anastasiei, în care am prins şi relatarea interacţiunii cu fenomenul misterios. Tu ai scris despre asta în carte fără să modifici relatarea şi, cel mai important, fără să adaugi

vreo părere personală.

Am aşteptat cu emoţie reacţia oamenilor care au citit cărţile. Emoţia s-a manifestat neîntârziat şi s-a oglindit nu numai prin confirmări comune, ci şi prin explozia emoţională, de sentimente. Oamenii au vorbit şi au scris ceea ce bănuise tatăl meu cu mulţi ani în urmă şi despre care nu vorbise niciodată cu voce tare, tăinuind-o în faţa celorlalţi preoţi.

Tu ai publicat versurile cititorilor, scrise la îndemnul inimii şi nu la porunca cuiva... Îţi amintesc începutul unei poezii:

La Ziua de naştere,
Dumnezeu i s-a arătat
Iubitei Sale Nastenka...

Bănuielile nu-l înşelaseră pe tatăl meu. Globul de foc cu care interacţiona uneori Anastasia era una din ipostazele lui Dumnezeu.

Dumnezeu are nenumărate ipostaze, orice firişor de iarbă este manifestarea gândului Său. Dar globul s-a înfăţişat, dacă nu ca cea mai importantă, cu siguranţă, ca cea mai concentrată dintre toate ipostazele existente, sub forma energiei gândului şi trăirii.

Şi iată că odată...

S-a întâmplat după ce tu scriseseşi deja primele cinci cărţi... Când au fost publicate cuvintele ei mai exact spus explozia ei emoţională care, ca o minge de foc, a sfârtecat vintrele întunericului: „Pregăteşte-te, răule, pleacă de pe Pământ, peste mine te năpusteşte...”

Cuvintele ieşite de pe buzele Anastasiei nu-şi asumă numai valoare de cuvinte. Tu însuţi, şi mulţi alţi oameni, aţi avut nenumărate ocazii să vă convingeţi de asta. Şi răul a început s-o atace pe Anastasia cu o energie nevăzută.

Şi-au făcut apariţia cercurile albe, iarba se înălbea.

Au existat momente în care Anastasia şi-a pierdut cunoştinţa. Iar noi nu ştiam cum s-o ajutăm.

Nu cerea ajutor de la noi, nepoţica. Ori, de vreme ce nu cerea, se înţelege că era musai să înfrunte singură tot.

În ultima vreme am observat cum s-au înteţit toate acestea. Ca în agonie, în ultimii ani, răul s-a manifestat strident.

Dar, în paralel, a crescut şi tenacitatea nepoatei. În ultima vreme, ea doar tresare la repetatele lovituri, apoi merge pe malul lacului.

Apa din lac îi întoarce oarecum instantaneu forţele. Se scaldă în apă, se scufundă şi când iese, iese deja cu forţe noi, depline, şi se simte ca înainte.

În ziua aceea am văzut-o pe Anastasia mergând la lac în urma unuia dintre obişnuitele atacuri. Păşea cu foarte mare atenţie.

În clipa în care s-a oprit să-şi tragă sufletul, sprijinită de tulpina unui cedru, tatăl meu a spus cu îngrijorare: „Astăzi, nepoţica a înfruntat ceva extraordinar. I-a fost greu, uite, în podoaba-i aurie şi-a făcut loc o şuviţă argintie”.

Apoi am văzut-o că s-a dezlipit de tulpina copacului, a făcut un pas, apoi un altul în direcţia lacului şi s-a oprit din nou, clătinându-se.

În acel moment, coborând din văzduh, i s-a înfăţişat dinainte globul de foc. Acum, fulgerele sale strălucitoare îşi schimbau culoarea de parcă înăuntru ar fi clocotit nişte vulcani. Străpungând învelişul străveziu al globului s-au revărsat brusc şi violent şi s-au răspândit în văzduh săgeţi fioroase de foc. Însă, de la asta, globul nu s-a micşorat, dimpotrivă şi-a mărit volumul, în timp ce energiile din el s-au concentrat vizibil, clocotind înverşunate. Globul levita suspendat în spaţiu şi pulsa aidoma unei inimi, închizându-se şi deschizându-se convulsiv. Şi brusc a încremenit de parcă ar fi rămas pe

gânduri, să ia o decizie. Mii de fulgere de energie s-au orientat spre Anastasia.

Nu ştim când a apucat Anastasia să ridice aşa de iute mâna sus, cu toate că nu am pierdut-o o clipă din vedere... Cunoşteam, în schimb, sensul gestului ei. Calmă fulgerele care se îndreptau spre ea. De ce? Atunci nu am reuşit să înţelegem.

Era evident că prin energia lui, globul ar fi putut să-i întoarcă Anastasiei toate puterile şi, mai mult de atât, s-o înzestreze cu o energie nouă, astfel încât niciun atac extern să nu mai poată fi periculos nepoţelei noastre. Dar de ce-a hotărât să se poarte ea întocmai aşa?

Au trepidat miile de fulgere orientate spre Anastasia cu mâna înălţată, dar nu au atins-o. Când se răzleţeau în vâltoarea energiilor din glob, când se desprindeau din nou, îndreptându-se spre ea, fără însă s-o atingă.

Anastasia, liniştită şi tandră, le-a vorbit aceste cuvinte fulgerelor şi globului:

— Te rog, elanul energiei Tale-Ţi frânează şi de mine nu Te-atinge. În lacul Tău eu o să-mi recapăt puterile. S-ajung numai, până acolo...

Globul şi-a retractat ca la un semnal toate razele, s-a cutremurat din toată fiinţa şi a pulsat aidoma unei inimi. S-a avântat în văzduh, a pâlpâit cu o explozie, după care s-a contractat la loc.

Puzderia de raze s-a destrămat spre pământ şi a atins tot ce-a întâmpinat pe cărarea care se întindea de sub picioarele Anastasiei până la lac.

Porţiunea de cărăruie s-a preschimbat în fermecător tablou.

În faţa Anastasiei s-a materializat un arc de triumf, pe sub care ar fi trebuit să păşească ea.

A făcut un pas, dar pe-alături, şi nu a păşit pe cărarea pregătită ei de globul de foc. S-a apropiat încetinel de lac şi a plonjat în apă. A revenit imediat la

suprafaţă… Acum plutea deasupra apei cu mâinile desfăcute.

Doar din palme-a bătut… şi puterile i s-au întors.

Şi pentru noi, acest comportament al ei cu globul de foc şi de fapt cu Dumnezeu, a rămas doar un profund mister.

Dar ceea ce-a urmat, doar cu o întorsătura în conştiinţa întregii comunităţi umane sau cu modificarea echilibrului energiilor universale poate fi asemuit. Ceea ce s-a petrecut mai departe…

Anastasia şi-a aruncat rochiţa pe corpul încă ud, i-a netezit cu minuţiozitate cutele, şi-a aranjat părul, apoi, punându-şi mâinile pe piept, a strigat în văzduh:

„Tatăl meu, carele eşti pretutindeni, fiica Ta sunt eu, printre-ale Tale desăvârşite creaţii. Disputa dintre esenţele universale ar trebui să înceteze dinaintea perfecţiunii creaţiilor Tale, care nici cel mai mic cusur nu au.

Tatăl meu carele eşti pretutindeni. A mea rugă-Ai îndeplinit-o Tu, şi de mine nu Te-ai atins. Acum, niciuna dintre ele nu va mai cuteza să spună că raiul terestru va fi întors doar atunci când Dumnezeu va îndrepta nedesăvârşirea din creaţiile Sale. Nimic nu ai Tu de îndreptat. Toate-ale Tale creaţii, desăvârşite de la început sunt. Eu nu sunt singură, Tatăl meu carele eşti pretutindeni. Trăiesc fiicele şi fiii Tăi peste tot pe Pământ. Eforturile lor sunt nepreţuite. Şi ei vor întoarce Pământului minunata faţă a primordialităţii. Tatăl meu carele eşti pretutindeni, noi suntem ai Tăi fii şi fiice. Desăvârşitele Tale creaţii. Şi fie ca ale noastre fapte să Te bucure.”

Anastasia a rostit aceste cuvinte şi a tăcut. Globul de foc, rămas inert în acest timp, în înălţimi, s-a precipitat spre Pământ. S-a destrămat într-o văpaie de scânteioare microscopice la trei metri de picioarele Anastasiei, şi apoi, în doar o secundă, s-a adunat la loc

într-un singur corp.

Doar că acest corp adunat nu mai era un glob de foc.

În faţa Anastasiei stătea un copilaş de şapte ani, în măsurătoarea terestră. Greu de spus de era băieţel, el, sau fetiţă. Pe umerii de copil plutea o podoabă de culoare albastră cu reflexe violete, croită din ceaţă. Părul i se revărsa lung peste umeri. Expresia feţei era cugetătoare, încrezătoare şi bună…

Dar, mai degrabă aş spune că nu cuvintele ar putea zugrăvi expresia întipărită pe chipul copilaşului… ci doar sentimentele… Iar sentimentele, atunci, copleşeau sufletul.

Copilul stătea desculţ în iarbă, dar picioruşele nu striveau firele de iarbă.

Anastasia s-a plecat în faţa Lui, s-a întins pe iarbă şi a rămas să-l contemple, fără să clipească, chipul-I neobişnuit.

Am avut senzaţia că puţin a lipsit ca unul dintre ei să nu se mai poată abţine şi să-l strângă în braţe pe celălalt. Dar asta nu s-a întâmplat.

Copilaşul i-a zâmbit Anastasiei şi, articulând cu perseverenţă fiecare sunet în parte, a spus: „Le mulţumesc fiilor şi fiicelor pentru străduinţe!”

Apoi s-a topit în văzduh şi în înălţimi şi-a făcut din nou apariţia globul de foc, sclipind într-o lumină nemaivăzută şi îmbucurătoare. A făcut câteva cercuri uluitoare deasupra lacului şi picături calde de ploaie au măturat vegetaţia şi oglinda lină a lacului preţ de vreo cinci minute.

Umiditatea aceea era dătătoare de viaţă. Câteva picături mi-au căzut pe mână, dar nu au alunecat, ci s-au impregnat, umplându-mi corpul de beatitudine.

Tatăl meu, cel veşnic calm şi, în orice situaţie stăpân pe propriile emoţii, s-o cutremurat.

S-a plimbat prin taiga de parcă nu şi-ar fi simţit

corpul, iar eu l-am urmat.

S-a plimbat aşa mai multe ceasuri la rând, dintr-odată s-a oprit şi s-a întors spre mine. Pe obrazul lui se prelingea o lacrimă. Lui unul din preoţii de seamă aceste emoţii nu-i erau caracteristice! Însă eu am văzut lacrimile. Tatăl meu a spus liniştit şi încredinţat: „Ea a reuşit! Anastasia i-a purtat pe oameni dincolo de vremurile forţelor obscure. Peste tot Pământul se vor răspândi seminţele aspiraţiilor fericite şi de bucurie.” După asta mi-a vorbit îndelung, tulburat. Nu era uimit de gesturile globului şi nici de faptul că una dintre ipostazele lui Dumnezeu, poate cea mai importantă, i s-a înfăţişat Anastasiei sub forma copilaşului.

Tatăl meu – preotul – şi nu unul oarecare, a reuşit să distingă esenţa din cele abia petrecute. Şi pe el, viziunea în sine nu-l interesa absolut deloc.

Important era noul gând zămislit în spaţiu.

Gândul emanat de Anastasia nu se manifestă din timpurile creaţiei şi nu este oglindit în niciun tratat. Extrem de simplu şi totodată extraordinar, acest gând a făcut din tratatele cunoscute, de-a dreptul nişte scorneli naive, străine esenţei Divine. Anastasia a completat în conştiinţa omenirii acea parte care nu-i permitea omului să-l înţeleagă pe Dumnezeu.

— Şi care este aceasta?

Credinţa Dumnezeiască

— Vladimir, tu ştii că tot ceea ce creşte pe pământ, totodată şi toate procesele care au loc – ploaia, zăpada şi vântul – au fost concepute de Dumnezeu de la început.

Creatorul nostru – Măreţul Intelect – în avântul inspiraţiei a zămislit măreaţă creaţie. Şi în desăvârşire Sieşi asemănătoare, l-a creat pe om.

Dar chiar din clipele creaţiei, esenţele universale n-au mai contenit să se întrebe bănuitoare: într-adevăr să-l fi creat Dumnezeu pe om ca pe făptura de neîntrecut în tot Universul? Să fie autentică afirmaţia lui Dumnezeu că omul nu e de-o măsură doar cu multe alte esenţe, ci chiar cu El însuşi? Aşa după cum Dumnezeu însuşi a mărturisit: „După chipul şi asemănarea Mea el este, şi lui de toate i-am dat, şi toate cele ce în viitor voi gândi, lui i le voi dărui."

Dumnezeu a vrut să-l vadă pe om – pe-a Sa creaţie – asemănător Lui.

Acum priveşte la omenirea de astăzi. Mulţi vorbesc despre Dumnezeu. Vorbesc despre forţa iubirii lor pentru Creator, prin asta mâniindu-se pe sine, pentru că nu poţi iubi pe cineva fără ca, prin asta, să-L vezi, să-L simţi şi să-l înţelegi pe El.

Mulţi spun: „Eu cred în Dumnezeu". Dar în ce cred ei concret? Cred în faptul că Dumnezeu există? *Acesta* este nivelul unei conştiinţe primitive. Omul care spune: „Eu cred în faptul că Dumnezeu există", de fapt mărturiseşte că nu-L simte şi nu-L înţelege pe Dumnezeu, ci doar crede în existenţa Lui.

Dacă ei cred în Dumnezeu, prin asta subînţelegând că El este părinte atotputernic, bun şi iubitor, atunci, pe lângă vorbe, ce altceva fac ei pentru Dumnezeu? Terfelesc creaţiile Lui şi se izolează de restul lumii, de Tatăl lor creată, în dosul zidurilor de piatră ale mănăstirilor. Câte mii de tratate au mai născocit şi scris! Dar peste tot acelaşi lucru... Spun că lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm. Să ne închinăm cine ştie cui...

Acum, Vladimir, imaginează-ţi starea lui Dumnezeu în timp ce priveşte la toată tărăşenia asta. Doar prin străduinţă ne-o putem imagina! Dumnezeu, singurul,

posedă toate simţurile omului. Doar că în El sunt mai puternice, mai acute şi mai pure.

Însă, şi prin propriile sentimente contemporane, umane, părinteşti, ne putem imagina starea Părintelui nostru, a Creatorului nostru.

Se uită Dumnezeu la copiii Săi şi ce vede? Cum se plâng întruna: „Noi Te iubim, dă-ne milostenia Ta. Noi suntem slugile Tale, suntem neajutoraţi, neisprăviţi, suntem proşti, ajută-ne, Doamne!”

Cum este posibil ca făpturile asemănătoare Creatorului să se comporte aşa? Ce poate fi pentru un părinte mai dureros decât văicăreala copiilor neajutoraţi?

Din această cauză, esenţele universale au început să se îndoiască de desăvârşirea creaţiei lui Dumnezeu.

— Dar cine, cum şi când a putut să-l îndobitocească până într-atât pe om?

— Pe om a putut să-l îndobitocească cineva egal ca putere de gândire lui – tot un om.

Preoţii au îndreptat oamenii pe calea degradării. Ei şi-au propus să-i demonstreze lui Dumnezeu că sunt în stare să cârmuiască întreaga omenire. Şi au crezut că suferinţa şi văicăreala oamenilor Îl vor împinge pe Dumnezeu să intre în dialog cu ei.

Au gândit aşa, deoarece ştiau că Dumnezeu nu vorbeşte niciodată cu nimeni, nu se amestecă în destinul oamenilor şi că destinul, fiecare şi-l hotărăşte prin proprie alegere.

Şi dacă omenirea ar fi împinsă spre pieire, Dumnezeu, pentru a preîntâmpina prăbuşirea, ar putea să intre în vorbă cu cei ce conduc omenirea spre prăpastie, cu cei ce influenţează psihicul oamenilor. Şi o va face de dragul întregii omeniri.

S-au scurs milenii, însă Dumnezeu nu a intrat în dialog cu preoţii şi nu a făptuit noi minuni pentru ca omenirea să-nţeleagă. Acum tatăl meu, pe urmă şi eu, am înţeles de ce.

Dacă El ar fi făcut asta, dacă Dumnezeu s-ar fi amestecat în viaţa oamenilor, atunci El însuşi ar fi confirmat supoziţiile esenţelor universale, şi anume că omul este nedesăvârşit.

Dar cel mai important, amestecul Său ar fi ucis definitiv încrederea omului în sine. Omul ar fi încetat definitiv să mai descopere originea Divină dinăuntrul lui şi ar fi sperat doar la ajutor exterior.

Dar a aşteptat şi a crezut Dumnezeu în copiii Săi, privind în suferinţă la ce se întâmpla şi suportând batjocurile şi necinstirile adresate-I. A crezut în creaţia Lui – în om. Credinţa Lui este într-adevăr credinţa Dumnezeiască.

Preoţii au sperat că învoiala ar fi putut veni cu o clipă înaintea unei catastrofe globale. Au sperat că plăsmuirile lor se vor însufleţi. Şi niciunul dintre ei nu s-a aşteptat ca doar un singur om – o fată – doar în câţiva ani să le năruiască planurile şi eforturile milenare şi să întoarcă omenirea către izvoarele Primordiale Dumnezeieşti.

***

Anastasia a făptuit această întoarcere. A arătat Universului puterea creaţiei Divine, înţelepciunea Dumnezeiască! Şi, poate, pentru prima oară… Tu doar gândeşte-te, Vladimir, imaginează-ţi grandoarea şi importanţa evenimentelor… Pentru prima oară, din clipa creaţiei terestre, a auzit Dumnezeu vorbindu-se despre desăvârşirea creaţiei Sale.

Viitorul minunat, creat de Anastasia, trăieşte deja în văzduh şi cu fiecare clipă care trece este concretizat de o mulţime de oameni care au început să-şi pătrundă menirea şi esenţa. Materializarea este iminentă.

— Şi când se va petrece? Că, în paralel, şi preoţii ar putea acţiona.

— Da, dar nu preoţii sus-puşi. Acum va trebui lichidat categoric programul urzit de preoţi. Înainte de a pleca, tatăl meu a vorbit cu unu’ dintre ei. Preoţii nu se întâlnesc niciodată între ei. Trăiesc în diferite colţuri ale lumii şi pot comunica de la distanţă, percepându-şi reciproc gândurile.

Tatăl meu stătea pe o moviliţă. Lumina zorilor se furişa printre coroanele cedrilor, luminându-i chipul şi statura.

...Şi eu am perceput în văzduh dialogul lor negrăit:

— Eu sunt Moise, urmaşul dinastiei care-a oblăduit soarta popoarelor milenii de-a rândul. Le sunt coborâtor şi părinte, lor. Ţie, suprem cu de la sine putere numit, fără ploconeală mă adresez. Puterile nu-ţi irosi şi Anastasiei nu te împotrivi.

Nu toate aspiraţiile nepoţelei sunt în sintonie cu gândurile-născocelile noastre, iar nepotrivirea ei pe gust îmi este şi pe plac sufletului. Eu sunt Moise, sunt un preot, şi puterile noastre-s de-o măsură. Şi eu stau de partea nepoţelei.

A răspuns preotul suprem:

— Da, Moise, puterile noastre-s egale. Şi de asta ştiu eu: nu dezvinuire vrei tu de la mine, ci sfat. Eu sunt cel care se gândeşte acum cum s-o ajute şi cum să înăbuşe monstruozitatea sistemului. Noi am creat un monstru şi acum el este mai puternic decât noi. Şi la facerea lui ai luat parte şi tu.

El a ciopârţit şi a mistuit corpurile oamenilor multe milenii. Acum, veacuri de eforturi ale noastre vor fi necesare pentru a-l stăvili.

Dar gândurile nepoţelei tale sunt fulgerătoare, mai repezi decât ale noastre. Creează într-un an cât într-un mileniu. Acum, s-o ajute sau s-o împiedice, nu mai poate niciunul dintre noi.

De un singur lucru sunt convins acum: va trebui să ne creăm un mod de viaţa asemănător celui zugrăvit de

nepoata ta. Să ne implicăm cu toată cunoaşterea noastră în crearea lui, exemplu grăitor oamenilor să le fim.

Preoţii, de vorbe puţine-au fost, dar vorbele lor mare însemnătate au avut.

— Nu cred că mulţi vor înţelege dialogul preoţilor. Eu, unu', nu înţeleg ce fiară este aceea care înghite copiii. Şi de ce, dorind s-o ajute pe Anastasia, tatăl dumneavoastră şi însuşi preotul suprem afirmă că nu mai pot face nimic.

— Tot secretul, Vladimir, constă în viteza de gândire.

— În viteza de gândire? De ce e aşa de importantă această viteză? Şi ce legătură are?

Viteza de gândire

— Azi deja nu mai e un secret. Caracteristica ce-l distinge pe om de plantele sau animalele de pe pământ este harul de a gândi. Totuşi, gândirea, chiar de numai în stare embrionară, o au şi animalele şi plantele. Dar omul le depăşeşte pe toate.

În primordialitate, viteza de gândire a omului era foarte apropiată de viteza de gândire a lui Dumnezeu şi, în anumite condiţii de viaţă, se întâmpla să crească şi s-o întreacă pe a Lui. Aşa a vrut Părintele nostru.

Dacă gândul uman ar atinge viteza gândului Dumnezeiesc, omul ar putea crea lumi armonioase şi pe alte planete.

Importanţa vitezei de gândire este o taină măreaţă, dosită de preoţi. Preoţii s-au străduit să evite cu orice chip chiar şi expresiile indirecte, care ar fi pomenit de viteza de gândire. Tu cu siguranţă ai auzit de „minte îngustă” sau „bagă greu la cap”. Ce înseamnă? Expresiile acestea arată că este dificil şi neinteresant de vorbit cu un om a cărui minte este înceată.

Oamenii de pe pământ au capacitatea de gândire diferită. Diferenţele pot fi mari sau neînsemnate. Un om înzestrat cu o viteză de gândire considerabil superioară, îi poate subjuga pe alţii, poate chiar supune popoare întregi.

Imaginează-ţi acum că un milion de persoane trebuie să rezolve o ecuaţie. Ecuaţia o va rezolva primul, cel care gândeşte mai repede decât ceilalţi. Acesta va putea rezolva problema înaintea celorlalţi cu zece, douăzeci sau treizeci de secunde, cu un minut sau zece. Acest banal exemplu dovedeşte că un om poate avea rezolvarea cu zece minute înaintea celorlalţi. Cu zece minute înaintea celorlalţi nouă sute nouăzeci şi nouă. Că poate descoperi şi îşi poate însuşi mai repede cunoştinţele şi noutăţile.

Exemplul cu aritmetica este puţin ofensiv, dar…

Acum imaginează-ţi că în faţa întregii omeniri se pune o problemă a cărei dezlegare necesită o mie de ani. Oamenii încep s-o rezolve. Mintea unuia dintre ei este mai ageră de trei ori decât a celorlalţi. Prin urmare, el va fi singurul care vă cunoaşte dinainte toate etapele intermediare pe care le va parcurge umanitatea.

Ceea ce umanitatea va rezolva în nouă sute de ani, el va rezolva doar în trei sute. Astfel, timp de şase sute de ani, va avea posibilitatea să influenţeze acţiunile celorlalţi. Unuia îi va indica etapele intermediare corecte şi, prin asta, îl va apropia de deznodământ, altuia îi va da soluţii eronate şi îl va trimite îndărăt. Sau, ca să-i vină mai uşor, le va da indicaţii inexacte tuturor deodată, şi-i va conduce spre fundătură, ca apoi, în faţa întregii omeniri să-şi destăinuie descoperirile. Mai bine spus, să-i manipuleze!

Acum şapte mii de ani preoţii au întrevăzut oportunităţile pe care le poate avea un om care gândeşte mai repede decât alţii. Şi-atunci şi-au pus în cap să mărească diferenţa. Prin unele metode speciale, ei au încercat să-şi accelereze gândirea, dar nu au reuşit, în acele vremuri, să realizeze o discrepanţă semnificativă. Aşa că au conceput un sistem care să-i încetinească procesul de gândire fiecărui nou-născut de pe pământ. Apoi, de-a lungul mai multor milenii, au fost nevoiţi să depună eforturi semnificative pentru a-şi perfecţiona sistemul – sistem care mai este în funcţiune şi astăzi.

Priveşte şi analizează cu atenţie conduita de viaţă a majorităţii oamenilor contemporani, şi vei descoperi că grosul eforturilor este înrâurit spre reducerea vitezei de gândire.

Anastasia a început să dezvăluie omenirii tainele preoţilor şi a explicat că nici măcar nou-născutul nu trebuie întrerupt din activitatea lui. Cu alte cuvinte, nu trebuie încetinită nici măcar gândirea nou-născutului.

Apoi ţi-a arătat o serie de exerciţii menite să-i accelereze copilului gândirea. Anastasia ţi-a explicat că esenţa învăţării stă în modul corect de a-i supune atenţiei copilului anumite chestiuni.

Când copilului i se pune o întrebare, gândul lui începe să caute răspunsul, fapt care determină o accelerare a derulării gândului. Prin urmare, viteza gândirii lui creşte cu fiecare minut ce trece, spre vârsta de unsprezece anişori depăşind-o însutit pe cea a unui om, prelucrată de sistemul care încetineşte gândirea.

Uite cum se întâmplă în lumea de azi. Încă din fragedă copilărie, copilul este înconjurat de obiecte artificiale. Orice obiect reprezintă materializarea gândului cuiva. Ca efect, copilului îi este oferit gândul altcuiva, deseori primitiv, ca de exemplu o sunătoare. După ce creşte puţin, copilului i se dă o păpuşă sau o maşinuţă mecanică. Copiilor le place să se joace, ei depind de joc. Şi se joacă cu ceea ce le este dat...

Vladimir, observă diferenţa...

Fiică-ta, când era mică, a zdrăngănit o sunătoare, apoi s-a jucat cu o păpuşă. Fiul tău, născut de Anastasia, şi el ca şi toţi copiii, adoră să se joace. Însă jucăriile lui au fost veveriţa, lupoaica, ursoaica, un şarpe şi multe altele, toate – creaţiile Lui.

Acum tu cântăreşte cele două exemple, dar imaginează-ţi bine cât este de mare diferenţa de viteză dintre gândirea celui care a fabricat pentru copii sunătoarea sau păpuşa şi a Celui care a creat veveriţa.

Deci, unul din copii intră în contact cu obiectul creat de un gând primitiv, în timp ce celălalt atinge o creatură a lui Dumnezeu. Viteza de gândire a celor doi copii, care au atins obiecte atât de diferite între ele, va fi şi ea la fel de diferită. Gândirea *căruia* dintre copii va fi mai rapidă? Ghiceşte singur...

Când copiii voştri încep să vorbească, voi decideţi în locul lor ce pot să facă şi ce nu. Copilul este

dezorientat, i se spune că nu trebuie să gândească singur, deoarece totul a fost deja stabilit pentru el. Şi prin urmare, că nu trebuie să gândească singur, ci doar să urmeze gândurile altcuiva.

Când copilul merge la şcoală, profesorul i se înfăţişează şi îi explică esenţa lucrurilor, comportamentul corect şi structura universului. Profesorul nu numai îi explică, ba şi pretinde de la copil să gândească aşa cum a gândit altcineva. Şi iarăşi îi este încetinită viteza de gândire. Mai bine spus, copilul nu are voie să gândească autonom.

Din şcoala voastră lipseşte cea mai importantă materie, menirea căreia este amplificarea vitezei de gândire. Această importantă materie a fost substituită de multe altele, menirea cărora este încetinirea vitezei de gândire deja avute.

Antrenamentul gândului

Auzind povestirea bunicului am înţeles că şi Anastasia îi căută constant fiului ocupaţii şi exerciţii destinate să-i **mărească** viteza de gândire. La vedere poate să pară un joc, totuşi gândul se antrenează şi în timp cât, chipurile jucându-se, copilul dezvolta doar aptitudini fizice.

Eu am descris deja trucul aplicat de Anastasia într-o dimineaţa, în timp ce se juca şi se urmărea cu lupoaica. Anastasia a îndemnat lupoaica şi a pornit la fugă. Animalul s-a lansat în urmărirea ei, însă când era aproape s-o ajungă, Anastasia a făcut un salt fulgerător, rezemându-se cu picioarele de tulpina unui cedru din apropiere, schimbându-şi direcţia de fugă. Din inerţie, lupoaica i-a trecut pe alături.

Ceva mai târziu l-am văzut şi pe Volodea fugărindu-se cu un pui de lup. Animalul, tânăr, îl ajungea de fiecare dată, oricât s-ar fi străduit băieţelul s-alerge de repede.

Lupuşorul alerga puţin în faţa copilului, se răsucea şi, cu viclenie, îl aştepta pe băieţel ca să-i lingă din treacăt mânuţa sau piciorușul. Volodea se oprea brusc, îşi trăgea sufletul, apoi o lua de la capăt, căznindu-se să-l întreacă, dar degeaba, micuţa bestie continua să-l întreacă.

Apoi Anastasia i-a arătat fiului nostru trucul cu săritură pe tulpina cedrului şi schimbarea bruscă a direcţiei de alergare. Lui i-a plăcut foarte mult şi a încercat să-l aplice. A făcut un salt, s-a aruncat cu

picioruşele înainte, în direcţia tulpinii de cedru, dar saltul nu i-a reuşit sincronizat cu schimbarea direcţiei de fugă. Prima dată Volodea s-a lovit de trunchiul cedrului şi a căzut în patru labe. A bătut din palme şi, înainte de a doua tentativă, a privit-o rugător pe mamă. Anastasia i-a spus:

— Tu, Volodea, înainte de a te sprijini de copac, imaginează-ţi mintal gesturile imediat următoare.

— Mi le-am imaginat, mama, că doar te-am văzut pe tine cum ai făcut...

— Tu ai văzut ce-a făcut corpul meu, dar nu ţi-ai imaginat şi nu ai simţit cum anume ar fi trebuit să acţioneze al tău corp şi nici la ce să se supună. Mai întâi antrenează-l mintal.

Stăteam pe margine şi nu reuşeam să înţeleg – cum adică exerciţii fizice cu mintea? Şi atunci copilul a mers la tulpina copacului, a rămas o vreme în picioare lângă el, din când în când închizând ochii şi mişcându-şi braţele şi picioarele în mod involuntar, apoi s-a îndepărtat, şi-a făcut vânt şi a alergat spre tulpina cedrului.

A alergat mai repede ca de obicei. Chiar m-am speriat crezând că nu o să reuşească... Am gândit: acu' se izbeşte de tulpină şi se loveşte. Dar a reuşit. S-a sprijinit de trunchi şi a făcut saltul, apoi, flexându-şi uşor genunchii în clipa aterizării, a alergat înapoi. Volodea a făcut de mai multe ori acest exerciţiu şi de fiecare dată i-a ieşit tot mai bine.

„Bun exerciţiu”, am gândit eu.

— Aşa îşi dezvoltă toţi muşchii, i-am spus Anastasiei.

— Da, a răspuns ea, îşi dezvoltă musculatura, dar cel mai important, îşi accelerează gândirea.

Şi fără s-o întreb cum poate un exerciţiu fizic să accelereze procesul gândirii, la scurt timp am înţeles că tocmai acesta era obiectivul urmărit de Anastasia,

arătându-i trucul. S-a întâmplat aşa:

Volodea a chemat la el lupuşorul partenerul de joacă – şi au alergat împreună. Nu mult lipsea ca animalul să-l depăşească, când Volodea, tocmai făcând saltul abia învăţat, a schimbat direcţia de fugă. Surprins de întorsătură, puiul de lup a trecut pe lângă cedru.

În timpul în care lupuşorul, rămas pe loc, încerca să se dumirească, Volodea făcea deja cale întoarsă, alergând cu agilitate şi jubilând de bucurie. Râdea, îşi agita braţele şi sălta, simţindu-se deja învingător.

Puiul de lup, totuşi, s-a arătat a fi un concurent deosebit de inteligent şi isteţ. În timp ce Volodea îşi repeta deja pentru a cincea oară trucul, lupul s-a apropiat de cedru, şi-a încetinit fuga şi s-a oprit înainte de a ajunge la tulpina copacului.

Volodea a făcut saltul, cu intenţia de a-şi schimba direcţia, dar lupul îndemânatec l-a lins în timpul aterizării, a ţopăit în loc şi a dat din coadă. De data asta jubila lupuşorul, şi Volodea se uita la el buimăcit şi mirat.

Eu şi Anastasia priveam de aproape această scenă. Volodea a mai încercat o dată să-l păcălească aşa pe lup, dar nici de data asta nu a reuşit. Lupuşorul cel inteligent se oprea din timp de fiecare dată şi-l aştepta să aterizeze. Cu calm îl lingea ori pe mână, ori pe picior, şi asta de mai multe ori.

Fiul meu a căzut pe gânduri. Pe chipul lui s-a lăsat o umbră de seriozitate şi sprâncenele i s-au arcuit a concentrare. Acum era evident că nu găsea nimic, deoarece a venit spre noi gânditor şi cu semnul întrebării întipărit pe chip.

Anastasia i-a spus:

— Acum, Volodeo, tu va trebui să iei în calcul şi gândul lupului, nu numai pe-al tău.

Copilul a plecat din nou să se gândească. Am meditat şi eu asupra situaţiei şi am ajuns la o concluzie fermă: de vreme ce lupul descususe trucul copilului, nu

mai era nimic de făcut. Lupul îi anticipa gesturile şi îl aştepta să le facă. Şi chiar dacă Volodea s-ar fi mişcat de două ori mai iute, animalul tot ar fi apucat să-i lingă mâna sau piciorul. Nici-o invenţie nu mai putea ajuta aici. În timp ce se apropia de noi, ghicind după expresia feţei că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie, i-am spus Anastasiei:

— De ce-l necăjeşti pe copil? E evident că nu mai poate întrece puiul de lup. Nici tu nu ai mai putea. Lupoaica ta nu a reuşit să ghicească cum reuşeşti s-o întreci, dar puiul este mai inteligent decât mamă-sa.

— Da, el este mai isteţ decât *maică-sa*, însă omul trebuie să fie întotdeauna mai deştept. Eu nu-l chinui pe copil, eu l-am provocat să gândească, să-i pătrundă gândul lupului şi să hotărască.

— E evident că nu mai e nimic de făcut. Şi dacă ar fi, de ce nu-i arăţi tu? Nu pot să văd ochişorii mâhniţi ai copilaşului.

Anastasia s-a ridicat şi a chemat printr-un gest puiul de lup la ea. Acesta, bucuros şi sprinten, a săltat şi a venit întins la ea, gudurându-se. L-a mângâiat pe spate şi, cu un gest provocator, a luat-o la fugă.

Priveam acum cu băieţelul la Anastasia, cât de repede şi graţios alerga. Mişcările libere şi uimitor de graţioase ale femeii-mame, deja adultă, ne-au frapat cu frumuseţea şi impetuozitatea lor.

Dar iată că lupuşorul o întrecea şi pe ea. Anastasia s-a întors de câteva ori cu faţa la el şi şi-a schimbat brusc direcţia de alergare. Animalul, pe moment, rămânea un pic în urmă, dar recupera imediat. Era evident că, mai devreme sau mai târziu, avea s-o ajungă din urmă.

Anastasia, pe neaşteptate, o zbughi spre cedrul de care se rezemase Volodea mai adineaori. La doar câţiva paşi de trunchiul copacului, lupul s-a oprit şi s-a ghemuit în aşteptarea Anastasiei, să-şi facă trucul, ca s-o păcălească şi să-i lingă mâna sau piciorul în momentul

aterizării, doar că...

De sărit, Anastasia a sărit, dar nu s-a rezemat de tulpina copacului. A trecut la un centimetru de tulpină şi s-a îndepărtat de cedru, fără să se oprească. Lupul a rămas surprins pe loc, acum, încercând să se dezmeticească.

Volodea a ţopăit în picioare, a aplaudat şi a exclamat radios:

— Am înţeles, tăticule, am înţeles! Să gândesc repede şi pentru mine şi pentru lup. Pentru mine repede, şi pentru lup şi mai repede, aşa o să reuşesc! Am înţeles cum se face!

Când s-a apropiat Anastasia, Volodea i-a spus şi ei:

— Mulţumesc, mama. Acum nu o să mă mai ajungă niciodată.

Volodea a invitat lupuşorul să-l urmărească şi mai întâi, ca şi Anastasia, a schiţat un cerc, apoi a evoluat cu o serie întreagă de trucuri din cele mai năstruşnice. S-a agăţat de tulpina unui copăcel, a fugit mai repede decât animalul care venea din urmă, pe urmă a sărit peste trunchiul unui copac doborât de vânt la pământ şi a continuat săltând în sus, toate astea în timp ce lupuşorul încerca un salt timid înainte.

Acesta a fost doar un exemplu, ele sunt nenumărate, însă aici nu numărul contează – importantă este pătrunderea esenţei lor.

O temă tabu

Sistemul nu-şi revarsă fluxul de informaţii, chipurile importante, doar asupra copiilor, ci şi asupra adulţilor care trăiesc astăzi în lume. În realitate, avalanşa de ştiri nu are alt scop decât acela de a-i distrage omului atenţia de la informaţie.

Uite, de pildă, tu te uiţi la televizor. În fiecare program se vorbeşte despre câte un politician care se întâlneşte cu un alt politician sau despre câte un Preşedinte care se întâlneşte cu un alt Preşedinte. Întâlnirile lor îţi sunt servite ca ştiri. Dar tu judeca singur şi vei înţelege ca în toate acestea nu-i nici-o ştire nouă.

Funcţionarii de stat se întâlnesc aşa de mai multe mii de ani. O fac la fiecare oră. Dintotdeauna s-au purtat tratative între conducătorii diferitelor state. Doar ca de la aceste tratative nu se schimbă nimic substanţial în ceea ce e esenţial. Nu se schimba, deoarece ei nu vorbesc niciodată despre esenţial. Niciodată nu discută despre adevăratele motive ale războaielor. Vorbesc doar despre consecinţe.

Şi în acest timp, pe tine te induc în eroare, prezentându-ţi fiecare dintre aceste întâlniri drept noutate.

Ia aminte: informaţia cea mai „tabu” din lume este **tema evoluţiei umanităţii**.

Reuşeşti să-ţi imaginezi pasagerii unui avion care zboară printre nori şi cărora le este absolut indiferent încotrova se îndreaptă avionul ori unde aterizează?

Vei spune că astfel de pasageri nu există şi că fiecare om se informează dinainte de durata acelui zbor şi în ce oraş aterizează avionul. Da' ia să întrebi tu pe un om, doi sau o mie de oameni de pe Pământ – poţi întreba şi un milion – că niciunul nu-ţi va răspunde, la ce râvneşte umanitatea!

Sistemul conceput de preoţi a blocat gândirea umanităţii.

Omul modern, cu gândirea lui încetinită, nu-şi poate modela barem propria viaţă, ce să mai vorbim de calea evoluţiei unui stat sau a întregii umanităţi!

Toţi conducătorii din lume, cunoscuţi ţie, în realitate nu conduc nimic important. Nu vei găsi în nici-o ţară din lume un plan concret de dezvoltare. Fără stabilirea cu precizie a unei căi concrete de evoluţie, care să privească întreaga omenire de pe Pământ, un astfel de plan este imposibil de conceput.

Prin combinaţia simplă cu care au creat sistemul, preoţii au predispus conducătorii ca pe nişte gardieni ai bunei funcţionări a acestuia.

Conducătorii sunt prinşi toţi cu aşa-zisul progres tehnico-ştiinţific, cu dezvoltarea, înarmarea şi păstrarea propriei puteri – fiecare acasă la el.

Din aceste motive, ei neglijează puritatea aerului şi a apei – fiecare în ţara lui – şi toţi în ansamblu – în întreaga lume. Asupra conducătorilor apasă sistemul fondat de preoţi. Şi ei, ca de altfel majoritatea oamenilor de pe Pământ, nu sunt altceva decât piesele active ale

sistemului. Gândirea lor este la fel de încetinită ca şi a celorlalţi oameni.

Viteza de gândire! Ahh, cât de mult îmi doresc ca cel puţin tu sau un cititor de-al tău, nu doar să judecaţi la rece, ci să şi simţiţi cu fiecare celulă a corpului, cât este de importantă viteza de gândire pentru întregul Univers!

Sunt greu de găsit cuvintele potrivite sau exemplele care să ajute înţelegerii. Exemplele!

Anastasia a asemuit computerul modern cu o proteză a creierului, ca atare, cu o proteză a gândirii. Probabil că cei care nu numai că vor înţelege, dar vor şi percepe importanţa vitezei gândului înaintea altora, vor fi oamenii care cunosc bine componenţa computerelor. Şi tu, Vladimir, lucrezi la computer, deci e probabil ca din contactul cu acesta să întrevezi mai repede efectele catastrofice ale încetinirii gândului uman.

Orice om care cunoaşte computerul ştie că volumul de memorie şi viteza de procesare sunt cele mai importante. Deci, viteza de procesare.

Acum imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă s-ar încetini viteza de operare a unui computer care controlează un avion în zbor sau care supraveghează activitatea unui complex atomic. Computerul ar permite apariţia unei avarii şi ar putea avea loc o catastrofă.

Un obiect artificial, perfecţionabil, nu poate fi comparat cu computerul biologic, viu, cu care este înzestrat fiecare om născut pe Pământ. Acesta este menit *să* participe la ghidarea unui mecanism impunător, nemăsurat superior şi desăvârşit – sistemul planetar universal.

Acest lucru este posibil doar dacă viteza lui se apropie sau o depăşeşte pe cea primordială. Dar viteza lui, acum este încetinită. Şi continuă să încetinească. Fiecare poate vedea asta şi singur, doar să privească atent.

Până şi cel mai performant computer artificial, dacă

ar fi să fie încărcat zilnic, ceas după ceas, cu tot felul de informaţii – nu contează de care, important e să fie încărcat – în cele din urmă va funcţiona mai lent şi, posibil, nu va mai asimila noile informaţii furnizate.

Acest lucru se întâmplă în momentul în care memoria de care dispune se încarcă atât de mult, încât nu mai poate reţine alte informaţii.

S-a întâmplat întocmai şi cu marea majoritate a oamenilor. Şi astfel, sistemul creat de preoţi a scăpat de sub control şi a devenit autosuficient.

Când ai auzit despre fiara care devorează copii, să ştii că sistemul a devenit neguvernabil.

Ia aminte: cine-l înşfacă imediat cu ghearele sale prehensile pe nou-născutul pământean din braţele mamei? Sistemul!

Cine stabileşte ce să i se dea de mâncare? Sistemul!

Cine stabileşte ce aer să respire şi ce apă să bea? Sistemul!

Cine-i sugerează alegerea căii în viaţă? Sistemul!

Preoţii pierd controlul asupra sistemului de rânduire a vieţii comunităţii terestre, dar ei ştiu legile pe care acesta funcţionează şi ar mai putea cârmui încă viaţa planetei. Ei încă mai pot frâna sau demara evoluţia fiecărei situaţii în parte.

Când a ieşit prima cărticică cu afirmaţiile Anastasiei, preoţii s-au interesat de ea. Chiar foarte tare! S-au interesat, deoarece afirmaţiile veneau din gura nepoţelei unuia dintre ei, în mâinile căruia se află pârghiile ocârmuirii, şi-n acelaşi timp din gura unei fete cu un model de viaţa care-i permite să-şi accelereze procesul de gândire.

Ei au înţeles ca Anastasia şi-a pus în plan să conducă omenirea dincolo de vremurile forţelor întunecate. Teoretic, aşa ceva este posibil. Călătoria în timp este schimbarea conştiinţei. Şi doar omul este

predispus acestei schimbări.

O schimbare apreciabilă în conştiinţa omenirii este un proces care se desfăşoară de-a lungul a milenii şi la care iau parte multe generaţii. Numai că, un proces care se derulează timp de milenii nu poate fi o traversare a unui interval de timp.

Traversarea unui interval de timp înseamnă schimbarea conştiinţei oamenilor care trăiesc în acest interval într-o conştiinţă pe care au avut-o sau pe care-o vor avea în condiţiile existenţei în raiul Dumnezeiesc.

Preoţii au făcut eforturi mari pentru a pătrunde planul după care acţionează Anastasia. L-au înţeles şi l-au socotit naiv. Au găsit că este plin de erori. Forma transmiterii informaţiei prin intermediul cărţilor au găsit-o evident insuficientă. Ca omul modern să asimileze informaţia, aceasta trebuie repetată de multe ori.

Totodată, au aflat că autorul cărţii este un antreprenor fără un dram de autoritate, nu numai în faţa gânditorilor spirituali, ci îndeobşte în faţa tuturor celor mai neînsemnaţi oameni de sub oblăduirea spiritualilor.

Implicit, preoţii au gândit că eremita siberiană, prin metoda aleasă, nu va reuşi să transforme nimic în societatea umană. La fel a gândit şi tatăl meu. Materializarea afirmaţiilor Anastasiei din prima carte a fost primul fenomen care le-a atras în mod serios atenţia şi curiozitatea preoţilor: „Eu o să dirijez spre tine o mulţime de oameni care îţi vor explica ceea ce nu ai înţeles.”

Iar oamenii care au venit la tine nu numai că ţi-au explicat multe lucruri, ci au şi trecut la fapte.

Apoi ea a mai spus: „Artiştii vor picta tablouri, poeţii vor aşterne versuri”. Au apărut primele tablouri şi s-a cernut ploaie de versuri despre noua, minunata realitate a existenţei umane.

„Cartea scrisă de tine va fi publicată în multe ţări.” Şi cartea a văzut lumina tiparului în multe limbi.

Iar preoţii nu înţelegeau ce puteri şi ce mecanisme transpuneau prezicerile Anastasiei în realitate, în văzul tuturor.

Înţelegeau că ea îşi aplica ideile în viaţa reală, dar nu înţelegeau cum reuşea s-o facă.

Asta putea să spună doar un lucru: Anastasia îi depăşea net în gândire. Soluţiile complexe elaborate de mintea ei, lor le erau impenetrabile. Prin urmare, influenţa preoţilor asupra societăţii umane putea să se piardă definitiv.

Însă preoţii nu-şi puteau permite asta.

În timp ce îşi puneau la cale planurile de contraatac, s-a ivit ceva şi mai incredibil. Au fost publicate noile declaraţii ale Anastasiei. Şi multă lume a început să jinduiască la vatra familiei, despre care a vorbit ea.

Şi atunci, împotriva Anastasiei s-au declanşat o serie de acţiuni contrastante. Unul dintre cele mai eficiente a fost dezinformarea prin folosirea expresiei-simbol magic „sectă”

În presă au fost publicate unele articole care puneau în discuţie câteva secte abominabile, printre care şi „secta Anastasia”, descrisă prin cuvintele-simbol „totalitară” şi „distructivă”

Preoţii au folosit această metodă de demonizare încă din antichitate. În Rusi’a antică, prin această metodă au reuşit să impună religia. A funcţionat ireproşabil dintotdeauna. Şi, au gândit preoţii că şi de data asta va funcţiona impecabil. Comunicând între voi, fără să vă cunoaşteţi unul pe altul, tu şi mulţi cititori ai cărţilor aţi descoperit că eraţi numiţi sectanţi.

Zvonul mincinos s-a propagat intens şi eficient. Uite de ce administraţiile locale nu au luat decizii favorabile.

Iniţiativa de a oferi pământ pentru vetrele de familie a fost votată pro şi contra. Sistemul a funcţionat.

Însă preoţii s-au înşelat puţin când au gândit că

Anastasia era terminată. Primul care a înţeles că nu era tocmai adevărat a fost preotul suprem. El a observat că, în timp ce modela viitorul, gândul Anastasiei nu doar luase în calcul acţiunile contrastive, ci le dirijase deja în sens favorabil.

Dar, uite cum s-a întâmplat…

Vatra familiei, întemeiată după principiile expuse de Anastasia, nu se poate realiza prin metode tradiţionale. Este necesar un proiect detaliat de construcţie. Trebuie conceput un program de lungă durată, la care, în anumite cazuri să se lucreze nu mai puţin de un an, în altele mult mai mult. Imaturitatea în acţiune poate duce la discreditarea ideilor.

Însă ei, obstaculând împroprietărirea cu pământ, nu au făcut altceva decât să evite ridiculizarea procesului în sine.

Opunându-se procesului de atribuire de pământ, nu au reuşit să nimicească visul în viitor şi să oprească minţile multor oameni, care şi-au proiectat viziunea viitoarelor vetre de familie, minunatul viitor al ţării şi al întregii umanităţi.

Vorbind despre întâietatea Rusiei în *crearea* unui viitor luminos, Anastasia înţelegea bine că raiul nu putea fi readus doar într-un singur sătuc sau într-o singură ţară.

Visul ei prindea tot mai mult inimile oamenilor din alte ţări. Tu, Vladimir, poţi vedea asta prin popularitatea de care se bucură cărţile tale în aceste ţări. Astăzi sunt foarte populare, dar popularitatea lor actuală este nimic comparată cu cea viitoare, din ziua când oamenii vor începe să conştientizeze…

Preoţii au înţeles că Anastasia începe să dezlege taine cu ale căror descifrare ei s-au căznit mai multe milenii la rând. Iată una dintre acestea…

Hrana Divină

În timp ce vorbea cu tatăl meu, preotul suprem a spus:

— Strănepoata ta, Moise, cunoaşte tainele existenţei, nouă necunoscute. Ea ştie taina hranei trupului şi duhului. Cu siguranţă, asta ai înţeles-o singur din vorbele ei „Să te hrăneşti precum respiri”. Strămoşii

noştri au citit aceste cuvinte pe zidurile altarelor lor. Noi am transmis vorbele, însă taina nu a fost dezvăluită nici până astăzi. Dezvăluindule-o oamenilor care îşi vor aşterne vetrele de familie, ea creează condiţiile în care viteza de gândire a oamenilor din noile aşezăminte o va depăşi pe a noastră. În faţa copiilor născuţi în aşezămintele ei, noi vom arăta ca nişte băieţei prostuţi. Aplicându-şi combinaţiile ne-a arătat unica ieşire: fiecare dintre noi să-şi creeze o vatră de familie despre care Anastasia le-a vorbit tuturor. Fiecare din noi ni le vom crea şi ne vom strădui s-o facem mai bine decât alţii, deoarece suntem avantajaţi.

Ea le dezvăluie tuturor tainele existenţei. Noi le vom afla, găsindu-ne deja pe propriile moşii, în timp ce ceilalţi abia vor începe construcţia lor. Încă o dată, diferenţa în viteză de gândire ne va permite să prevedem şi, prin urmare, să controlăm viaţa planetei. Aşa gândesc eu, Moise, şi aş vrea să aud şi părerea ta.

La acestea, tatăl meu a răspuns:

— Tu vrei să auzi părerea mea, fiindcă în tine s-a cuibărit îndoiala. Ai vrea să ştii din timp ce va modela Anastasia, dacă preoţii şi tu – cu de la sine putere numit supremul veţi trece primii la crearea vetrei de familie, care vă va apropia de existenţa Divină? Ai vrea să ştii dacă mintea ei a luat în calcul şi această eventualitate?

— Sunt convins că a luat-o, i-a răspuns tatălui meu preotul suprem, n-o ascunde câtuşi de puţin. Dar eu vreau să ştiu ce gândeşti tu: de ce ne provoacă făţiş, oferindu-ne din nou oportunitatea de a prelua ocârmuirea lumii?

— Toate acestea, i-a răspuns tatăl meu, deoarece nu are de gând, nepoţica Anastasia, să vă înfrunte. Când preoţii – cârmuitorii lumii vor începe să-şi clădească vetrele, gândirea lor se va schimba. Sufletele lor vor străluci în lumină.

***

— Îţi mulţumesc, Moise! Gândurile noastre într-unul s-au contopit. Fericiţi şi în înţelegere, într-o altă realitate vom trăi. Posibil, într-aceea în care fiecare poate vorbi cu Dumnezeu.

Mă înclin în faţa gândului strănepoatei tale, Moise. Fie ca Anastasia să găsească în ea forţa cu care să îngenuncheze sistemul de noi plăsmuit şi să-l răpună ca pe-o bestie feroce sau ca pe o haită de bestii. Tu ajut-o, de poţi, Moise!

— Străduieşte-te singur s-o ajuţi! Eu nu mă mai pot ţine de o minte tânără. Gesturile ei, eu le-am socotit ilogice.

— Nici eu nu mă mai pot ţine, Moise. Ea se hrăneşte precum respiră. Noi ne spurcăm trupurile. Nu-mi pot hrăni eu duhul, aşa cum şi-l hrăneşte ea. Şi de-abia bănuiesc ce-o ajută.

***

Modul de viaţă primordial se deosebea de cel contemporan. Oamenii nu numai cunoşteau natura, ci o şi ghidau! Prin sunetele naturii şi prin forţa luminii corpurilor cereşti, ei aveau acces la baza de informaţii a Universului. Ei recepţionau informaţia atât mintal cât şi senzorial. Viteza lor de gândire o depăşea însutit pe cea actuală.

Preoţimea timpurie înţelesese că puterea absolută asupra omenirii ar fi putut-o obţine doar atingând o viteză de gândire superioară celorlalţi oameni. Dar cum să facă asta? Unul dintre preoţii antici a spus într-o discuţie tainică cu preotul suprem:

— Noi nu ne putem accelera gândirea îndeajuns de mult faţă de ceilalţi oameni, în schimb, prin nişte măsuri speciale, o putem încetini pe a întregii umanităţi.

— Tu ai spus a întregii umanităţi, vasăzică şi pe-a noastră? I-a întrebat preotul suprem.

— Da, în ultimă instanţă, însă într-o măsură mult mai redusă. Diferenţa va fi covârşitoare şi supremaţia o vom deţine noi.

— Devreme ce spui asta, înţeleg că ai găsit un mod de a încetini viteza de gândire a umanităţii. Spune, atunci!

— E simplu. Să le fie tăinuită oamenilor existenţa modului de hrană Divin. Să fie constrânşi să se hrănească cu alimente care să le încetinească, nu să le mărească, viteza de gândire. Toţi oamenii vor fi nedesăvârşiţi comparativ cu noi.

— Şi cum să fie tăinuit ceea ce Dumnezeu dăruieşte fiecăruia?

— Prin instituirea obligativităţii de a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru darul primit.

— Am înţeles. Ai gândit ceva monstruos, dar genial. Oamenii vor accepta să-i mulţumească Creatorului şi nu vor bănui nimic rău în asta, iar noi vom născoci ritualuri care să le distragă atenţia de la creaţiile nemijlocite ale lui Dumnezeu…

Ei vor şti că-i mulţumesc lui Dumnezeu. Prin urmare, cu cât mai mult timp vor cheltui cu mulţumirile, strânşi împrejurul statuilor inventate de noi, cu atât mai puţin vor rămâne în contact cu creaţiile lui Dumnezeu şi, cu atât mai mult se vor îndepărta de informaţiile Lui directe.

Oamenii vor primi informaţiile elaborate de noi crezând că aşa a vrut Dumnezeu. Gândurile lor vor aluneca pe calea mincinoasă. Îi vom conduce pe un făgaş strâmb.

***

S-au scurs secolele şi oamenii au dedicat din ce în

ce mai mult timp ritualurilor inventate de preoţi, convinşi fiind în tot acest timp, că aduc omagiu şi cinstire lui Dumnezeu. Oamenii s-au găsit tot mai rar în contact cu creaţiile nemijlocite ale lui Dumnezeu, şi în acest fel nu au mai putut recepţiona informaţia completă din Univers. Informaţia Lui. I-au procurat durere şi suferinţă lui Dumnezeu, crezând că-i aduc bucurie.

În paralel, preoţii au învăţat încet-încet omenirea ce alimente să consume preferenţial. Şi în acest sens au fondat o ştiinţa ocultă a alimentaţiei. Noua ştiinţa a preoţilor le-a fost utilă pentru a-şi menţine creierul, spiritul, condiţia fizică şi respectiv gândirea într-o formă mult mai vioaie decât a celorlalţi oameni.

Oamenii au fost îndrumaţi să cultive anumite soiuri de plante comestibile, în timp ce ei se hrăneau cu altele sau, mai bine spus, cu o varietate mult mai mare decât ceilalţi.

S-a declanşat o degradare progresivă şi monstruoasă a conştiinţei umane. Oamenii au cunoscut bolile trupului şi ale spiritului. Simţind intuitiv importanţa hranei, de-a lungul mileniilor s-au chinuit să rezolve această problemă.

Mai departe şi-au făcut apariţia înţelepţii care au încercat să-i înveţe ce alimente erau mai potrivite şi au fondat o multitudine de învăţături despre alimentaţie. Problema nu a fost ocolită nici de cărţile cunoscute ţie, ca Biblia şi Coranul. Uite, de pildă, ce se spune în Vechiul Testament, vizavi de alimentaţie:

„Să nu mâncaţi niciun lucru necurat

Iată dobitoacele pe care le puteţi mânca: boul, oaia, capra, cerbul, gazela, antilopa, ţapul, cerboaica, boul sălbatic şi capra sălbatică. Orice dobitoc care are copita despicată, cu spintecătură adâncă între amândouă părţile copitei şi care dobitoc rumegă mâncarea, se mănâncă. Dintre cele ce îşi rumegă mâncarea sau îşi au

copita despicată printr-o spintecătură adâncă, numai acestea nu se mănâncă: cămila, iepurele şi iepurele de casă, pentru că, deşi acestea îşi rumegă mâncarea, dar nu-şi au copita despicată, acestea sunt necurate pentru voi. Nu se mănâncă porcul, pentru că, deşi are copita despicată nu îşi rumegă mâncarea; acesta este necurat pentru voi. Carnea acestora să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi. Din toate vietăţile care sunt în apă, să mâncaţi pe acelea care au aripi şi solzi. Iar pe toate celelalte, care n-au aripi şi solzi, să nu le mâncaţi; necurate sunt pentru voi. Orice pasăre curată s-o mâncaţi. Dar din ele să nu mâncaţi pe acestea: vulturul, vulturul răpitor şi vulturul de mare, corbul, şoimul, gaia cu soiurile ei, tot soiul de ciori, struţul, cucuveaua, pescăruşul şi uliul cu soiurile lui, huhurezul, ibisul şi lebăda, pelicanul, porfirionul şi corbul de mare, cocostârcul, pupăza cu soiurile ei şi liliacul. Toate înaripatele târâtoare sunt necurate pentru voi; să nu le mâncaţi. Orice pasăre curată s-o mâncaţi. Să nu mâncaţi nicio mortăciune, ci s-o dai străinului de alt neam ce se va întâmpla să locuiască în casa ta; acela s-o mănânce sau să i-o vinzi, căci tu eşti poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău".

(Deuteronom – cartea a cincea a lui Moise; 14, 3-21).

***

În decursul mileniilor au fost scrise felurite cărţi care îndrumau oamenii ce şi cum să mănânce pentru a fi sănătoşi. Însă, niciuna din ele, niciun înţelept şi nici toţi învăţaţii la un loc nu au reuşit să aducă deplină lumină în chestiune. O dovedesc tot mai numeroasele boli ale trupului şi sufletului uman.

Au fost scrise foarte multe cărţi care-i învaţă pe oameni cum să-şi vindece bolile şi astăzi există o ştiinţă

care se numeşte medicină. Oamenilor li se spune că medicina se perfecţionează continuu... Însă, în paralel, odată cu trecerea timpului, se înregistrează o creştere graduală a numărului de boli.

Şi-atunci ştiinţa-medicină ce perfecţionează?

Faptele vorbesc de la sine: ea perfecţionează bolile!

Observ că această concluzie ţi se pare ciudată. Dar ia gândeşte-te bine, de ce animalele care trăiesc în condiţii naturale de viaţă nu se îmbolnăvesc, în timp ce omul care se consideră o fiinţă super-evoluată nu reuşeşte nicidecum să ţină piept propriilor maladii?

Ştiinţa voastră, chemată să vindece, nu a reuşit, măcar o singură dată, în toată existenţa sa, să ajungă la originile bolilor. De fiecare dată şi-a focalizat atenţia asupra consecinţelor. Ah, se înţelege, bolnavul are nevoie de medic! Dar nu mai puţin, şi medicul, în condiţiile vieţii contemporane, are nevoie de bolnavi!

Gradual s-a încetinit şi gândirea preoţilor. Chiar dacă nu în aceeaşi măsură cu a celorlalţi oameni, oricum s-a încetinit. Fenomenul i-a pus serios pe gânduri pe preoţi şi i-a determinat să se concentreze pe secretele hranei Divine, dar nu au reuşit să le descoase.

Unul dintre preoţii însărcinaţi cu studiul alimentaţiei, cu certitudine a descoperit şi a înţeles ceva, întrucât a scris pe pereţii subteranelor tainice, unde nu intra nimeni, afară de câţiva preoţi de seamă: „Hrăniţi-vă, precum respiraţi”.

Însă a pierit preotul cel bătrân scriind sau, mai bine spus, nemaiapucând să scrie ultima literă a frazei. Nu au apucat să descifreze sensul frazei, nici tânărul lui descendent şi nici ai celorlalţi preoţi.

„Hrăniţi-vă, precum respiraţi”. Pentru descifrarea misterului acestei fraze, în ultimele milenii, preoţii au depus eforturi extraordinare. Erau terorizaţi că această frază ar fi putut deveni cunoscută şi secretul ascuns în

ea dezvăluit de altcineva, înaintea lor.

Au eliminat-o, au şters-o de pe pereţii altarului, dar le-au transmis-o generaţiilor de urmaşi pe cale orală, în speranţa că va fi dezvăluită în viitor. Însă, în van.

De chestiunea alimentaţiei s-au ocupat timp de mii de ani căutătorii în stele, vracii şi înţelepţii de la conducerea statelor. Nimeni nu a reuşit să descifreze misterul.

Cel puţin unul dintre dregătorii cârmaci, cei care se credeau mai marii peste toţi, să fi înţeles cum să se hrănească, şi ar fi încetat să se mai îmbolnăvească şi şi-ar fi lungit viaţa.

Cel puţin un împărat să fi ştiut ce anume să mănânce, şi ar fi rămas unicul cârmuitor al întregii omeniri. Pentru că i-ar fi întrecut pe preoţi prin viteza gândului.

Însă, toţi dregătorii de pe pământ se îmbolnăvesc şi mor. Nu sunt mai longevivi decât oamenii simpli, cu toate că sunt înconjuraţi de vracii şi înţelepţii cei mai de seamă.

Degradarea societăţii umane a continuat.

Printre frazele pe care ţi le-a spus, Anastasia a rostit: „Să te hrăneşti precum respiri”, şi tu ai publicat-o într-o carte. Ai integrat-o în contextul evenimentelor, fără să-i dai vreo importanţă.

Pentru preoţii contemporani, publicarea acestei fraze, şterse de pe pereţii altarelor lor cu mai bine de cinci mii de ani în urmă, a devenit motiv de profundă îngrijorare.

Ei au citit şi recitit cărţile Anastasiei şi au înţeles că ea stăpâneşte pe deplin cunoştinţele hrănirii Divine.

Un om în posesia acestor cunoştinţe, este firesc să-i depăşească net prin viteza gândului pe toţi preoţii laolaltă şi, în consecinţă, să conducă întreaga umanitate, preoţii incluşi. Pentru a conduce, informaţia trebuie tăinuită, însă Anastasia, dimpotrivă, o dezvăluie în faţa

tuturor. Asta înseamnă că ea eliberează oamenii de sub jugul preoţilor şi, prin urmare, îi apropie iminent de contactul cu gândurile Divine.

Acestea le-au înţeles atunci când au văzut că Anastasia răspândeşte, prin frazele pe care le spune, informaţia legată de felul în care se hrănea Adam. Tu ai aşternut în cartea ta, *Creaţia*, cuvintele Anastasiei care descriu felul în care se hrăneau oamenii primordiali:

„Pretutindeni împrejur, tot soiul de fructe se aflau, de toate gusturile şi poame şi ierburi bune de mâncat dar n-avu foame Adam în zilele dintâi. El de la aer se simţea sătul

— De la aer? Doar de la aer nu poţi să fii sătul Chiar şi-o zicală spune...

— Acel aer pe care astăzi oamenii-l respiră, fără îndoială că nu hrăneşte. Astăzi, aer mort şi deseori dăunător pentru corp şi pentru Suflet se-ntâlneşte. Despre-o zicală tu ai vorbit, cum că numai cu aer, sătul nicicum tu nu vei fi, însă mai este şi o altă zicală: „Doar cu aer eu m-am hrănit”. Asta vădeşte ceea ce omului dintr-un început dinainte-i fu pus: Adam în grădina minunată s-a născut, iar în aerul care pe el îl înconjura nu se afla nici-un polen care să-i dăuneze. În acel aer, polen amestecat cu rouă pură se găsea:

— Polen? Ce polen?

— Al florilor, al ierburilor şi al copacilor cu ale lor poame, polenul în aer era răspândit din cele ce-n apropiere se aflau şi-n altele din depărtare, ale căror polen de adierea uşoară a vântului era adus. Nicidecum pe om, de la preamăreţele îndeletniciri, căutarea hranei nu-l distrăgea. Tot ce-l înconjura, prin aer cu de toate pe om îl hrănea. Creatorul a dat totul de la început astfel ca toate cele vii de pe Pământ, în avântul iubirii, omului să-i slujească şi apa şi aerul şi vântişorul aducătoare de viaţă să fie...”

Se înţelege de la sine ca în raţia alimentara a

oamenilor Primordialităţii Divine nu intra doar aerul hrănitor. Ei mâncau multe altele, dar aerul şi apa le nutreau trupul şi spiritul într-o măsură relevantă.

Tu ai reprodus cuvintele Anastasiei despre hrană şi preoţii au împietrit de uimire. Cum de nu le trecuse prin cap acest adevăr banal? Mai târziu au înţeles de ce.

În altarele lor izolându-se, preoţii nu au mai avut cum să respire aerul încărcat cu polen. Lumea adunată la ritualurile lor, îmbulzindu-se, ridica praf... Şi, uite-aşa, preoţii au fost nevoiţi să-şi respire propriile născociri.

Preoţii înţeleseseră importanţa alimentaţiei: raţia lor cuprindea multe fierturi din plante medicinale, fructe şi legume de toate soiurile. Printre toate, o importanţă deosebită o dădeau uleiului de cedru, pe care slujitorii îl aduceau din depărtări. Din alimentaţia lor nu lipseau niciodată mierea şi polenul de flori, pe care le adună albinele. Dar Anastasia a arătat că acestea nu sunt nici pe departe suficiente. Pentru că acela era un alt fel de polen. Polenul strâns de albine în faguri aduce neîndoielnic multe foloase, dar se deosebeşte fundamental de varietatea care se găsea atunci în văzduhul deasupra vetrei de familie.

Albinele strâng polenul de pe un număr determinat de flori, în timp ce văzduhul mai găzduieşte multe alte polenuri, diferite de cele culese de albine prin fineţea şi înalta lor asimilabilitate.

Polenul din văzduh era viu şi fecund. Cu fiecare inspiraţie, polenul penetra în corpul uman şi se dizolva, nutrindu-i-l şi stimulându-i creierul.

Când preoţii au auzit-o pe Anastasia vorbind despre vetrele de familie şi despre hectarul de pământ pentru fiecare familie, au înţeles că ea va întoarce oamenii la modul de viaţa primordial.

Au înţeles ca aceste leagăne nu vor fi în măsură doar să ofere oamenilor avantaj material, ci şi altceva, mult mai semnificativ. Din declaraţiile Anastasiei reieşea

că oamenii pot să-şi creeze un spaţiu capabil să le nutrească corpul, spiritul şi sufletul. Să le arate aievea adevăratul univers al lumii Divine.

Maturează situaţia în care umanitatea s-ar putea situa simultan în două lumi. Astfel va avea oportunitatea de a se bucura de cuceririle lumii tehnocrate, artificiale şi deopotrivă şi de lumea Primordialităţii Divine. Puşi în condiţia de a compara aceste lumi, de data asta nu din auzite, ci din propria experienţă de viaţă, oamenii vor putea alege între cele două lumi sau vor putea să-şi creeze alta nouă. Vor putea să-şi creeze un viitor Divin.

Anastasia nu le-a arătat oamenilor doar esenţa hranei Divine, ci şi cum se face asta. Pe vatra familiei…

Imaginează-ţi o dimineaţă, Vladimir. Se trezeşte omul la răsăritul soarelui, iese din casă şi merge în grădină, unde cresc mai mult de trei sute de soiuri de plante binefăcătoare.

Se obişnuieşte să-şi viziteze gospodăria în fiecare dimineaţă.

Şi merge omul pe cărăruie, îşi bucură ochiul şi contemplă varietatea de plante vii, copaci şi flori. Neîndoielnic, îi vor aduce bucurii şi îi vor dărui emoţii pozitive.

Nimic nu-i poate dărui omului o încărcătură emoţională mai mare şi mai multă energie decât spaţiul natal viu.

Şi timpul s-a scurs… Secol după secol, oamenii au fost ademeniţi cu tot felul de valori efemere.

Şi s-a bucurat omul de o casă mai încăpătoare, de un veşmânt nou, de o maşina sau de altele. S-a bucurat de bani şi de poziţia în societate. Dar toate aceste bucurii sunt convenţionale şi vremelnice. Ele dau satisfacţie şi bucurie doar la început. La scurt timp se transformă în banalităţi şi creează automatism, uneori chiar iritare.

Cu fiecare minut care trece, casa îmbătrânită şi deteriorată cere reparaţii, maşina nu mai merge şi haina

se scofâlceşte.

Omul, dintotdeauna a perceput intuitiv autenticitatea frumuseţii şi perfecţiunea veşniciei, şi din acest motiv, ţarul însuşi, în palatele lui, de lux împrejmuit, în toate vremurile a visat la o grădină. Iată adevărul care dăinuieşte neştirbit de milioane de ani de existenţă terestră a omului.

Bunăstarea autentică şi împăcarea adevărată pot fi atinse doar în spaţiul vetrei familiei.

Acolo... se plimbă omul dimineaţa pe moşia lui... şi fiecare ierbuliţă se bucură şi reacţionează la vederea lui. Înfloreşte grădinuţa lui, şi nu se prăpădeşte cu fiecare minut al vieţii binecuvântate...

Omul realizează că programul lui – pomul ales şi sădit de mâna lui, tufişurile cu fructe de pădure – nu va pieri, ci va trăi pe vecie. Toate vor putea trăi veşnic, doar să vrea omul.

Omul, dimineaţa îşi străbate moşia, respiră aerul de pe ea şi, la fiecare inspiraţie, particulele minuscule şi invizibile de polen îi penetrează plămânii. Aerul de acolo este bogat în polen. Polenul este viu şi îi intră în plămâni, asimilându-se complet şi nutrindu-i organismul cu cele necesare. Acest polen de pe moşie nu-i hrăneşte doar trupul, ci şi duhul cu eteruri şi îi accelerează gândirea.

Păşeşte omul dimineaţa pe moşia lui şi, la un moment dat, se opreşte: culege dintr-un tufiş trei coacăze şi le mănâncă. De ce s-a oprit tocmai la tufa de coacăze? Şi de ce a cules anume trei bobiţe? În ce carte înţeleaptă a citit el că tocmai în acea dimineaţă trebuia să mănânce cele trei fructe?

Şi fructele îi erau într-adevăr necesare! Trebuia să le mănânce tocmai în acea zi, în acel minut şi anume trei la număr.

Mai face câţiva paşi, se înclină şi miroase o floare. De ce-o face? Cine i-a sugerat necesitatea de a inhala tocmai aroma-eter a acelei flori?

Continuă să se plimbe şi să culeagă…

Omul s-a plimbat dimineaţa pe moşia-i dragă, a zâmbit, a cugetat la viaţă şi în acelaşi timp s-a îndestulat cu poame, fără să se întrebe de ele, ci doar simţindu-le. Omul s-a hrănit precum respira.

Aşadar, cine a găsit pentru el, cu o aşa extraordinară precizie, alimentele potrivite? Unde este arhivată toată informaţia pentru fiecare om născut pe Pământ?

Această informaţie, crede-mă, Vladimir, toată această informaţie stă înmagazinată în fiecare om născut pe Pământ. Uite…

În fiecare om a fost implantat un mecanism, alt cuvânt nu am găsit. În fiecare om funcţionează un mecanism care-i induce senzaţia de foame, care-i înştiinţează trupul sau spiritul asupra a ceea ce-i este util din substanţele universului. Nu vom vorbi despre care anume, în ce proporţii sau în ce combinaţii, nimeni nu este în stare să stabilească toate astea.

Organismul tău ştia singur toate acestea şi şi-a ales din varietate, doar cele trei bobiţe de coacăze.

Dar pentru a avea posibilitatea unei alegeri corecte, organismul tău trebuie să aibă acces la toată informaţia despre ele. Această informaţie, doar vatra propriei familii poate să i-o furnizeze.

Acum imaginează-ţi că intri într-un magazin pe rafturile căruia sunt expuse multe fructe, şi tu vrei un măr. Vezi o întreagă varietate de soiuri de mere. Pe care-l alegi? O alegere ideală este imposibilă, întrucât organismul tău, cel în stare să facă alegerea optimă, nu are nici-o informaţie despre merele de pe rafturi. Nu le-a gustat, nu le ştie gustul, nu cunoaşte raportul dintre substanţele din măr şi nici când a fost cules – aspect la fel de important.

Ca rezultat, merele pe care le-ai cumpărat tu, e posibil să aducă şi beneficii, dar niciodată atât de

importante ca în cazul în care organismul tău ar fi cunoscut cu precizie fiecare informaţie legată de alimentul pe care i l-ai dat să-l consume.

Se mai poate întâmpla uneori chiar ca alimentul pe care i l-ai dat să-i facă rău organismului şi, ca urmare, să-l îmbolnăvească. În vatra propriei familii aşa ceva este imposibil. Este imposibil, deoarece tu ştii bine merele cărui pom sunt mai acre sau mai dulci în momentul în care sunt mature, deci gata ca tu să le mănânci. În propria vatră, organismul tău obţine informaţii despre tot ceea ce creşte.

Organismul tău a primit informaţiile despre toate cele ce cresc acolo încă de pe vremea când se găsea în uterul matern. Mama ta a savurat şi ea aceste poame, iar laptele ei s-a format din ele.

Apoi, adultul. Se plimbă omul adult pe moşia lui şi mănâncă fructele şi poamele care cândva au format laptele matern.

Aveţi voi o concepţie conform căreia alimentele proaspete sunt binefăcătoare. Este adevărat? Dar care-s alimentele proaspete?

Nu sunt alimente congelate sau uscate, conservate în borcane sau în butoaie sigilate, cum ai gândi tu, ci alimente pe care le consumi imediat după ce le culegi din natură. Alimente pe care le mănânci în starea lor naturală. Voi altoiţi multe soiuri şi creaţi hibrizi care-şi menţin consistenţa multe zile de ca şi cum ar fi proaspete. Toate sunt dăunătoare tocmai prin falsa lor prospeţime, crede-mă.

Acum tu să ştii, şi ceea ce-ţi spun eu să verifici pe propria-ţi piele.

În marea lor majoritate, fructele pot fi considerate proaspete doar câteva minute. Cireşele, vişinele şi fructele mărului, până într-o oră. Asta, deoarece, cu fiecare minut care trece, se schimbă şi se transformă în altceva.

Uite: culege o vişină, ţine-o o noapte, dimineaţa mergi cu ea la copac şi mănânc-o. Totodată, acolo la copac, rupe o alta vişină proaspătă şi gust-o. Vei descoperi şi cu ochii legaţi enorma diferenţă dintre gustul celei abia culese şi a celeilalte culeasă în seara precedentă.

Zmeura o poţi controla după o oră, alte poame după o zi. Vei vedea şi vei înţelege că omul care nu are grădina lui, personală, oricât de bogat şi influent ar fi, nu se poate hrăni cu alimente proaspete şi, ca efect final, nu poate gândi repede.

Încă din timpuri ancestrale, înţelepţii şi-au expus în tratate raţionamentele lor asupra perioadei anului şi alimentelor cu care să se hrănească omul pentru a trage beneficii. *Acesta* a fost şi rămâne un subiect vital. Paralel, însă, cu puzderia de tratate, mai există un tratat imprescriptibil: cel pe care Dumnezeu L-a conceput pentru fiecare om în parte.

Tu ia aminte: încă din primăvara timpurie maturează gradual anumite soiuri. Apoi altele, pe tot timpul verii şi în sfârşit, toamna, încă un rând. Ce să scrii aici, atâta timp cât totul a fost rânduit atât de bine? Nu doar lunar, nu doar sezonal. Tu, Vladimir, concentrează-te şi o să înţelegi. E ca şi cum Creatorul nostru, cu propria-I mână, cu linguriţa, i-ar da direct în gura fiecăruia în parte.

Gândeşte-te cât este de desăvârşit şi precis programul Său.

Există o perioadă a anului, când un fruct maturează. În acel moment şi planetele se află într-o configuraţie precisă, favorabilă. Acela este momentul ideal recoltei.

Şi, exact în clipa ideală de Dumnezeu arătată omul adună fructele. Aşa a vrut organismul, şi pentru asta nu a făcut niciun calcul. Organismul nu s-a sinchisit de problema hranei – ce şi cum să mănânce. A mâncat şi

gata. A mâncat pentru că a vrut să mănânce. Iar mintea, în tot acest timp, i-a rămas antrenată în creaţia colectivă.

Şi fără să-şi piardă timpul cu ceea ce Dumnezeu, demult a avut grijă să facă pentru el, a continuat omul să creeze! Spre tot mai marea bucurie a tuturor, dată de contemplarea noilor creaţii…

Tatăl a jubilat şi a gândit: „Fiul Meu este un creator”. Şi i-a hrănit pe copiii Săi cu-ale Sale creaţii.

Societatea de schizofrenici

Am ascultat relatarea bunicului Anastasiei, în care a vorbit despre ce şi cum trebuie să mănânce omul, şi involuntar am comparat tot ce-a spus el cu alimentaţia omului contemporan, chiar a unuia bogat care trăieşte într-una din aşa-zisele ţări civilizate. Şi situaţia mi s-a prezentat destul de anapoda. Dar, haideţi mai bine să analizăm împreună.

Ştim, aşadar, cu toţii că este foarte indicat ca omul să consume alimente proaspete şi ecologice.

Şi mai ştim că în natura se întâlnesc plante menite să vindece orice boală a corpului uman. Stop! Aici trebuie să fiu mai precis: în natura se întâlnesc plante care previn îmbolnăvirea corpului uman. Aşa… Şi-atunci,

cum de nu le avem în preajmă? Ce ne face sau sub influenţa a ce am adoptat un model de viaţa care ne ucide trupul şi mintea? E evident că cineva râde de noi şi pe deasupra ne mai şi constrânge să numim acest model de viaţă *civilizat.*

Atâta timp cât folosim expresii ca *ţară* sau *stat civilizat*, dând de înţeles prin asta că vorbim despre o naţiune care a atins un anumit şi – se înţelege – înalt nivel de dezvoltare, atunci această evoluţie ar trebui să se reflecte în acelaşi timp şi în modul de alimentaţie. Nu în acelaşi timp, ci în primul rând.

Acum, haideţi să vizităm împreuna un supermarket contemporan pe ruseşte *magazin* – din aşa-zisul *stat civilizat.* Cine nu le-a vizitat pe cele din străinătate poate să le viziteze foarte bine pe cele de la noi. Asortimentul de produse alimentare din aceste magazine, din marile oraşe, nu este cine ştie ce diversificat.

Vom constata că majoritatea alimentelor sunt frumos ambalate şi au termenul de valabilitate foarte lung. Vom găsi o mare varietate de alimente deshidratate, congelate sau concentrate. Toate acestea, însă, nu se pot numi, sub nici-o formă, *produse alimentare proaspete*..

Tot în supermarket vom găsi şi legumele aşa-zis proaspete şi frumoase la vedere: roşii, castraveţi şi multe altele. Dar astăzi e bine ştiut că aceste legume sunt hibrizi – soiuri special manipulate pentru a se menţine frumoase timp îndelungat, dar care, calitativ, se depreciază foarte mult faţă de cele obişnuite, naturale.

În Europa occidentală, asta o ştie aproape fiecare cetăţean adult. În ţările vestice există de mai multă vreme o serie de reţele de magazine, pe rafturile cărora sunt expuse etichete care informează că produsele alimentare oferite sunt pur ecologice, şi în care preţurile sunt de vreo cinci ori mai mari decât prin magazinele obişnuite. Asta ce vrea să zică? Că societatea ştie acum

că produsele alimentare din celelalte magazine, mult mai numeroase, nu sunt pur ecologice.

Dar, haideţi să spunem lucrurilor pe nume!

Societatea a înţeles ca marea majoritate a alimentelor pe care le consuma sunt dăunătoare sănătăţii.

Stop! În acest caz cum rămâne cu *statul civilizat*? Se poate ca oamenii dintr-un *stat civilizat* să mănânce alimente de calitate îndoielnică, dăunătoare sănătăţii?

O denumire mai nimerită ar fi deci, stat neghiob sau stat cu populaţie îndobitocită.

În *statele neghioabe*, cărora şi Rusia aspiră atât de tare să le semene, se profilează acest sistem bine definit de îndobitocire a populaţiei.

Uitaţi cum se întâmplă.

Omul consumă alimente de proastă calitate şi se îmbolnăveşte. Apoi bolnav, nimereşte pe mâinile sistemului denumit *ocrotirea sănătăţii*. Acest sistem are la dispoziţie un volum enorm de preparate medicinale, spitale şi institute de cercetare. Se plăteşte şi se învârt enorme sume de bani.

Nouă ni se spune că se perfecţionează încontinuu.

Dar voi fiţi atenţi: după statistici, în fiecare an creşte numărul de oameni bolnavi. Şi apar boli noi cu care omenirea nu a avut de a face în trecut. Au apărut o mulţime de boli psihice şi odată cu ele, profesiunea cea mai la modă – psihoterapia.

Este rezonabil să ne întrebăm: care să fie mobilul înrăutăţirii sănătăţii populaţiei *statului civilizat*? Nu cumva în această înrăutăţire tocmai sistemul sanitar este direct implicat?

Înrăutăţirea stării fizice a omului este un fapt de a cărui existenţă se poate convinge orice om interesat, doar să compare datele din diferite surse.

Noi vorbim de starea fizică, dar factorul psihic este mai periculos.

Ajunge să ignorăm toate informaţiile agasante care îl împiedica pe om să reflecteze asupra esenţei evenimentelor şi deja am putea dubita – ca să folosesc un eufemism – de normalitatea societăţii acestei *aşa-zise ţări civilizate*.

Modelul de viaţa adoptat de majoritate poate fi considerat un efect al schizofreniei. Judecaţi singuri.

Un om care trăieşte pe lotul lui de pământ are poftă de mere. *Ce* face el? Se duce în livadă, culege un măr şi-l mănâncă. Haideţi, acum, *să* simulăm gestul altui om care îşi duce zilele într-un apartament din oraşul unei ţări dezvoltate. Şi el vrea *să* mănânce mere. Se duce la magazin şi cumpără un măr care deja nu mai e proaspăt. Omul cumpără un măr cultivat şi ambalat de altcineva. Un alt om a transportat mărul cu maşina sau cu avionul, un altul a deschis magazinul şi a aşezat mărul în galantar. De toate aceste operaţii, începând cu cultivarea şi terminând cu vânzarea, se îngrijesc oameni specializaţi. Se întocmesc acte contabile, se percep taxe, vamă şi altele.

Aşa se învârte roata în care oamenii au, pasămite, o ocupaţie, adică le oferă semenilor posibilitatea de a mânca mere. Iar cel ce muşcă din măr, înainte ca să-şi satisfacă necesitatea, e pus să muncească undeva, unde să primească hârtiile-bani, cu care să plătească întreaga reţea inventată de un niscaiva care s-a pus între creanga mărului şi om.

Însă societatea găseşte normal acest fenomen. Societăţii îndobitocite nici prin minte nu-i trece că cineva anume are interesul de a-i îndepărta pe oameni de adevărata lor menire şi de a-i forţa să se îndeletnicească cu ceva fără de noimă.

În această utopie, oamenii au fost târâţi treptat. Deodată nu ar fi fost cu putinţă. Dacă s-ar fi făcut prea din scurt, chiar şi prostănacul ar fi întrezărit caracterul halucinant a ceea ce se făcea.

Imaginaţi-vă doar, paradoxul situaţiei:

Într-o zi ca toate celelalte te porneşti ca de obicei spre mărul tău, să culegi un măr. Doar ce faci un pas de sub cerdacul casei, în direcţia mărului, dai cu ochii peste un şir de oameni.

— Tu cine eşti? o să-l întrebi tu pe cel mai apropiat.

— Eu sunt vânzător de mere, răspunde el.

— Şi ceilalţi din spatele tău? continui tu uimit şi auzi:

— În spatele meu se află transportatorul care-mi aduce merele la magazin, în spatele lui cel care le culege din copac, iar cei îmbrăcaţi în costume, pe care-i vezi împrejurul nostru al tuturor, contabilizează merele care ne trec prin mâini.

— Da ce-i cu voi, domnii mei, v-aţi ţicnit? întrebi tu scandalizat. Ce-i cu idioţia asta? Cine o să vă spună *mulţumesc* pentru aiureala asta?

Însă ei îţi vor răspunde:

— Tu o să ne mulţumeşti, o să ne plăteşti pe toţi, iar noi, pe banii ăştia o să cumpărăm mere.

— Şi de unde, mă rog, să vă dau eu atâţia bani?

— Mergi la vecinu', la păr, are un loc vacant de contabil. Tu o să fii contabil şi o să primeşti banii cu care să ne plăteşti pe noi. În acest fel o să mănânci mere când pofteşti.

Halucinant, veţi spune voi, schizofrenie! Da', bineînţeles că-i halucinant, bineînţeles că-i schizofrenie! Ei, bine, tocmai aşa se întâmplă cu noi acum!

Condiţiile ideale pentru o viaţă sănătoasă trebuie aşternute într-un tratat. Aşa că, uitaţi un mic tratat:

Punctul unu': Fiecare om care trăieşte pe Pământ, pentru a-şi asigura o hrană de calitate, va trebui să deţină o moşie, un teren propriu.

Punctul doi: În propria lui grădinuţă, omul va trebui să planteze plante roditoare, de preferat cu mâna lui. Acele plante pe care le considera gustoase şi benefice

pentru el. De exemplu, dacă omul ştie că nu-i plac coacăzele roşii, să nu le cultive pe suprafeţe mari. În grădina lui, omul trebuie să cultive, de toate, nu mai puţin de trei sute de soiuri de plante perene. Nu voi reaminti metodele originale prin care să fie sădite plantele, sunt descrise deja în prima carte, acolo unde Anastasia vorbeşte despre *dacinici*. Se înţelege de la sine că toate acestea nu se vor putea realiza într-un singur an, ci să spunem, de-a lungul a doi sau trei ani. Însă este pe deplin posibil, iar copii vor primi ca moştenire, practic, o sursă ideală de hrană.

Punctul trei: Omul să meargă în grădină, dimineaţa la deşteptare şi, dacă pofteşte, să mănânce poamele, bacele sau verdeţurile tocmai atunci coapte. Să facă asta doar voluntar şi nu la recomandarea vreunui nutriţionist, fie acesta şi cu studii academice. Organismul vostru, odată ce va savura varietatea vegetală din grădină, va stabili singur atât dieta calitativ şi cantitativ ideală, cât şi momentul în care să consumaţi alimentele. Să nu mergeţi în grădină doar dimineaţa la trezire sau în momentele zilei în care de regulă se ia masa, ci ori de câte ori veţi avea poftă de mâncare.

În vremurile moderne, sunt puţini oamenii care pot trăi în permanenţă pe moşia lor, presupunând că au una. Ar fi de dorit ca cel puţin o dată pe săptămână să mergeţi acolo.

În caz că vă simţiţi rău, în loc să luaţi medicamente, mergeţi mai bine şi petreceţi câteva zile în spaţiul vostru, pe moşie.

În cazul în care aţi format deja un spaţiu propriu, şi dacă organismul vostru a asimilat deja informaţii despre plantele care cresc pe el, va şti cu absolută precizie ce să aleagă, util vindecării.

Potrivit spuselor Anastasiei, nu exista boală a corpului uman pe care să n-o poată elimina Spaţiul de Iubire, de voi creat.

Se înţelege că nu vorbim despre apartamentul de la oraş, ci despre moşia rânduită după principiile expuse de ea.

Eu am formulat aceste reguli în blocnotes-ul meu şi i le-am citit bunicului Anastasiei, după care l-am întrebat:

— Nu am omis nimic?

El s-a gândit şi mi-a răspuns:

— Sumar, la început se poate şi aşa. Dar musai trebuie să vorbim ceva despre vecini.

— Ce treaba au vecinii? am întrebat eu nedumerit din prima.

— Cum adică, ce treaba au? s-a mirat bunicul de întrebarea mea, ia gândeşte-te: dacă în apropierea moşiei tale ar fi amplasată o uzină care scuipă funingine ucigătoare şi vântul ar purta-o deasupra spaţiului tău, tu ce ai respira?

— Nimeni nu-şi aşează vatra familiei lângă o uzină, i-am întors-o eu, dar am tăcut imediat, deoorece mi-am amintit că în Novosibirsk, la doar cincizeci de metri de combinatul de staniu, se întindeau terenurile *dacinicilor*: În Germania terenurile agricole sunt situate lângă autostrăzi cu opt benzi de circulaţie.

Chiar, am gândit eu, o chestie atât de banală! Cultivarea produselor agricole pentru alimentaţia omului trebuie făcută, fără doar şi poate, în locuri pur ecologice, de preferat departe de marile oraşe... E atât de simplă chestiunea... dar nu-i intră omului nicicum în cap. Mda, mai trebuie un punct:

Punctul patru: Moşia voastră să fie amplasată într-o zonă curată, ecologică. Şi să fie înconjurată de alte vetre de familie, ale celor îmboldiţi de aceleaşi aspiraţii, de a-şi crea oaze paradisiace. Polenul dătător de viaţă de pe moşia voastră va fi purtat de vânt pe cea a vecinilor, iar de la ei, pe moşia voastră, vântul va aduce aer plin de viaţă.

Opoziţia

De faptul că în lume, modelului de viaţa sănătos mintal şi fizic i se face o opoziţie susţinută, s-a putut

convinge marea majoritate a cititorilor seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*.

***

Am scris de mai multe ori în cărţile mele despre faptul că Biserica Ortodoxă Rusă s-a manifestat împotriva Anastasiei. Şi ca, prin grija slujitorilor bisericii, printre organele administrative s-a răspândit zvonul că toţi cititorii seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* sunt sectanţi.

Nu m-am încumetat imediat să iau în serios aceste informaţii, dar la scurt timp, membrii clubului de cititori din Novosibirsk mi-au adus la cunoştinţă că reprezentanţii bisericii au mers la administraţia Casei de cultură şi i-au cerut direcţiei să interzică organizarea conferinţei cu cititorii.

Apoi mi-au arătat pe unul din saiturile ortodoxe de pe Internet un tip, cu de la sine putere intitulat *doctor în teologie*, care o ponegrea pe Anastasia, folosind pentru asta expresii puţin spus *neortodoxe*. Cititorii au intrat în polemică cu el, încercând să-i explice că ideile Anastasiei sunt pozitive, însă *doctorul în teologie* nu a reuşit sub nici-o formă să poarte un dialog cuviincios pe această temă. Era mult mai interesat de numele meu de familie, dacă o fi real sau un pseudonim artistic...

La puţin după aceea, cititori din diferite regiuni au început să-mi trimită articole tăiate din ziare, scrise efectiv la indigo. Maniera standard în care se exprimau şi calomniile maliţioase din ele lăsau lesne să se întrevadă paternitatea majorităţii lor.

Şi în fine, un fapt cu totul ieşit din comun. Teatrul „Întâlnirea” din Sankt-Petersburg a realizat după cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei o* piesă intitulată „Anastasia”. Pe 23 iulie 2002, trupa de teatru a sosit în Vladimir şi a prezentat spectacolul la sala de concerte *Taneeva*.

Pe 25 iulie spectacolul ar fi trebuit să fie prezentat şi la Tuia. Pe 24 iulie, pe prima pagină a jurnalului de Tuia, a apărut un apel semnat de oficiul misionar al episcopiei oraşului, adresat cetăţenilor, prin care aceştia erau avertizaţi şi invitaţi să nu participe la spectacol. Se spunea că piesa şi cărţile îndeamnă oamenii să se întoarcă la păgânism...

În esenţă, s-a urmărit înspăimântarea oamenilor prin relatarea unor lucruri îngrozitoare. Însă, chiar şi cu toate eforturile lor, la Tula spectacolul s-a ţinut şi sala a fost plină.

Dar, în momentul în care directorul teatrului „Întâlnirea” ne-a arătat aceasta publicaţie, la toţi ne-a venit spontan în minte o singură întrebare legată de acest oficiu misionar al episcopiei din Tula.

Cum puteţi critica un spectacol pe care nu l-aţi văzut? Singura punere în scenă a avut loc în oraşul Vladimir cu doar două zile înainte. La Tula, practic a fost premieră.

La Sankt-Petersburg, slujitorii bisericii au venit la spectacol, apoi le-au mulţumit actorilor pentru interpretarea de înaltă spiritualitate şi au spus: „aşa spectacole să vedem tot mai multe!”

Concluzia se conturează de la sine. Fenomenul Anastasia este monitorizat în mod obsesiv de o forţă potrivnică ei. Această forţă poate să se găsească atât pe teritoriul Rusiei, cât şi în afara acesteia, şi a creat deja o reţea bine ramificată, în măsură să reacţioneze la procesele care se declanşează în masele de oameni, să le amplifice sau să le frâneze după bunul plac.

Povestirile Anastasiei şi ale bunicului ei despre preoţi prind contur tot mai real şi palpabil şi încep să se oglindească în unele acţiuni concrete contemporane.

Bunicul Anastasiei a vorbit despre faptul că preotul suprem, cel care a formulat ideologia a popoare întregi, a renunţat a i se mai împotrivi Anastasiei şi, în veacurile

ce-or să vină, va contracara sistemul plăsmuit de preoţi. Şi asta şi-a găsit justificarea.

***

Adepţii ferventi ai opoziţiei nu sunt în stare să pătrundă sensul celor petrecute. Ei acţionează după programul dinainte inculcat lor, învinuind-o neîntemeiat pe Anastasia de fapte absolut improprii ei. De exemplu, la întrebarea „Să mergem cu toţii în pădure?”, Anastasia a răspuns: „Nu trebuie să mergeţi în pădure. Acolo, unde aţi murdărit, faceţi curat mai întâi”.

Şi totuşi, în presă continuă să apară declaraţii care susţin că Anastasia ar îndemna oamenii să-şi abandoneze apartamentele din oraşe şi să plece în pădure.

***

Asta dă de înţeles că există unele structuri care se împotrivesc activ avansării ideii Anastasiei, şi anume împroprietărirea fiecărei familii ruse cu câte un hectar de pământ pe care să-şi făurească vatra familiei.

***

Evident, oponenţii nici nu pomenesc despre ideea principală a Anastasiei, preferă doar să-i sperie pe oameni cu minciunile lor.

Este normal ca eu să vreau să ocrotesc atât ideea în sine cât şi pe cititorii cărţilor de cleveteli şi de obstacolele ridicate în atingerea scopului. Dar cum s-o fac? Şi de cine, concret? Clevetitorii or avea şi ei nume reale, familii, stăpâni şi interese...

Există un centru analitic al adepţilor ideii Anastasiei. Nici pe departe nu-i cunosc pe toţi membrii,

dar evaluările şi analizele lor sunt indiscutabil interesante. Ca de exemplu:

„Acţiunile antagoniste nu o privesc nemijlocit doar pe Anastasia, ci şi ideea naţională, născută în Rusia. Aceste acţiuni pornesc dintr-un punct intermediar. Ca la un semn, adepţii pleacă din mai multe locuri. Ei nu sunt în contact unii cu alţii. Se infiltrează, apoi, în diverse pături sociale, totodată şi în cler.

Metoda este primitivă şi se aplică prin cleveteala, răspândirea zvonurilor evident false şi, la nevoie, provocare şi discreditare”.

****

De la centrul analitic am fost informat concret despre cel care mi-a furat computerul cu manuscrisul şi despre planul ocultării saitului. Cine şi cum a vrut să înlocuiască cărţile Anastasiei cu altele, zice-se asemănătoare, dar care, în realitate, îndepărtau de la idee?

Tot de acolo am aflat că era vorba tot despre cei care, prin aceeaşi metodă, au pus la cale denigrarea Anastasiei, şcolii academicianului Shetinin şi a cântăreţului Baksov. *Dar ce treabă are Baksov cu toate astea*? s-au mirat cititorii. Baksov este un tânăr simpatic, cu voce puternică şi splendidă. Tocmai asta-i deranjează! Vi-l imaginaţi pe acest rus, cu vocea lui extraordinară, cum începe dintr-odată să cânte:

Se luminează zorile printre crengile de cedru sunător.
Şi roadele neprihănite-ale pământului cu raze le cuprind.
Norii amurgii cu-ale lor suspine de iubire le ajută.
Şi somnul li-l mângâie cu fluieraşe vânturile dintre planete.

În fiecare boabă forţa renaşte.

În fiecare copilaş, câte o misiune se naşte.
Şi-n alba lumină. Rusia renaşte,
Anastasia, Rusia – apără-i Doamne.

Această piesă a fost cântată de un cor de copii la lansarea cărţii *Cine suntem noi*?, în sala de concerte *Okteabrski* din Sankt-Petersburg. Voi aţi auzit această piesă în interpretarea Barzilor şi în filmul *Întoarceţi-vă*, *oameni*, *Patria*. A fost compusă de un profesor bielorus şi se pare că a devenit cântec popular. Este posibil ca Baksov să mai cânte multe alte cântece patriotice despre Rusia... Acest rus... Şi, iată că pe unii îi sperie tare răsăriturile Rusiei. Renaşterea ruşilor.

Mi s-a cerut să nu-mi fac griji, să nu vorbesc despre cele petrecute şi am fost încredinţat că, pentru prima oară, s-a ivit oportunitatea ca mecanismul să fie cercetat şi ca făptaşul diversiunilor ideologice împotriva oricăror tendinţe pozitive în Rusia să capete un nume.

Şi poate că nu aş fi vorbit... Las' să se ocupe organele competente de toate acestea, mi-am zis. Să-mi fie cu iertare, totuşi despre un lucru nu pot să nu vorbesc, cu tot cuvântul dat. Dacă aş tăcea despre asta, aş pierde respectul de sine pentru tot restul vieţii.

Nu se mai pot ţine sub tăcere atacurile la adresa şcolii lui Shetinin, a pedagogilor de acolo, îndeobşte a pedagogilor inovatori şi, cel mai important, împotriva copiilor!

Elevii lui Shetinin, laolaltă cu dascălii, au hotărât să mai ridice o şcoală în regiunea Belgorod.

Tocmai se finalizau discuţiile asupra spaţiului în concordanţă cu organizaţia locală. Deprinşi cu truda şi iscusiţi în proiectare, au rezolvat iute problema pusă, îşi doreau ca şi alţi copii să înveţe într-o şcoală normală... Dar, brusc, au fost constrânşi să-şi întrerupă lucrările de reparaţii ale localului. De ce? Ei bine, provocatorii nu dorm!

Aceeaşi sursă care a pornit campania denigratoare, prin care se afirmă că toţi cititorii cărţilor Anastasiei sunt sectanţi, a aruncat practic aceeaşi învinuire şi asupra şcolii lui Shetinin „este o sectă totalitară”.

****

Şi, ca şi în cazul Anastasiei, ca la un semn, niscaiva pretinşi preoţi ortodocşi au trecut la prelucrarea zvonurilor. Iarăşi aceleaşi fraze standard, neîntemeiate, şi nu fapte probatoare, acuzatoare.

Studiind şcoala lui Shetinin, un preot, Alexei, a afirmat: „... nu au nici-o experienţă în mânuirea banilor”. Fals, domnilor! Au! Doar că nu sunt aşa ahtiaţi după bani ca domniile voastre!

„În şcoala lui Shetinin este adoptată metoda „citării în cauză”, adică greşitul este adus în faţa întregii grupe, care-i renegă apartenenţa şi-l dojeneşte”.

Ca să vezi, ce învinovăţire! Oare cazacii nu-i „citau” pe greşiţi? Îi „citau”... şi nu numai ca să-i dojenească... ci să-i mai şi altoiască cu *cnutul*[3]. Oare, partidele noastre democratice şi comuniste nu i-au „citat” pe vinovaţi? Dar oare Biserica nu-şi „citează” greşiţii, şi-i despoaie de onoruri? Ba, dimpotrivă! Biserica s-a purtat şi mai aspru – i-a ars pe rug! Dar noi, aici, vorbim de dojană...

Cel care-a descris acest fapt ca fiind dezaprobator, ar fi vrut probabil să spună că „juriul care citează” ar fi trebuit să fie constituit doar din propria-i persoană.

Doar că aşa nu ar mai fi fost „citare în cauză”, ci adevărat totalitarism!

În multe alte articole, şcoala lui Shetinin este proiectată într-o lumină negativă, pentru faptul că este

[3] cnut - bici făcut dintr-o curca de piele sau dintr-o funie, uneori cu multe sfârcuri prevăzute cu alice de plumb în vârf; nagaica. - din rus. knut. Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

păzită de cazaci şi nu se poate intra oricând liber pe teritoriul ei.

Domnilor, azi, multe şcoli sunt păzite. Şi nu numai în ţară la noi. Ş-apoi ce să facă domniile voastre la şcoala lui Shetinin? Fie-vă frică de Dumnezeu. Ţineţi la sănătate. Că vă veţi îngrozi când veţi vedea că elevii acestei şcoli nu beau, nu fumează, construiesc singuri noi corpuri ale şcolii şi învaţă aşa de bine. Se pare că peste domniile *voastre dă bucuria*, când prin şcoli auziţi de droguri şi obscenităţi.

Nu o să enumăr toate aiurelile care s-au scris despre minunata şcoală. Pe cei care au scris i-au judecat deja colegii lor.

Iată ce-a scris Alexander Adamski în articolul său. Preiau doar un fragment:

Sâmbătă întâi aprilie, la studioul tv al artiştilor – ATV – s-a făcut înregistrarea emisiunii „Press-club”, dedicată, cum se obişnuieşte să se spună acum – neunivoc – publicaţiilor din presă referitoare la şcoala lui Mihail Petrovici Shetinin, din sătucul Tekos, ţinutul Krasnodar. Organizatorii „Press-club „-ului au stabilit să invite jurnalişti care scriu pe tema şcolii şi pedagogi, ca împreună să delibereze asupra acestora.

Sistemul lui Shetinin, profesional şi vizionar-idealist asupra universului, ca manifestare unică a educaţiei moderne dă, desigur, loc multor controverse. Însă argumentele „pedagogismelor-killer” (expresia personală a lui Alexander Radov) se deosebesc substanţial de argumentele îndreptate împotriva lui Shetinin.

Killerii nu se uită, ei fac orice ca să ucidă.

De când există, de când se ştie pedagogia, încă de pe vremea lui Socrate, gloata de profesori-filozofi străluciţi îşi dau brânci ca să zăpăcească tineretul şi să predea în mod atipic.

Aşa că a n*-a tentativă de lichidare a lui Shetinin nu*

este întâmplătoare. Aşa cum a afirmat ta adunarea „Press-club” ului Atexander Radov, dacă în trecut, de organizarea lichidărilor se ocupau funcţionarii, acum, asta o fac din plin scumpii jurnalişti. Scumpii băieţei şi fetiţe, lovindu-se de faptul că nu se încadrează în modelul lor imaginativ, sau de faptul că, după ei, nu aşa ar trebui să arate o şcoală sau că nu aşa ar trebui să fie pedagogul sau că nu aşa ar trebui să fie rânduit sistemul educativ, se dovedesc incapabili de a convieţui cu conceptul neînţeles, încât conştiinţa lor îl respinge. Ceea ce eu nu înţeleg, nu are dreptul să existe – iată logica tor simplistă şi distrugătoare.

Această lume bătrână a debordat peste zi tot ceea ce-i rămăsese, ultimul reziduu concentrat de totalitarism, agresivitatea şi neclintirea din aversiunea faţă de divers, de altul, de neasemănător sieşi. O lume bătrână, în care nu încape toleranţa, în care copiii trebuie să fie identici, iar învăţătorii să predea unul şi acelaşi lucru. Începutul dezbaterii „Press-club” ului a fost foarte elocvent. Unul dintre redactorii acuzelor aduse lui Shetinin a spus că atacul lui este întemeiat, dar că mai întâi ar fi dorit să audă argumentele „pro”. Fiecare om trebuie să se apere la început, să fie convingător şi să aibă o logică de fier. Abia după aceea, acuzatorii vor stabili cât este de vinovat cel care se apără. Că este vinovat nu sunt îndoieli, problema e în ce măsură şi care trebuie să fie pedeapsa de aplicat.

Cu calomniatorii n-are rost să te pui. Ei vor să fie chemaţi pe nume, să le faci propagandă – vanitate care amuză – iar izbânzile lor să fie remarcabile. Ei trebuie toleraţi, înţelegând că prin vocile lor vorbeşte lumea cea bătrână, depăşită, şi că mâinile le sunt purtate de o profundă mitocănie şi răutate. Ei înşişi, în mare măsură nu sunt vinovaţi, aşa cum nu este vinovat copilaşul care, jucându-se cu chibriturile, dă foc la casa în care trăieşte. Dar de şcoală ce va fi, ce se va alege de viitorul nostru

sistem de educaţie?

Shetinin, din punctul nostru de vedere, a făcut o măreaţă descoperire în domeniul educaţiei, care, desigur, a trecut neobservată sicarilor săi. El a inventat un alt mod de a face educaţie. A organizat viaţa în şcoala sa, pe insula lui pedagogică, astfel că tocmai această orânduire a devenit un model educativ în sine. Desigur, există o programă şcolară, materii de studiu de asemenea, copiii studiază şi matematică şi biologie. Însă acestea sunt materii, în timp ce orânduirea sa a devenit un model educativ pentru Tekos. Construcţia de case, asigurarea hranei, ocrotirea locuinţei, arta şi comportamentul interuman. În plus, se mai vorbeşte că elevii nu sunt toţi egali şi că nu au numai ritmuri diferite de asimilare, ci şi domenii specifice în care capacităţile lor se pot manifesta pe deplin. Până acum, doar Shetinin a reuşit să conducă elevi diferiţi între ei pe calea învăţăturii, exclusiv într-un ritm individual. Şi de asta, elevul din şcoala lui Shetinin poate studia fizică de clasa a noua, în timp ce matematica pe programa universitară. Abia asta se poate chema studiu congruent.

Cine a fost capabil să realizeze aşa ceva?

Aşa ceva este dificil deja de imaginat, ce să mai vorbim de inventat şi realizat.

Fără îndoială, Shetinin este un geniu. Evident că Mihai Petrovici este şi artist şi cugetător, totodată şi o personalitate a culturii noastre.

Şi nu poate fi tratat cu mitocănie.

În general, nimeni nu trebuie tratat necuviincios. Şi nimeni nu trebuie înjosit. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, ne vom ruşina de asta. Doar în gaşcă, ucigându-l pe altul este posibilă auto-afirmarea, într-o societate normală trebuie să primeze respectul nu numai pentru sine, ci şi pentru ceilalţi.

De judecat, au judecat killerii ideologi, dar ce este

judecata lor? Este un premiu pentru ei înşişi! Stăpânii lor îi compensează neîntrerupt. Şi ei se vor sforţa tot mai mult. Şi întotdeauna vor trece nepedepsiţi. Da' cum să-i pedepseşti?!

Oamenii şi-au spus doar părerile. Ei doar au greşit, iar o părere greşită nu poate fi pedepsită.

Numai că ei nu au greşit! Numind şcoala sectă totalitară, ei aveau un scop bine definit: să îndepărteze organele administrative de susţinerea noului răsărit luminos în Rusia. Doar n-o să meargă toţi funcţionarii *să* cunoască starea firească a lucrurilor. Nu, nu, dar vor lua negreşit distanţă. Şi dacă într-adevăr există ceva rău în şcoală, şi şcoala este vulnerabilă şi sortită distrugerii? Atunci killerii vor putea să intervină şi să lovească.

Şi noi? Nu trebuie să avem în vedere doar pedagogii, ci şi copiii... Înţelegeţi, mai mult de trei sute de copii ruşi sunt împroşcaţi cu noroi, obscuraţi şi batjocoriţi deja de mai bine de doi ani.

Nu cred că le fac ruşii toate astea. Aşa ceva nu le stă în fire. Bine, şi totuşi noi privim la această persecuţie. Privesc funcţionarii de rang înalt, privesc oamenii simpli. Privim la aceasta bădărănie făţişă şi la masacrul moral al copiilor. Copiii cui?

Să vorbească ofiţerii ruşi despre asta. Dar să nu dea Domnul să le spunem nepoţilor: „Am trăit încă pe vremea în care exista şcoala academicianului Shetinin în Tekos, în care învăţau trei sute de copii, visând la o minunată Rusie."

Va trebui să le spunem nepoţilor noştri care vor trăi pe vetrele ruseşti: „Uite, şcoala la care mergi tu acum, înspre marea bucurie, exista încă de pe vremea noastră. Şi noi am protejat-o."

Toate acestea vor veni după, dar acum?

Mihail Petrovici şi profesorii din Tekos sunt pedagogi inovatori! Vă este greu, clar lucru, însă voi ştiţi... Voi ştiţi minunat de bine că „noi, la adevăr, nu

vom ajunge nici pe brânci.” Dar copiii? Copiii şcolii din Tekos? Iertaţi-mă, tineri ruşi, de nu fac tot ce ar trebui… Pot! Şi mulţi alţi oameni pot! Vă este bine acum? E bine dacă vă este bine! Fie ca tot mai des să strălucească soarele deasupra voastră şi să încălzească visele fiecăruia dintre voi.

***

Cu speranţa să primesc un sfat, cum să fac, i-am vorbit bunicului Anastasiei despre situaţia creată.

Bătrânelul stătea în picioare, sprijinit în bastonul lăsat de tatăl său şi asculta cu atenţie povestirea mea. Însă, atât după ce am terminat de povestit, cât şi după ce i-am cerut sfatul pentru situaţia creată, el a continuat să tacă. Faţa-i trăda concentrare. Apoi şi-a ridicat capul, şi-a mijit ochii scrutând spaţiul dimprejur, şi a vorbit:

— Nimeni dintre noi nu a înţeles: nici eu, nici tata şi nici preotul suprem, cum reuşeşte Anastasia să descoase taina tainelor, şi nici să răspundem la întrebarea: de ce pământul se preschimbă în rău? Cum de-au permis oamenii suferinţa trupească şi supliciul sufletesc?

Din moment ce civilizaţiile trecute de pe pământ s-au considerat mai inteligente, cum de nu au păstrat pentru copiii lor un model de viaţă fericit?

Astăzi se pot întoarce toate în starea primordială Divină. Dar cum să se păstreze şi să nu se repete greşelile, nimeni nu a înţeles bine. Şi poftim, ea, cu al său gând a creat şi a şi aplicat combinaţia ei inconceptibilă. Toate întrebările vor primi un răspuns.

Anastasia comprimă evenimentele petrecute în decursul mai multor milenii într-un singur secol. Apoi le repetă. Şi astăzi, fiecare om trăieşte pe propria-i piele istoria gliei şi ţării. Fiecare cântăreşte şi trage o concluzie. Şi fiecare să-şi aştearnă concluzia în *Cartea Neamului*. Prin trăiri proprii, cu propriul suflet, fiecare om

de pe Pământ va putea cunoaşte evenimentele petrecute de-a lungul mileniilor.

Aşa cum clevetesc astăzi la adresa Anastasiei, la fel cleveteau şi străbunii tăi la adresa Rusiei, în timp ce le era nimicită cultura.

Epoca Pagânismului şi a Vedismului din Rusi'a Antică au fost descrise ca barbarii îngrozitoare şi culturi moarte. Cum să simţi, cum să înţelegi ce a fost acolo în realitate?

Nepoţica mea a scos la lumină aspiraţiile înaintaşilor ruşi şi acum asistă la loviturile urmaşilor acelora care, în trecut, i-au minţit pe străbuni în faţa copiilor şi nepoţilor.

Ea, ca într-un spectacol, i-a oferit prilejul fiecărui om care trăieşte astăzi pe Pământ, să interpreteze un rol în piesa istorică. Să-şi interpreteze rolul ales şi să privească la situaţie dintr-o parte. Până şi spectatorii care privesc la tot ce se petrece vor juca rolul lor de spectatori, se vor emoţiona, vor cântări evenimentele petrecute şi vor dori să participe la rândul lor la acţiune.

Eu m-am lungit... Tu vroiai să ştii cine a ultragiat şi s-a opus. O să-ţi răspund. Pentru un preot nu e greu.

Prin obstrucţionarea celor care au înţeles şi s-au înflăcărat de ideile venite din gura nepoţelei Anastasia se are ca scop subjugarea oamenilor. Dar cine face asta nu e om simplu. Ei sunt Bioroboţii manevraţi de o sectă infimă, demult apăruta, şi nu în Rusia.

— Eu am bucăţelele acelea de ziar pe care sunt depuse semnăturile redactorilor articolelor. Într-unul din ele se vorbeşte concret că Anastasiei i s-a împotrivit oficiul misionar al episcopiei din Tula. Există declaraţii ale oamenilor din mai multe regiuni care declamă caracterul ostil al unor intervenţii ale unui grup de creştini. Şi aici sunt tot Bioroboţii, cum îi chemaţi dumneavoastră, fidelii sectei?

— Oamenii Bioroboţi nu conştientizează starea de

aservire în care se găsesc. În ei a fost implantat demult un program special. Însă el nu prevedea venirea Anastasiei şi din acest motiv a atacat şi mai violent. S-a predispus singur autodistrugerii.

— Informaţia asta nu-mi intră deloc în cap. Unde să-i caut confirmarea?

— Dacă nu-ţi intră, atunci tu fă-ţi ordine în cap, cu calm, cu ajutorul propriei logici… Cât despre confirmări… fiecare om destoinic să gândească autonom, cu propria-i logică le va găsi.

— Cu logica?

— Da. Evenimentele sunt banale şi arhicunoscute. Este foarte simplu să judeci, bazându-te doar pe fapte.

— Cum?

— Mai întâi defineşte bine, Anastasia ce le-a propus tuturor să facă?

— Anastasia i-a îndemnat pe taţi să-şi ia câte un hectar de pământ şi acolo să-şi făurească o vatră, un leagăn pentru familie, acum şi pentru generaţiile viitoare. După cum spune ea, dacă fiecare familie îşi va încropi colţişorul ei paradisiac, atunci întregul Pământ se va transforma în rai. Şi a mai explicat cum să fie cultivate plantele comestibile care să-l ajute pe om să combată bolile, a vorbit despre modul sănătos de viaţă, despre educaţia copiilor, despre comportamentul protector faţă de natură şi *a* explicat că în natură sunt concretizate gândurile lui Dumnezeu. În genere, a zugrăvit un model prin care Rusia poate deveni o tară înfloritoare, în care să trăiască familii fericite.

— Vorbindu-le oamenilor despre vetrele de familie, Anastasia le-a dezvăluit de fapt măreaţa taină a existenţei Dumnezeieşti. Le-a iluminat calea de întoarcere în rai. Ideea se conturează vizibil doar adunând la un loc toate afirmaţiile ei, presărate prin cărţi.

Ea le-a dezvăluit taina de milenii dosită de către

forţele întunericului. Forţe care au nimicit tot ceea ce ar fi putut ajuta oamenii să afle de ea.

În secolul al doilea al aşa-zisei „era noastră" *a* fost lichidată şi ultima carte scrisă încă cu caractere *runice*[4].

Această carte oglindea modul de viaţa Divin al oamenilor. Mai vorbea şi despre posibilitatea de valorizare armonioasă a Universului, mai întâi prin valorificarea petecului de pământ al familiei, şi-apoi a întregii planete numită Pământ. Odată cu împlinirea armonioasă a Pământului, omul avea prilejul să valorizeze şi alte planete din Univers.

Această metodă de valorizare nu era tehnocratică, ci psihotelepatică.

— Este posibil că niciun alt măreţ înţelept să nu fi vorbit despre Pământ aşa cum vorbeşte ea?

— Dezvăluirile pe care le face Anastasia nu o să le găseşti, Vladimir, în niciun tratat aflat azi în posesia umanităţii. De mai mult de şase mii de ani, tratatele lumii depărtează oamenii de înţelegerea pământului. Le bagă sub nas felurite învăţături, încredinţându-i că în ele s-ar afla, pasămite, adevărul.

Studiază omul o învăţătură şi, în scurt timp, înţelege că în ea, de adevăr nici urmă. Grabnic îi este vârâtă alta în faţă. O învaţă omul şi pe-a doua şi pe-a treia… şi trece viaţa, dar nici până-n clipa morţii nu pătrunde omul, sensul vieţii…

Şi în tot acest timp se trage instinctiv la pământ, la cunoaşterea măreţiei lui. Înţelegând că nu vor reuşi să dezrădăcineze din sufletul omului această tragere, forţele întunericului au decis să o compromită.

Multe meşteşuguri au existat de-a lungul secolelor, şi, totuşi, în ultimii şase mii de ani, nimeni nu s-a ocupat conştient de pământ.

---

[4] Runic-rúne = caractere grafice folosite în trecut de limbile vechi baltice şi scandinave. Germ. *runen,* fr. *runes*. Sursă::DEX Copyright © 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

— Conştient, aşa cum spune Anastasia?

— Da, aşa cum spune ea, aşa cum o înţeleg oamenii.

Anastasia a repus întreaga comunitate umană pe calea minunată. Şi nimeni nu i se mai poate împotrivi pe viitor. Mulţi oameni, acum, îi poartă visele în inimi…

— Şi totuşi se face rezistenţă! Atât ei cât şi cititorilor. Iar clevetelile nu încetează. Ori, de-ar fi înţeles că nu i se mai pot împotrivi, ar fi încetat să mai clevetească.

— Astăzi, Vladimir, cei care clevetesc de pe culmile cele mai înalte ale ierarhiei, încearcă să înăbuşe începutul inevitabil al noii ere în Rusia. Puţin mai încolo, tot ei vor lansa ideea într-a forma distorsionată şi în alte ţări. Şi vor încerca apoi s-o ponegrească.

Anastasia a reuşit să prevadă asta de cu vreme. Şi tocmai această mutare a ei, din timp chibzuită, l-a şocat pe preotul suprem. Anastasia a înţeles că, după ce va dezvălui esenţa omului şi a pământului, puţini se vor abţine să nu interacţioneze neîntârziat cu pământul. *Graba* poate dăuna, vezi doar, spaţiul trebuie mai întâi ticluit în minte.

Clevetitorii din Rusia îi încurcă astăzi pe oameni cu tot felul de piedici, însă oamenii nu-şi trădează visul şi, mintal, îşi pregătesc propriul spaţiu, fără să acţioneze încă.

Sistemul este puternic, indubitabil, însă nu pot fi puşi în aceeaşi oală şi învinuiţi deopotrivă toţi. Printre slujbaşii bisericii, opiniile care se vehiculează la adresa Anastasiei sunt împărţite.

— Ştiu. Nu o dată am întâlnit sacerdoţi care o înţeleg şi o susţin pe Anastasia.

— Tu, împreună cu cititorii tăi, trebuie să înţelegeţi cui îi provoacă neplăceri informaţia nou-ivită în Rusia.

— Cred că puţine-s ţările, autodefinite dezvoltate, care ar vrea să vadă că o altă ţară se dezvoltă mai mult

ca ele, aşa pe nepusă masă.

— Logic. Dar în fiecare ţară trăiesc foarte mulţi oameni. În opinia ta, cu toţii urmăresc şi analizează atent evenimentele din Rusia?

— Bineînţeles că nu toţi. Dar există unii interesaţi.

— Cine, de exemplu?

— Cine? Comercianţii de medicamente, bunăoară. Aceştia desfac în Rusia cantităţi enorme de medicamente, deci vor avea de pierdut dacă ruşii nu se mai îmbolnăvesc.

— Alţii?

— Alţii... Rusia importă din străinătate foarte multe produse alimentare. Prin realizarea proiectului Anastasiei, dimpotrivă: va fi Rusia cea care va desface produsele proprii în multe alte ţări. Şi în asta, nimeni nu-i va putea face concurenţă.

— Deci, tu vrei să spui că planul Anastasiei nu va juca în defavoarea populaţiilor acestor ţări, ci doar a unei categorii? Că va dezavantaja doar o determinată categorie, care ar putea să se afle într-o ţară sau alta, şi totodată şi în Rusia?

— Da, în linii mari.

— Acum spune-mi, este posibil ca această categorie de persoane bogate, să dispună de servicii de informaţii, care să analizeze tendinţele de dezvoltare ale civilizaţiei umane?

— Sigur că da. Toate marile companii recurg la agenţii de acest fel. Altminteri ar da faliment. Există până şi instituţii de învăţământ în care sunt pregătiţi aceşti agenţi.

— Foarte bine. Înseamnă că marile companii au agenţiile lor, care au rolul de a le mări cifra de afaceri prin ţările lumii. Şi de a crea condiţii favorabile companiilor.

— Da.

— Bine. Eşti, deci, de acord cu mine. Atunci, logica

consecinţă a celor ce voi spune în continuare te va convinge şi pe tine că şi guvernele multor ţări ar putea să aibă astfel de agenţii. În istorie, exemple similare se găsesc cu duiumul, iar cel mai relevant dintre toate se referă tocmai la acel grup restrâns de evrei, care e azi implicat în guvernarea Americii, Europei şi Rusiei. Barem că nu-s decât nişte instrumente în mâinile preotului.

— Şi ce legătură să aibă cu acest grup, episcopia creştină, care s-a arătat ostilă Anastasiei?

— Am spus deja – acest tip de oameni este cel care a acţionat ca Bioroboti. Acest tip de om a luat fiinţă prin efectul programului predispus de preoţi şi a fost răspândit de acest grup restrâns de evrei.

— Şi dovezile în sprijinul acestei afirmaţii?

— Evenimentele istorice! Tu fii atent şi imparţial!

Adresat iudeilor, creştinilor şi nu numai

Prin acest apel, adresat iudeilor şi creştinilor, sper în înţelegerea măcar uneia din părţile adepţilor acestor două ideologii care se exclud reciproc. Sunt totodată conştient că nu multă lume va înţelege motivaţia mea de a face asta.

Tema evreilor şi creştinilor a fost amintită doar superficial în cartea anterioară şi deja au şi răsunat primele insulte.

Chiar dacă vorbele Anastasiei urmăresc un singur

scop: să facă lumină asupra motivelor conflictelor dintre popoare. Conflicte neîntrerupte, care se repetă de-a lungul a cinci milenii.

În timpul lucrului la această carte, bunul simţ mi-a sugerat că era mai bine să nu ating tema evreilor şi creştinilor, de ce să agit o parte din cititori şi să-i aţâţ împotriva mea?

Şi, totuşi, având în vedere că intrasem în posesia acestei informaţii, am găsit de cuviinţă că n-am niciun drept s-o ţin ascunsă, chiar dacă cuiva ar fi putut să nu-i placă.

Repurtând informaţia despre *pogromurile*[5] evreilor, care s-au repetat de-a lungul mai multor milenii, eu am amintit doar faptele istorice şi am încercat, pe cât mi-a stat în putinţa, să nu comentez circumstanţele relatate şi să nu le dau o apreciere subiectivă.

Ţelul este unu: să se facă tot posibilul pentru a se evita un ulterior masacru de masă, contemporan, al evreilor din lume.

Acest masacru l-ar putea depăşi ca amploare, cu mult, până şi pe cel comis pe vremea Germaniei hitleriste. Este aproape inevitabil. S-ar putea evita aşa ceva doar în prezenţa unui suficient de profund nivel de înţelegere a motivelor masacrelor anterioare şi acţiunilor corespunzătoare, necesare eliminării acestora.

O să mă străduiesc să nu recurg la afirmaţiile pustnicei siberiene, Anastasia şi a bunicului ei, cu toate ca acestea devin pentru mine tot mai importante pe an ce trece.

În ochii unora ar putea să pară născociri. Voi face ce pot ca să expun dovezile din toate evenimentele cunoscute sau pe acelea de existenţa cărora, la nevoie,

---

[5] Pogrom - ucidere în masa a membrilor unui grup naţional minoritar, organizată de elemente naţionaliste, şovine. Din rusă - pogrom. Sursa: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

se poate convinge oricine.

Aşadar, după cum se ştie din surse istorice, masacrele evreilor au început încă de pe vremea faraonilor din Egipt. În ultimii o mie de ani s-au repetat cu o regularitate de aproximativ o dată la o sută de ani.

Au avut loc în multe ţări, şi tocmai în perioadele în care respectivele ţări erau creştinate. Secol după secol au devenit tot mai ample.

Ultimul holocaust al evreilor a fot săvârşit de Germania hitleristă între 1939 şi 1945. Evreii au fost împuşcaţi, gazaţi şi arşi în crematoriile lagărelor de concentrare. După mai multe estimări, în această perioadă au fost ucişi circa şase milioane de evrei.

Evenimentele care s-au repetat periodic, şi care au dus la masacrul comunităţilor evreieşti din lume, deja de-a lungul a mai multor mii de ani, vorbesc în mod explicit şi edificator despre existenţa unor motive care le declanşează. Şi, ca un făcut, de fiecare dată se găseşte câte cineva care, cu mare acurateţe, muşamalizează adevăratele motive.

Mijloacele de informare în masă presa tipărită, radioul şi televiziunea fac tot posibilul să evite această temă spinoasă. Doar o aluzie la această temă, făcută prin mijloacele de informare în masă, poate însemna deja instigare la ură naţională.

De fapt, instigarea la ura naţională ar putea servi mai degrabă punerii sub tăcere a întrebărilor tăioase care tulbură comunitatea umană.

Ca mărturie a faptului că problemele legate de evrei tulbură societatea umană stau mai multe fapte.

Este foarte bine cunoscută în Rusia intervenţia publică a unui general rus, deputat al *Gosdumei*[6], de la tribuna unui miting, care suna aşa: „Afară toţi evreii din Rusia”. O parte din deputaţii Gosdumei l-a dezaprobat pe general.

---

[6] Gosduma = camera inferioară a parlamentului rus (n.t.)

În presă, cum era şi firesc, nu i-au dat cuvântul. Nimeni nu a intrat în polemică cu el. De ce? E posibil ca generalul să fie singurul cetăţean în toată Rusia, care să aibă această opinie, astfel încât să nu se merite să fie irosit timpul de emisie atât de preţios pe controversa dintre el, singur, şi restul societăţii?

Eu îndrăznesc să spun că generalul nu e singurul. Mai sunt mulţi alţii, atât din rândul generalilor şi funcţionarilor, cât şi dintre tineri.

E în continuă creştere numărul celor convinşi că motivul tuturor necazurilor sunt evreii. Tăcerea presei favorizează crearea condiţiilor acumulării masei critice. O să vă prezint câteva cifre, mai mult decât elocvente, care stau mărturie acestui fapt.

Începând din 1992, în Rusia, un mănunchi de edituri a publicat peste cincizeci de titluri care demască evreii. În această cifră, considerabilă, nu intră şi publicaţiile *samizdat*[7] şi nici multitudinea de ziare şi reviste.

Aceste publicaţii stau pe rafturile magazinelor şi nu se prăfuiesc prin depozitele de carte. Sunt răspândite din mână în mână. Multe dintre ele sunt citite până se jerpelesc. Ediţiile în discuţie sunt foarte-foarte solicitate. Însă faptul că aceste argumente, care frământă atât de multă lume, nu sunt repurtate în presă, cititorii ocestor publicaţii îl explică simplu: „toată presa este în mâinile evreilor”. Argumentările lor sunt atât de solide, încât un om mai slab pregătit, poate dificil să le contrazică.

În cuşeta trenului cu care mă întorceam de la Sankt-Petersburg la Moscova au intrat doi bărbaţi însoţiţi de o domnişoară. Erau îmbrăcaţi cu cămăşi închise la culoare şi încinşi cu centuri largi, militare. Se vedea că se întorceau obosiţi de la vreo manifestare, pentru că

[7] Samizdat = ansamblu de mijloace folosite în fosta URSS pentru difuzarea operelor interzise de cenzură. Sursa: DEX Copyright©2004-2010 DEX online

imediat s-au urcat să se odihnească pe paturile de deasupra.

Eu am discutat cu fata, şi ea la fel de sobru îmbrăcată. Mi-a explicat că se întorceau de la o reuniune, după cum s-a exprimat ea, „a forţelor patriotice din Rusia”.

— Ce obiective aţi trasat la întâlnirea voastră? am întrebat-o eu.

— Lupta împotriva jidanilor din lume, a răspuns tânăra orgolioasă.

— Cum să combateţi voi de aici, din Rusia, să zicem, pe cineva din Europa sau din America?

— Avem partizani şi în Europa şi în America. Nu suntem în contact cu toţi, dar cunoaştem mai multe mişcări care ne împărtăşesc punctul de vedere. Curând, patrioţii din multe ţări se vor mobiliza împotriva jidanilor din toată lumea.

Fata limbută vorbea cu curaj. Mi-a explicat că ea îndeplinea, uneori din proprie iniţiativă, uneori la ordin, rolul de agitatoare a „mişcării patriotice”.

Şi eu am întrebat-o:

— Spuneţi-mi, dar v-au făcut vreodată rău evreii?

— Bineînţeles. Evreii fac rău. Din cauza lor, eu sunt nevoită să trăiesc într-o ţară săracă şi murdară, care linguşeşte Occidentul şi-i mănâncă scursurile.

— Şi de ce îi consideraţi responsabili pe evrei de falimentul ţării?

— Pentru că programul lor de acţiune este pus pe minciună şi jaf. Mai întâi o ţară, apoi alta, apoi a treia… şi numai ce se întremează prima, iarăşi o despoaie. Ei nu ne consideră oameni. Citiţi ce scrie aici. E o culegere de citate din *Talmud*[8].

---

[8] Talmud carte religioasa la evrei, care conţine un comentariu şl o dezvoltare dogmatica a Vechiului Testament sub raport religios, legislativ, literar şt istoric.
Sursa: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

Fata mi-a întins o broşura subţirică, a deschis-o la o pagină şi eu am început să citesc.

Nu voi reproduce citatele din broşură, pentru că atunci, în timpul discuţiei, nu am avut cum să-mi dau seama cât de mult corespundeau Talmudului. Iar faptul punctat de Vechiul Testament, cum că evreii ar fi poporul ales, îl cunoşteam deja. Chestiunea era alta. Uimit de înverşunarea şi agresivitatea tinerei *patriote*, am gândit că ar trebui totuşi, să privesc adevărul în faţă.

Mobilul neîntreruptelor conflicte din multe ţări ale lumii îl constituie coexistenţa într-o societate unică a două ideologii religioase care se exclud reciproc.

Haideţi să judecăm. Ce este religia? Mai presus de orice, este o ideologie care formează un anumit tip de om, pe care-l integrează într-un determinat program de acţiune.

Religia, în cazul specific al evreilor, îi defineşte ca fiind poporul ales de Dumnezeu şi concretizează şi reglementează până şi acţiunile în raportul cu alte popoare.

Creştinismul susţine că omul-creştin este rob şi că, doar după viaţa terestră, şi doar unii creştini se vor putea odihni în rai. Bogaţii, cu greu vor ajunge în rai. Seamănul să fie iubit şi averile împărţite cu el.

În Talmud se zice: „Totul este al tău”. În Biblie „Să dai tot”. Frumoasă combinaţie! Aceste două ideologii, care se exclud reciproc, după cum se ştie, au ca punct de plecare Israelul. Însă asta nu vrea să spună că şi fondatorii lor sunt musai evrei. Altceva, mai important, reiese de aici: inevitabilitatea conflictului!

Inevitabilitatea conflictului în cazul adepţilor de ideologii antagonice se poate deduce pana şi din comportamentul a doi copii mici. Dacă unui copil îi spunem că toate jucăriile pe care le vede îi aparţin în exclusivitate, iar altuia îi încurcăm ideile spunându-i că trebuie să cedeze jucăriile altuia, în momentul în care ei

vor vrea ceva, ce se va întâmpla?

Probabil ca odată, de două ori, copilul îşi va ceda jucăriile celuilalt, dar cu siguranţă nu-i va purta mare dragoste. Va vrea înapoi măcar o jucărie, două, va întinde mânuţa, dar nu va primi nimic. Şi atunci ce va face? Va plânge sau va recurge la forţă.

De aici reiese că, pe baza celor două ideologii opuse, poate fi declanşat un conflict chiar şi între doi copii.

Naţionalitatea, în cazul de faţă, nu are absolut nicio importanţă.

Exact aceleaşi conflicte ar apărea şi dacă ar fi să se convertească toţi evreii la creştinism şi toate popoarele slave la iudaism.

Nu diferitele naţionalităţi se luptă între ele neîntrerupt, ci diferitele ideologii *care se folosesc* de naţionalităţi.

Nu rareori auzim, chiar din gura oamenilor culţi şi luminaţi, vorbindu-se de necesitatea unui comportament tolerant faţă de diferitele religii. Gosduma a promulgat legi care pedepsesc instigarea la intoleranţă rasială şi religioasă.

Iar la televizor vedem în direct lideri ai diferitelor culte participând împreuna la transmisiuni laice guvernamentale.

Toate bune, inteligente şi corecte, s-ar părea. Oricum, extremismul, de la toate astea, nu slăbeşte o clipă. Ne sunt arătate sloganuri incendiare cu mesaje de genul „La moarte cu ei!”, apoi suntem informaţi despre revoltele maselor...

Deci, cum se explică? Totul e foarte simplu! Doar cu vorbe frumoase şi apeluri nu poate fi schimbată situaţia.

Dimpotrivă, în acest fel, situaţia doar se agravează. A reuşit să se camufleze în dosul vorbelor. Se camuflează, ca la ora *h* să răbufnească şi să

destabilizeze statul.

***

„Să fim toleranţi cu toate religiile.” Hai să fim! Eu şi mulţi alţii, cred, suntem pentru un comportament tolerant.

Însă religiile, între timp, ce fac? Uitaţi ce fac! Fiecare se străduieşte din toate puterile să atragă de partea ei cât mai mulţi adepţi. Succesiv, când consideră că şi-au consolidat bine poziţiile, cele două ideologii intră negreşit în conflict. Mărturia de netăgăduit este tocmai istoria acestor neîncetate conflicte. Însă omenirea, ca şi codificată, continuă să *calce pe aceeaşi greblă*[9] de câteva mii de ani. Ştiau preoţii – fondatorii celor două ideologii – de asta? Ştiau. Cum să nu ştie tocmai ei – cei în măsură să exercite asupra milioanelor de oameni din lume o influenţa psihologică atât de importantă?

Cei care au reuşit să codifice în acest fel omenirea.

Să fi vrut ei într-adevăr să-i fericească pe evrei spunându-le că sunt aleşii? Istoria arată că scopul lor era cu totul altul.

De-a lungul mai multor secole, poporul evreu a fost folosit drept monedă de schimb, drept ţap ispăşitor şi scut care să-i împiedice pe oameni să-şi concentreze atenţia pe cei care-şi *joaca jocul* servindu-se atât de evrei, cât şi de creştini, ca de nişte pioni într-o partidă banală. Această codificare le provoacă deopotrivă, unora şi altora, numai suferinţe.

Judecaţi singuri, înspre ce se îndreaptă astăzi totul? În lume se acumulează din ce în ce mai multă energie de agresivitate. Conflictul dintre Israel şi Palestina nu se mai sfârşeşte. Cu tehnica militară şi cu sprijinul S.U.A., Israel îi ocupă pe palestinieni şi-i obligă să le execute

---

[9] a călca pe aceeaşi greblă – a repeta aceeaşi eroare, fără discernământ (rit.)

poruncile. Dar un astfel de comportament nu va favoriza niciodată apariţia respectului reciproc între cele două popoare vecine. Dimpotrivă, va amplifica radical volumul de energie de agresivitate din întreaga lume musulmană, împotriva evreilor. Toată această energie se va manifesta nemijlocit sub formă de continue acte teroriste pe teritoriile Israelului şi Americii. Oricum, explicaţia nu stă doar în conflictul direct israeliano-palestinian.

Se conturează tot mai evident în ochii oamenilor de pe întregul Pământ fundătura spre care se îndreaptă calea de dezvoltare aleasă de societatea contemporană.

SIDA, narcomania, criminalitatea şi catastrofele provocate de tehnica genetică decimează omenirea. Un număr impresionant de fiinţe umane de pe planetă sunt private de dreptul la alimente nedăunătoare sănătăţii, la apă curată, nepoluată şi la aer curat, neviciat.

Dar dacă masele ar avea acces la informaţia asupra adevăratului motiv al catastrofelor sociale şi tehnogenice, ce s-ar întâmpla? Dacă ar apărea lideri care să le arate adevăraţii responsabili de înrăutăţirea condiţiei planetare, care să le deconspire acestora planurile, jocul şi scopurile?

Tocmai de asta se tem ideologiile mondiale. De asta, pentru a evita ca furia popoarelor să se îndrepte toată împotriva lor, vor scoate acelaşi as din mânecă – evreii! Evreii sunt vinovaţi de toate! Ăsta e asul lor. Şi masele burzuluite se vor năpusti fără distincţie asupra tuturor evreilor. La fel s-a întâmplat deja de mai multe ori în decursul secolelor. Se năpustesc, gândind că în acest fel lichidează răutatea. De fapt, ei *îşi potolesc doar focul lăuntric*.

În abisurile istoriei

Povestirea bunicului Anastasiei m-a surprins prin originalitatea şi simplitatea argumentării ineditului.

Mai târziu am comparat deducţiile lui cu altele, din alte surse, şi am rămas impresionat de interconexiunea dintre faptele care au generat gândirea logică în elaborarea lor. În continuarea relatării mă voi strădui să conexez deducţiile bunicului Anastasiei la celelalte surse de informaţie.

Între anii 30 şi 100 e.n., grupuri fragmentare de credincioşi evrei şi necredincioşi, care trăiau atât în Israel (Palestina), cât şi pe la periferiile Imperiului roman, au început să se comaseze într-un curent independent dinăuntrul iudaismului, dând naştere unei mici comunităţi creştine, formată din discipoli care credeau cu sfinţenie în învăţăturile şi în grabnica înviere a lui Iisus Hristos.

Acest fapt îşi găseşte confirmarea în mai multe monografii istorice şi, totodată şi în Biblie.

Într-un cuvânt, este dovedit că puternica învăţătură creştină a luat naştere odată cu înfiinţarea unei mici comunităţi evreieşti.

Însă acum, haideţi să încercăm să vedem cum au prins învăţăturile acestei mici comunităţi rădăcini în Imperiul roman, în Europa şi în Rusia zilelor noastre?

În genere, de unde au aflat multe alte ţări de ele, de vreme ce chiar şi în Israel, de unde-au pornit, de-abia erau cunoscute?

După spusele bunicului Anastasiei, preoţii – manipulatorii ideilor acelor vremuri au remarcat că printr-o oarecare finisare sau, mai bine spus, printr-o prelucrare a învăţăturii creştine, se poate crea un model de om-rob, uşor de manipulat. Acest model îi poate decupla, în parte sau complet, gândirea logică şi omul

începe să creadă în ceea ce-i spun sacerdotul sau cine mai ştie cine. Altfel spus, ia fiinţă omul Biorobot, care se conformează programului impus.

(Omul Bio-robot este un om care – se înţelege, nu tocmai de bună voie, ci sub acţiunea unui program ocult special – acceptă să creadă în lumea ireală. Ştiind că lumea ireală este concepută de cineva cu un scop anume, rezultă că tocmai acel cineva, cel care susţine a şti legile acestei lumi, îi va cere omului supunere.)

Apoi preoţii iudei – în acele vremuri deţinătorii nu numai a cunoştinţelor, ci şi a experienţei practice de implementare în mase a unor modele de învăţături avantajoase lor au pregătit sute de propovăduitori din rândul creştinilor, i-au susţinut cu bani şi i-au trimis în diferite ţări ale lumii, cu misiunea de a le răspândi învăţăturile.

Iată o dovadă concretă a celor de mai sus:

La sfârşitul secolului al doilea al erei noastre, comunităţile creştine evreieşti au pus în mişcare, în mai multe ţări, o acţiune misionară de anvergură, precedată de o evanghelizare masivă (editarea şi tipărirea Bibliei creştine iudaice).

E bineştiut şi astăzi că publicarea cărţilor necesită sume enorme de bani. Însă şi în vremurile străvechi, realizarea fiecărei cărţi înghiţea foarte mulţi bani. În paralel, alţi foarte mulţi bani mai erau necesari şi pentru călătorii. Astfel de călătorii şi le-ar fi putut permite doar negustorii sau oamenii de vază.

Dar dacă-i aşa, atunci cum a reuşit să pună în practică o operaţiune atât de amplă o comunitate alcătuită în cea mai mare parte din ţărani?

Se înţelege de la sine că au beneficiat de o pregătire teoretică calificată şi o susţinere materială deloc neglijabilă. Atenţia preoţilor, pe lângă un sprijin moral şi material pe măsură, a transformat un simplu credincios creştin într-un fanatic.

Încercaţi doar să vă imaginaţi un ţăran evreu, căruia i se spune: „Noi vedem în tine un misionar important şi un propovăduitor. Studiază puţin, îţi dăm noi bani, şi mai târziu vei învăţa oamenii. Dar nu pe cei de la noi din ţară... Va trebui să mergi în ţări străine...”

Ei au studiat, au primit bani şi au plecat. S-au răspândit prin alte ţări. Şi rezultatul? Au avut succes? Deloc! Propovăduitorii au fost abjuraţi de toate popoarele. Şi nu numai; la început au fost ascultaţi, apoi li s-a cerut să plece, iar cei mai pedanţi au fost ciomăgiţi şi hăituiţi cu câinii.

Unul dintre cele mai grăitoare exemple apare în mai multe evenimente istorice din Roma imperială a acelei epoci, unde au fost trimise cele mai multe cete de propovăduitori.

Rezultatul acestei acţiuni de proporţii s-a redus doar la organizarea unei reţele de comunităţi creştine în câteva teritorii ale Imperiului Roman. Dar aceste comunităţi nu au avut nici-o influenţă asupra religiei tradiţionale predominante.

Roma Antică, păgână era şi păgână a rămas. Aceste secte nu au reuşit nici să influenţeze viaţa politică a imperiului, nici să formeze noul tip de om-rob, Bio-robotul, vrut de preoţi.

Propovăduitorii din primul val nu au fost văzuţi cu ochi buni de împăraţii Romei.

Împăratul Nero, care s-a comportat cu îngăduinţă faţă de toate cultele religioase păgâne, doar pe creştini i-a renegat. Creştinii au fost prigoniţi de pe teritoriile lor şi de către împăraţii Dionis (249-251 e.n.), Diocleţian (284-285) şi Galerius[10] (305-311) – acesta din urmă, unul dintre cei mai aprigi persecutori ai lor.

Succesul l-au dobândit abia propovăduitorii celui de-al doilea val. Aceştia deja nu mai erau fanatici ai

[10] Galerius - împărat roman, 305-311 e.n. Vezi postfaţa, (n.t.)

credinţei. Preoţii, pe de-o parte i-au pregătit să ştie să vorbească frumos despre credinţă, pe de alta le-au transmis cunoştinţele psihologice cu ajutorul cărora să aibă influenţă asupra omului şi să-i poată exploata aspiraţiile în propriu beneficiu.

Sarcina propovăduitorilor din acest nou val a fost exclusiv linguşeala conducătorilor. Ţelul lor era să-i convingă pe împăraţi că religia creştină le întăreşte puterea şi o face veşnică şi că în creştinism ţara devine guvernabilă, controlabilă şi înfloritoare.

Tot în ocest scop au fost prefaţate şi doctrinele care enunţă: „Orice putere este de la Dumnezeu" şi „împăratul este substitutul lui Dumnezeu pe pământ"

Că spovedania va permite controlarea minţilor, năzuinţelor şi faptelor fiecărui cetăţean al ţării. Într-un cuvânt, urmau să-l convingă pe împărat că creştinarea avea să pună fundamentele unei dominări absolute a ţării.

La prima vedere părea să fie întocmai aşa, dar numai la prima vedere. Împăraţilor îmbrobodiţi cu acest vicleşug, nici prin cap nu le-a dat că, de fapt, erau puşi ei înşişi sub papucul altora.

Condiţia creştinismului în Imperiul Roman s-a consolidat simţitor începând cu anul 312, când creştinii au reuşit să-l înduplece pe împăratul Constantin de avantajul pe care-l vor aduce statului bisericile creştine.

Constantin a consimţit să le ofere protecţie, menţinând totodată şi templele zeilor romani.

Ca efect, condiţia creştinismului în Imperiul Roman s-a consolidat rapid, bogăţiile i-au sporit, iar generaţiile succesive de episcopi creştini au preluat puterea senatorilor romani.

Acest fapt, împreună cu multe altele succesive, dovedeşte că învăţătura creştină nu a reuşit să se dezvolte şi să exercite o influenţă reală asupra maselor fără sprijinul conducerii laice. Şi că liderii acestei

învăţături – ei înşişi au râvnit la putere.

Măreţia şi puterea Bisericii Creştine s-au menţinut până în zilele noastre, nu şi acelea ale Imperiului Roman. Să fie întâmplător? Să fie o excepţie de la regulă sau să fie normalitate? La această întrebare poate răspunde numai istoria ultimelor secole, până în zilele noastre.

Nimeni nu poate exemplifica măcar o ţară din lume care să fi cunoscut înflorire după creştinare. Dimpotrivă, exista o listă întreaga de ţări care au fost lovite de soarta nemiloasă a Imperiului Roman.

Şi încă un eveniment istoric interesant. Absolut în toate ţările care au adoptat creştinismul, la scurt timp şi-au făcut apariţia evreii de religie necreştină şi au demarat unele acţiuni cu totul ciudate. Apoi s-au îmbogăţit cu o facilitate nemaivăzută.

Activitatea evreilor din aceste ţări creştine a cunoscut o ascensiune atât de marcantă, încât nu a trecut neobservată nici în faţa popoarelor, nici în faţa conducătorilor acestor ţări.

Atunci când într-una din ţări, activitatea lor atingea apogeul, poporul îi ataca, iar conducerea îi izgonea din ţară.

Se cunosc nenumărate genociduri săvârşite în multe ţări creştine împotriva evreilor, încă de la începutul mileniul al doilea al erei noastre.

Rhein 1096 – zeci de comunităţi evreieşti au fost mai întâi fărâmiţate, apoi izgonite. 1290 evreii au suferit surghiunul englezilor. Sfârşitul secolului al XIV-lea mai bine de o sută de mii de evrei au fost exterminaţi în Spania. (Este adevărat, totodată, că după un timp, evreii s-au întors treptat în aceste ţări).

Lista de mărturii istorice ar putea continua. Dar, la ce folos? Este şi aşa destul de evident că scenariile, identice între ele, care s-au prezentat repetat şi constant de-a lungul mai multor secole, sunt programate.

În paralel cu discipolii creştinismului şi cu evreii,

ambele părţi păgubite, mai intervine şi o a treia figură care, însă, nu păţeşte nimic.

Cine e această a treia figură? Istoricii, încercând să pătrundă miezul, să dezvăluie originea acestei debandade din lume, care dă înainte nestingherită de milenii, îi arată cu degetul de fiecare dată pe evrei.

Evreii sunt vinovaţi de toate, chipurile. Dar, de vreme ce există o a treia putere, este evident că atât evreul, cât şi creştinul sunt doar nişte marionete-Bio-roboţi în mâinile acesteia.

S-ar putea, oare, defini şi demonstra existenţa ei astăzi? Bineînţeles că se poate. Cu ajutorul a ce? Cu ajutorul dovezilor istorice şi a gândirii logice. Judecaţi singuri.

****

În rândul evreilor exista o seminţie, o tagmă, o naţionalitate, o castă spuneţi-i cum vreţi, nu denumirea contează – pentru a prescurta îi vom numi „leviţi"

Exista informaţii istorice din care rezultă că strămoşii leviţilor sunt preoţii egipteni. Pornind de la izvoarele istorice cunoscute şi, concret, de la Vechiul Testament, descoperim că leviţii se bucurau de un statut privilegiat.

De exemplu, după legea iudaică, leviţii nu participau la acţiunile belice. Nu erau obligaţi să dea nimănui tribut sau dări. Leviţii nu erau supuşi recensământurilor populaţiei evreieşti, despre care se aminteşte în Vechiul Testament.

Când erau organizate taberele din timpul expediţiilor triburilor semite, care numărau de la cincizeci de mii la o sută cincizeci de mii de oameni, evreii erau dispuşi în cerc. Fiecare avea un loc al său predestinat. Fiecărui evreu îi era impus un loc, la nordul, sudul, estul sau vestul taberei, unde să-şi stabilească

bivuacul şi să rânduiască straja. Locul leviţilor era de fiecare dată în centrul taberelor. Practic, protecţia leviţilor intra în sarcina tuturor celorlalte familii

Şi cu ce se ocupau reprezentanţii acestei caste de leviţi?

În sarcina lor intrau alegerea sacerdoţilor din propria castă şi observarea respectării legilor de către evrei. Aceste legi, de fapt, reglementau alimentaţia, modul în care să fie trataţi ereticii şi traseul expediţiei.

Reglementarea, rigidă şi concretă, privea neîncetat supravegherea şi indicarea locurilor unde să se aşeze evreii şi cu cine să se bată.

Pe baza ei, leviţii erau practic cârmuitorii poporului evreu. Şi, după toate aparenţele, cârmuitori foarte calificaţi.

Şi leviţii erau tot evrei? Greu de spus. Pe departe nu toate legile la care era supus evreul de rând, erau obligatorii şi pentru ei. Spre deosebire, de exemplu, de toţi ceilalţi evrei, care erau obligaţi prin lege, leviţii nu trebuiau să se supună circumciziei la opt zile de la naştere.

Aşadar, moştenind secretele preoţilor egipteni, având posibilitatea de a experimenta, observa şi medita şi, totodată, fiind scutiţi de serviciul militar şi de toate muncile obligatorii pentru toţi ceilalţi, leviţii şi-au întregit cunoştinţele din generaţie în generaţie până în zilele noastre.

Cum adică, *până în zilele noastre*, s-ar putea îndoi câte cineva, *noi cum de n-am auzit nimic de castă sau naţionalitatea asta – leviţii*? Nu a auzit englezul, nu a auzit rusul sau francezul, nici de cei mai deştepţi dintre leviţi, nici de călăuzele lor!

Nu ştie nimeni, deoarece, la fel ca preoţii egipteni, şi leviţii trebuiau să rămână în umbră. Ca, pentru orice, să fie acuzaţi evreii, executorii poruncilor lor.

Iar masacrul evreilor de prin ţările lumii nu mai

conteneşte de mii de ani. De ce sunt ucişi evreii? Pentru că nu precupeţesc niciun efort să agonisească mulţi bani.

Şi mulţi dintre ei reuşesc.

Dar leviţii ce treabă au cu toate astea? Ce interes ar putea avea ei sau ce folos ar putea trage din faptul că evreii din Anglia, Spania sau Rusia îşi continuă politica, agonisind enorme avuţii obşteşti sau private şi depozitându-le în băncile lor? Într-un cuvânt, buzunărindu-ne! Poporul sau guvernul unei ţări sau alteia vede acţiunile lor reprobabile şi-i atacă sau, pur şi simplu, îi tratează cu duşmănie. Însă, în acest caz există riscul ca şi leviţii să fie loviţi. Să recunoaştem – pare să lipsească logica din acţiunile înţelepţilor leviţi şi să nu existe o motivaţie pentru a-i ajuta cu sfaturi înţelepte pe evrei sau pentru a născoci în avantajul lor combinaţii ingenioase.

Totuşi, se pare că există! Interesul este simplu, direct şi concret! Banii! În oricare ţară ar trăi ei, evreii avuţi sunt obligaţi să le cedeze parte din câştiguri leviţilor. Dovada? Iat-o! Potrivit Vechiului Testament, izraeliţii erau ţinuţi să le cedeze leviţilor o zecime din câştigurile obţinute. Concret, asta sună aşa:

Îţi dau ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale împreună cu tine, printr-o lege vecinică, toate darurile sfinte pe cari le vor aduce Domnului copiii lui Israel prin ridicare. Acesta este un legământ de necălcat şi pe vecie înaintea Domnului pentru tine şi pentru sămânţa ta împreună cu tine. Domnul a zis lui Aaron: Tu să n-ai nicio moştenire în ţara lor, şi să n-ai nicio parte de moşie în mijlocul lor. Eu sunt moştenirea şi partea ta de moşie, în mijlocul copiilor lui Israel Fiilor lui Levi le dau ca moştenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii. Copiii lui Israel să nu se mai apropie de cortul întâlnirii, ca să nu se facă vinovaţi de vreun păcat şi să moară. Ci Leviţii să facă slujba cortului întâlnirii şi să

rămână încărcaţi cu fărădelegile lor. Ei să n-aibă nicio moştenire în mijlocul copiilor lui Israel: aceasta să fie o lege vecinică printre urmaşii voştri. Leviţilor le dau de moştenire zeciuelile pe cari le vor aduce copiii lui Israel Domnului prin ridicare; de aceea zic cu privire la ei: Să n-aibă nicio moştenire în mijlocul copiilor lui Israel. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: Să vorbeşti Leviţilor, şi să le spui: Când veţi primi de la copiii lui Israel zeciuiala pe care v-o dau din partea lor, ca moştenire a voastră, să luaţi întâi din ea un dar pentru Domnul, şi anume: a zecea parte din zeciuiala pe care v-o dau din partea lor, ca moştenire a voastră, să luaţi întâi din ea un dar pentru Domnul, şi anume: a zecea parte din zeciuială; şi darul vostru vi se va socoti ca grâul care se ia întâi din arie şi ca mustul care se ia întâi din teasc. Astfel să luaţi şi voi întâi un dar pentru Domnul, din toate zeciuielile pe cari le veţi primi de la copiii lui Israel, şi să daţi preotului Aaron darul pe care-l veţi lua întâi din ele pentru Domnul. Din toate darurile cari vi se vor da, să luaţi întâi toate darurile pentru Domnul; din tot ce va fi mai bun, să luaţi întâi partea închinată Domnului. Să le spui: După ce veţi lua din ele partea cea mai bună, zeciuiala va fi socotită Leviţilor ca venitul de la arie şi ca venitul de la teasc. Şi-l mâncaţi într-un loc oarecare, voi şi casa voastră; căci aceasta este plată voastră pentru slujba pe care o faceţi în cortul întâlnirii... Numeri 18.19-31

Va fi cel care va spune: *ce legătură are Vechiul Testament, vechi mai bine de două mii de ani, cu zilele noastre*? La care se poate răspunde: Oare astăzi, printre evreii credincioşi nu mai exista sacerdoţi şi rabini? Sigur că mai există! Şi, totodată, e sigur că majoritatea evreilor respectă canoanele. Aşadar, încercaţi doar să vă imaginaţi enormul capital pe care-l deţin leviţii prin băncile multor ţări.

Şi nici de păstrarea sau sporirea propriilor capitaluri

nu au de ce să se îngrijească, deoarece bancherii multor ţări sunt evrei şi tocmai asta le este sarcina. Leviţii pot decide după bunul lor plac unde să fie investiţi banii. Care dintre regimurile, grupările, opoziţiile sau guvernele existente să fie susţinute ori, dimpotrivă, să fie nimicite prin maşinaţii financiare.

Nu zic, se putea dubita informaţia Anastasiei relativă la faptul că doar câţiva preoţi ghidează întreaga umanitate de pe pământ, însă acum, odată cu profilarea acestei succesiuni logice, îndoiala nu-şi mai are locul în mintea oamenilor încă în stare să judece logic. Fanaticii sunt excluşi din discuţie.

Iar logica constă în cele ce urmează.

Din Egipt, călăuziţi de preoţi, fug aproximativ un milion de evrei. Colaboratorii fideli ai preoţilor erau leviţii. În sarcina lor cade modelarea unei determinate specii de individ uman din rândul evreilor. În acest sens se fondează o religie ideologică specifică, care propune o serie de ritualuri şi un concept original de viaţă.

Leviţii au reuşit să-şi îndeplinească cu succes *sarcina* primită. Ideologia întemeiată acum câteva mii de ani, îi oprimă şi azi pe evrei şi îi distinge dintre alte naţionalităţi din lume.

Unul dintre postulatele cele mai de relief ale acestei ideologii este teza conform căreia, dintre toate naţionalităţile care populează pământul, Dumnezeu i-a ales ca popor predilect pe evrei.

Şi astfel, ideologia mai există încă, mai există încă şi evreii, iar conflictele continuă, şi despre ele ştie multă lume.

Dar, leviţii unde-s? Se aude de ei? Da' de unde! Tocmai în asta stă viclenia sau înţelepciunea lor – putem să-i spunem cum ne place – însă ea există!

Acum imaginaţi-vă că pe pământ există un număr limitat de comunităţi umane care posedă, într-o măsura considerabilă faţă de celelalte, cunoştinţele ezoterice

dobândite de-o lungul mileniilor şi o tot mai vastă experienţă de înrâurire practică a maselor.

Se poate măsura cu ei vreo instituţie de stat, implicată în dezvoltarea ţării şi în formarea ideologică?

Nu, dintr-o serie de considerente! Iată-le pe unele mai importante:

Leviţii le-au lăsat urmaşilor ca ereditate cunoştinţele ezoterice, şi o mai fac şi astăzi.

Ştiinţa modernă contestă cunoaşterea ezoterică şi, prin urmare, nu se implică suficient de serios în studiul ei.

Această absurdă stare de lucruri nu este accidentală. Şi, de ce absurdă? Judecaţi singuri.

Pe de-o parte, statul recunoaşte oficial unele religii, însă şi acestea aparţin în întregime sferei ezotericului. Ba mai mult, statul le creează condiţiile favorabile consolidării materiale.

Pe de alta, tot statul este cel care privează ştiinţa de condiţiile optime pentru a efectua cercetări în domeniul ezoteric. Ca efect al acestui comportament, pe teritoriul acestei ţări sunt legalizate structuri capabile să exercite o influenţă asupra psihicului populaţiei. Şi o ţară laică puţin înţelege în ce se materializează această influenţă în viaţa reală. Atunci cine, şi cu ce comandă?

Ar trebui ca, atât conducerea cât şi mai marii gânditori ai ţării, să tragă învăţături din istorie. Istoria este o excelentă şcoală de viaţă. Însă, pentru asta, trebuie cunoscută bine! Cei care ghidează omenirea o cunosc foarte bine, dar majorităţii oamenilor, totodată şi conducerii, istoria ţării în care trăiesc cu toţii, le rămâne străină, ba mai mult, le este răstălmăcită. Este foarte evident în cazul Rusiei.

***

În trecutul apropiat s-a vorbit prin şcoli şi institute, s-a redat în arte, şi mai ales în literatură – în general, în

această sferă – cât de oribilă era viaţa bunicilor noştri din Rusia ţaristă. Şi masele au crezut fără să crâcnească. Majoritatea nu doar că a crezut, i-a mai şi admirat pe salvatorii poporului de la coşmarul ţarist. Eroii şi cumirii maselor au devenit comisarii în jachete de piele. Iar simbolul obscurantismului, popii.

Dar, dintr-odată, sub ochii noştri, luaţi seamă, nu două-trei generaţii sau secole mai târziu, ci aidoma sub ochii noştri, istoria se schimbă.

Comisarii în jachete de piele devin dintr-odată criminali şi asupra poporului se săvârşeşte un genocid. Iar noi, după ţarism, trăim, la rândul nostru, într-un stat abominabil, cel mai totalitar stat din lume. Şi din nou, masele cred. Din nou masele îi adulează pe eliberatorii din jugul statului totalitarist.

N-am de gând să apreciez, care dintre regimuri a fost mai bun, care mai rău. Ceea ce vreau, e ca noi toţi, împreună, să analizăm fenomenul schimbării, al inversării polilor conştiinţelor într-un interval de timp atât de scurt, să înţelegem de ce lucrurile se schimbă aşa şi dacă schimbările acestea sunt spontane sau sunt opera cuiva.

Şi nici asta nu e greu de înţeles: conştiinţa noastră a fost lesne influenţată demult şi mai este şi astăzi. Suntem o specie de cobai în mâinile cuiva.

Aceasta este doar o competiţie a maeştrilor autoritari. Ei ne pun în condiţia în care nu avem cum să vedem autenticitatea istoriei.

Dar haideţi să încercăm măcar să întrevedem de fapt, în ce *consta* această autenticitate. Şi să definim autenticitatea istorică nu prin vorbele orişicui, ci prin propriile reflexii.

Gândiţi-vă cu luare-aminte: zilnic, la televizor, avem posibilitatea să urmărim spectacole în care, cu o deosebită abilitate, soţii îşi înşeală soţiile şi viceversa. Suntem invitaţi să participăm la schimburi de păreri pe

marginea unei infinităţi de chestiuni irelevante, da' nu cumva să dea Domnul să ne luăm de vreun politician, jurnalist sau scriitor al vreunui subiect serios. Tema ar putea chiar să demareze, dar într-o clipă se va confunda cu hăţişul încâlcit al serialelor poliţiste, al reclamei psihotrope şi al clevetelilor.

Se cere o analiza neamânată a trecutului, o analiză profundă a condiţiei de viaţă contemporană a oamenilor de pe planetă şi crearea unui plan de viitor. Şi, la fel de mult, o nouă ideologie. Nu o ideologie care să pună popoarele să se bată cap în cap, ci una care să le unească.

Chiar de-ar fi să spunem de o mie de ori, ba chiar să strigăm de o mie de ori, că este necesară această ideologie tot nu ar apărea. Nici dacă ar fi să se adune la un loc toţi învăţaţii coordonatori din lume ca s-o elaboreze, tot nu s-ar ajunge la nimic concret. Va ieşi doar o ciorovăială fără sfârşit.

Dacă ştiinţa ar fi putut elabora o astfel de ideologie, ar fi aplicat-o demult, măcar într-o ţară.

Anastasia! Deja nu mai contează cine este ea acum…

Pe fondul bacanalei generale, Anastasia a dăruit omenirii ideea vetrelor de familie. Astăzi devine evident că Anastasia, prin vorbe simple, a exprimat o nouă ideologie, o filosofie, care, încă din vremurile genezei, a rămas şi va rămâne nestrămutată în inimile oamenilor.

Împăratul şi cerşetorul, creştinul şi iudeul, musulmanul şi şintoistul, rusul, chinezul sau americanul, în toate vremurile şi-au găsit cea mai profundă linişte sufletească în sânul naturii Divine.

Filosofia Anastasiei este filosofia uniunii nu prin cuvinte, ci prin fapte, a intereselor diferitelor popoare. După cum a demonstrat-o viaţa, este acceptată de oameni de diferite naţionalităţi, totodată şi de evrei. Iar legat de asta, eu am unele dovezi documentare.

Propun spre analiză ideile şi orientările ei filosofice analiştiior evrei şi creştini, liderilor şi membrilor marilor şi micilor congregaţii şi ideologilor mişcărilor patriotice. Dezbaterea în sine este un proces prolific prin excelenţă, care poate uni contrariile şi poate conduce la *creaţia colectivă şi fericirea tuturor celor care-o* contemplă aşa cum a vrut-o Dumnezeu.

Coborâţi-l pe Iisus Hristos de pe cruce

Spun din capul locului că nu trebuie încurcate învăţăturile lui Iisus Hristos şi activitatea plină de abnegaţie a stareţilor bisericii ruse cu acele garnituri de ritualuri oculte de care ne lovim astăzi. Până şi învăţăturile cele mai măreţe pot fi neutralizate prin uzanţe oculte.

După cum singuri înţelegeţi, Iisus Hristos nu are nicio legătură cu toate astea.

Mai mult, El însuşi încă mai atârnă şi azi pe cruce,

graţie strădaniilor ocultiştilor şi neînţelegerii noastre.

Nu întâmplător am dedicat câteva capitole puterii energiei gândului uman, prin care oamenii pot crea imagini. Dacă acest concept este clar, spuneţi-mi atunci, care este imaginea cea mai elocventă a lui Iisus Hristos din mintea voastră, din mintea majorităţii? Analiza arată că este imaginea lui Iisus Hristos răstignit pe cruce.

Reproducerea răstignirii o veţi găsi în orice altar ortodox sau catolic. Cine şi în ce scop a născocit acest truc ocult? O fi vrut Iisus Hristos ca tocmai aceasta să-I fie imaginea predominanta peste celelalte? Sigur că nu!

Dar noi, tocmai noi, cu forţa gândului continuăm să proiectăm răstignirea. Luaţi aminte, nu învierea, ci răstignirea! Şi-i sărutăm nu învierea, ci răstignirea. În acest fel ÎL ţinem pe cruce.

Printr-un truc ocult, banal, energia gândirii colective este folosită la formarea imaginii.

Şi va continua să atârne Iisus Hristos pe cruce până când vom înţelege şi-L vom coborî noi, cu gândurile noastre. Dar între timp continuăm să cedăm trucurilor oculte.

Încă de la fondarea religiilor, preoţii au făcut tot posibilul să-şi impună doctrinele şi ritualurile oculte, fiecărei religii.

Fiecare religie, chiar şi cea mai luminoasă, care propovăduieşte binele şi moralitatea, odată cu impregnarea cu nuanţele preoţeşti, devine cel mai puternic mecanism-armă în mâinile preoţilor. Cu ajutorul acestui mecanism, preoţii au subjugat, fără distincţie, popoare întregi, instigându-le unele împotriva altora, până la completa nimicire reciprocă. Aşa a fost şi aşa mai este încă. În multe religii mai există şi astăzi ritualuri şi doctrine oculte, rostul cărora este de a le ceda exclusiv preoţilor dreptul să cunoască gradul lor de influenţă asupra societăţii umane.

Proiecţia răstignirii lui Iisus Hristos se realizează

mulţumită unui ritual ocult care se foloseşte de minţile maselor de oameni.

Şi-atâta timp cât vor proiecta răstignirea, înşişi executorii acestei proiecţii, mai bine spus sufletele lor, vor rămâne răstignite.

Gândirea colectivă îndreptată spre răstignire este atât de intensă, încât a răzbătut până la oamenii contemporani. Rănile sângerânde ale lui Iisus Hristos îşi fac apariţia periodic pe corpurile unor credincioşi şi sunt numite „stigmate”. Mulţi oameni de ştiinţă consideră că stigmatele – aceste răni sângerânde – sunt efectele unor boli psihice. Eu aş spune că asta nu e boala unui singur om, ci a unei părţi a societăţii şi că motivul primordial este ritualul ocult implementat de preoţi.

Şi, ca şi cum nu ar fi de ajuns, în loc să aprofundeze fenomenul, unii întreprinzători îşi înjghebează afacerile pe seama lui.

Un exemplu grăitor este oraşul argentinian San Nicolas, unde trăieşte femeia-stigmat Gladiş Motta. Împrejurul casei femeii s-a creat un vad propice, unde se comercializează tot ceea ce este legat direct sau indirect de ea.

Bătrânul siberian a spus:

— Crimele dintre oameni şi tot ceea ce voi numiţi terorism sunt rezultatul doctrinei preoţeşti, injectată în majoritatea micilor şi marilor grupări religioase.

Tocmai ei sunt artizanii doctrinei conform căreia, adevărata viaţă Divină a omului nu este pe pământ, ci undeva în altă dimensiune. Tocmai ei au plăsmuit imaginea de răi care se află altundeva, dar nu pe pământul creat de Dumnezeu. Ca efect al acestei doctrine, mulţi fanatici religioşi desconsideră viaţa terestră şi sunt gata, sub minima acţiune asupra psihicului, să se sinucidă sau să-i ucidă pe alţii.

Anastasia se străduieşte să dezvăluie această informaţie prin multe fraze şi cuvinte.

Însă nu toţi îi înţeleg vorbele. Şi nici pe-ale mele nu le înţeleg toţi. Tu, Vladimir, şi cititorii tăi, ar trebui să reflectaţi asupra lor, să vorbiţi prin propriile exemple şi argumente. Diversele limbi unindu-le, puteţi elibera oamenii.

Analizaţi cu atenţie războaiele contemporane şi fenomenele teroriste şi veţi vedea limpede influenţa monstruoasei doctrine.

***

Bătrânul siberian a continuat încă un timp pe această temă. Uşor agitat, după cum mi s-a părut mie, din timp în timp îşi întrerupea vorba şi îşi şlefuia pripit bucăţica de cedru care-i atârna pe piept, apoi revenea iarăşi la ideea că noi suntem datori să vedem şi să percepem manifestarea ritualurilor oculte şi doctrinelor.

„Niciun învăţător noetic nu va putea scăpa omenirea de ele, atâta timp cât oamenii nu vor trece ei înşişi la meditaţie şi nu vor învăţa să le distingă”, a adăugat bătrânelul.

Eu cred că am înţeles semnificaţia acestei afirmaţii şi am hotărât să urmăresc manifestarea terorismului din viaţa noastră. Mâine va trebui să înţelegem cu toţii! Împreună! Eu, acum, doar încep.

Teroarea

Aşadar, în ultimii ani, multe ţări au fost lovite de valul de acte teroriste. Încă nu s-au şters din mintea oamenilor contemporani teribilele acte teroriste din 11 septembrie 2001 din America, că un alt act *terorist* îngrozitor a fost săvârşit nu demult şi în ţară la noi. Între 23 şi 26 octombrie 2002, teroriştii au luat ostatici peste opt sute de oameni veniţi să vizioneze muzicalul *Nordost* la complexul teatral *Dubrovka* din Moscova.

În intervalul dintre aceste două acte teroriste de

anvergură, în alte colţuri ale lumii au mai avut loc şi altele, cu sacrificii umane, dar mai puţin spectaculoase.

Dar de fiecare dată, guvernele respectivelor ţări i-au judecat cu asprime pe terorişti. Serviciile speciale au garantat iminenţa pedepsei pentru vinovaţi şi iau măsuri tot mai stricte de preîntâmpinare.

A fost instituită o coaliţie internaţională în lupta împotriva terorismului. Însă, în pofida acestor măsuri, terorismul nu slăbeşte. Ba dimpotrivă, devine tot mai atroce şi mai extins. Atât conducerile cât şi serviciile speciale din multe ţări par a fi ghidate pe piste false în căutarea vinovaţilor, neîntrerupt şi cu măiestrie, de cineva anume.

Despre adevărata origine şi despre artizanul numărul unu al multor acte teroriste, care au avut loc în lume, timid, s-a vorbit nu demult în Rusia.

În timpul capturării ostaticilor din 23-26 octombrie, pe canalele tv au fost transmise foarte multe comentarii şi interviuri.

Printre toate acestea a fost anunţată instituirea unui stat major extraordinar. A vorbit de statul major şi de locţiitorul Ministrului Afacerilor Interne al Rusiei. Un bărbat îngrijit, cu părul cărunt, a vorbit răspicat, aproape milităreşte. Lipseau din limbajul lui cuvintele-parazite şi monosilabice de gen „ă-ă” Frazele se deosebeau între ele ca sens şi sensibilitate, ceea ce însemna că gândurile îi erau îndeajuns de repezi şi precise. A fost printre primii care a afirmat: „Avem de a face cu fanatici religioşi”. Nu cred că mulţi i-au dat atenţie acestei fraze. Asupra unora care au înţeles, însă, această frază s-a abătut ca fulgerul din cer senin. Pentru întâia oară, şi personal de către locţiitorul Ministrului Afacerilor Interne, a fost chemată pe nume bază ideologică a terorismului.

După aceste acte teroriste a fost lansat un nou concept – „fundamentalismul islamic” – şi s-a zvonit că fundamentaliştii islamici au declarat război creştinilor şi

evreilor, mai concret Israelului, Rusiei şi Americii.

Şi aici ia naştere întrebarea: cum se combate fanatismul religios? Eu propun să ne calmăm şi să examinăm cu mai multă judiciozitate situaţia.

Mai înainte de toate, haideţi să vedem dacă fanatismul religios este caracteristic doar islamului sau există şi în alte religii? Bineînţeles că există şi în alte religii. Istoria! Să ne-amintim istoria. Să ne-amintim nenumăratele *cruciade*[11]? Să ne-amintim tabloul *Boieroaica Morozova*[12]*.* Apoi să ne mai amintim şi numele oştirii de mucenici gata de sacrificiul suprem în orice clipă, de dragul uneia sau altei dogme religioase, care, pasămite, după moarte s-ar fi ridicat la rangul de sfinţi.

Se înţelege că nu toată religia, ci doar anumite dogme, implantate în unele religii, îi determină pe oameni să-şi nesocotească propriile vieţi. Fanaticul religios sinucigaş este convins că nu-şi nesocoteşte viaţa, ci dimpotrivă, *că o* preschimba în una adevărată.

Dar cum se întâmplă asta? Printre credincioşi, nu contează de ce culoare, musulmani sau creştini se întâlnesc întotdeauna unele grupuri mai habotnice dogmelor îndrăgite. Ca urmare, prin ritualuri oculte şi prin amplificarea credinţei, aceste grupuri vor înclina tot mai tare spre fanatism, dând naştere în acest fel Bio-robotului, credincios în ceva invizibil lui, incapabil de-a vedea prin propria-i logică.

Pe urmă, cei care stăpânesc bine legile psihice vor

---

[11] cruciadă – fiecare din cele opt expediţii cu caracter militar, întreprinse în Orientul apropiat de feudalii din Europa, care, sub pretextul eliberării mormântului lui Iisus Hristos, urmăreau cucerirea de noi teritorii. Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

[12] Boieroaica Morozova = tablou pictat de Vasili I.Surykov (1848-1916), pictor istoric care imortalizează un moment (se presupune 17 sau 18 noiembrie 1718} din răscoala poporului rus din timpul schismei Bisericii Ruse. Vezi postfaţa (n.t.)

şti ce butoane să apese pe Bio-robot şi le apasă. Nu cu degetul, se înţelege. Doar numesc obiectivul destinat eliminării de dragul unei vieţi luminoase.

Bio-roboţii vor planifica operaţiile de eliminare şi le vor pune în act în mod autonom. Propria lor viaţa terestră nu mai are nicio valoare pentru ei, deoarece sunt deja convinşi de trecerea într-una mai bună, cerească.

Şi atâta timp cât exista o doctrină a binelui neterestru, ci de altundeva, niciun serviciu special sau armata nu va lichida teroriştii-sinucigaşi.

Haideţi să ne imaginăm că toate serviciile speciale dintr-o ţară s-au reunit şi, prin forţe comune, au lichidat toţi teroriştii, până la unu1. Ce se schimba? Vor apărea alţii, deoarece doctrină care îi generează a rămas neatinsă.

Aşadar, ce soluţie avem? Bineînţeles că şi măsurile de protecţie tradiţionale sunt necesare. Însă, în paralel, musai trebuie pătrunsă originea nefastului şi lichidată doctrina care dă naştere neîntrerupt altor terorişti.

Să înţelegem! Acum, acesta este cel mai important lucru! Altminteri, bătălia împotriva terorismului se va transforma într-o situaţie ridicolă.

Imaginaţi-vă că un fanatic religios, un terorist-criminal pune stăpânire pe un avion şi îl ghidează spre un obiectiv precis, important pentru populaţia unui oraş. Cu el vor trata intermediarii, apoi îl vor informa de posibilitatea ca cerinţa lui să fie satisfăcută. Însă intermediarii nu au nici cea mai palidă idee că cerinţa teroristului nu e cerinţa lui personală. Scopul lui este de a muri şi de a se muta în raiul neterestru, imaginat de el.

Doctrina raiului neterestru îi ademeneşte şi pe necredincioşi. Această doctrină este proiectată de gândirea colectivă a oamenilor de diferite religii şi, de mai multe milenii, exercită o influenţă nimicitoare asupra comunităţii umane.

***

Poate să pară irealizabil sau chiar fantezist ceea ce voi spune eu acum, totuşi singura soluţie indiscutabilă a problemei poate fi doar asta.

Patriarhii, muftii sau mai marii congregaţiilor religioase, dar în primul rând creştinii, catolicii şi musulmanii, trebuie să se adune neîntârziat într-un consiliu, să analizeze cu mare atenţie situaţia creată în lume şi să modifice doctrinele aducătoare de moarte din învăţăturile lor religioase. Fanaticii religioşi să fie ajutaţi să-şi recapete neîntârziat sentimentul de apartenenţă la lume şi, neîntârziat să se facă declaraţia: Aici, pe pământ este Tatăl, şi nu altundeva”.

Şi dacă liderii spirituali nu se adună? Şi dacă nu fac această declaraţie?

Nu-i nimic! Deoarece…

Deja a fost facută!

Declaraţii ale liderilor spirituali de genul „Haideţi să trăim în frăţie”, nu mai ating deja pe nimeni. De fapt, puţină lume mai crede în declaraţiile care susţin că noi nu am avea nici-o legătură cu terorismul. Se cere un pas mai consistent.

Eu am spus că o astfel de adunare şi declaraţia finală ar putea fi considerate ireale. Dar, haideţi să vedem, de ce, o acţiune atât de simplă şi realistă, poate să pară ireală?

De ce să nu credem că oamenii de înaltă spiritualitate, învestiţi cu titluri deosebite, ar putea să se înţeleagă firesc unii cu alţii?

Dacă nu reuşesc să cadă de acord ei, atunci ce să mai vorbim de simplii credincioşi?!

Şi dacă nu reuşesc să cadă de acord singuri, atunci să-i ajute conducerile şi opinia publică cu gândire de bun

simţ.

Trebuie să cadă de acord! Dacă aşa ceva nu se întâmplă, atunci, cele ce vor avea din plin cuvântul, vor fi bombele!

Aşadar, mai bine să vorbească inteligenţa umană.

Inteligenţa fiilor lui Dumnezeu.

****

La prima vedere s-ar putea crede că schimbările pozitive din Rusia şi din alte ţări, generate de ideile Anastasiei, ar putea să aibă loc doar într-un anumit interval de timp (lung) după schimbarea graduală a conştiinţei oamenilor. Totuşi, practica arată ca multor cititori, conştiinţa li se schimbă instantaneu.

Haideţi să vedem ce s-ar fi întâmplat în Cecenia, dacă Guvernul de Stat şi Duma Rusiei ar fi promulgat o lege care să fi garantat fiecărei familii dornice un hectar de pământ pe care să-şi stabilească vatra proprie. Aşa cum a spus Anastasia.

Aşadar, ce s-ar fi întâmplat în Cecenia? Iată ce.

Douăzeci de mii de refugiaţi, care trăiesc deja de trei ani cu familiile în corturi, ar fi primit bucăţica lor de pământ. În trei ani, aceleaşi corturi, care acum formează oraşe insalubre de corturi, ar fi stat în preafrumoasele grădini. Şi, poate câte cineva ar fi apucat să-şi ridice deja şi casă.

Cine se împotriveşte realizării acestui lucru acum? Se împotrivesc oomeni care nu trag foloase din pace, ci din altceva. Cei care se străduiesc să blocheze orice formă de schimbare pozitivă în Rusia.

Va chinuiţi în van, flăcăi! Este improbabil ca cineva dintre voi să aibă măcar o idee, cine e Anastasia şi întruchiparea *căror* forţe este ea! Vă spun doar un lucru: ea a realizat deja cele ce-a vorbit! Şi toate acestea se materializează acum – opoziţia voastră este tocmai

dovada! Gunoi se face în orice şantier, dar la urmă este adunat şi în locul lui sunt plantate flori.

Păgânii

Acuza principală, adusă Anastasiei, este

argumentată prin faptul că ea este păgână.

Şi asta fără vreo dovadă sau analiză a ideilor înaintate de eremita din taiga. Mai mult, chiar în pofida faptului că s-a declarat clar şi răspicat vedrusă!

Şi ce dacă este păgână? Japonia, şi astăzi este o ţară aproape în întregime păgână. Imperiul Roman, în perioada sa de prosperitate, tot păgân era. Taţii şi mamele noastre, şi ei tot păgâni erau. În perioadele lor înfloritoare, în Egipt, în Imperiul Roman şi în Rusi’ guverna cultura vedică.

Aşadar, ar trebui să ne mândrim sau să ne ruşinăm de istoria şi de obârşia noastră păgână?

Ni se bagă în cap că ar trebui să ne ruşinăm cu obârşia noastră.

Cuvintele „păgânism” şi „păgân” au fost transformate în cuvinte-simbol. Simbolurile răului şi îngrozitorului. Totodată şi cuvântul „creştin” şi-a însuşit valoare de simbol.

Doar că „creştin” simbolizează spiritualitate, integritate, purificarea minţii şi apropierea de Dumnezeu.

Astăzi, există tipul de om-creştin. După roadele faptelor, destoinicia să i-o cântărim.

Putem judeca după propriul model de viaţă contemporană… doar că nu putem face aşa ceva! Noi, efectiv nu avem dreptul să-l comparăm cu acel atât de reprobabil model de viaţă al străbunilor noştri păgâni!

Uitaţi, cu ce ne-au indus în eroare prin relatarea istoriei ţării noastre!

Străbunii noştri erau oameni întunecaţi şi oribili. Dar au venit iluminiştii şi au purtat cu ei ideologia elaborată în Israel – creştinismul.

Cneazul rus, Vladimir, a creştinat întreaga Rusi’.

De curând am sărbătorit a mia aniversare a creştinării Rusi’ei. Dar ce-s o mie de ani? O clipă, pe fondul miliardelor de ani. Însă, haideţi să nu ni-i imaginăm ca o clipă, ci ca o zi. Este foarte important să

ştim cum să comprimăm timpul. Şi să vedeţi ce reiese!

Într-o fermecătoare dimineaţă însorită vă deşteptaţi şi vedeţi oaspeţi în pragul casei. Oaspeţii vă povestesc că părinţii voştri erau răi, oribili şi păgâni, că trebuie să fiţi creştini, să nu aveţi contact cu natura şi de păcate să vă izbăviţi prin rugăciuni perpetue, întrucât părinţii voştri au păcătuit atât de mult, de au trecut păcatele şi la voi.

Voi acceptaţi necondiţionat poveştile veneticilor, mergeţi în templele lor şi le pupaţi mâinile. Le cereţi blagoslovenie, iar la părinţi faceţi eforturi nici să nu vă mai gândiţi. Îi ştergeţi din minte, păstrând doar eticheta de „păgâni oribili”.

Uitaţi, aşadar, ce tablou ia naştere prin comprimarea timpului.

În ultimul mileniu, atenţia ne-a fost ţinută concentrată pe o grămadă de evenimente, care mai de care mai pestriţe:

...Cine cu cine s-a mai luptat, ce arme grozave ştiau ei să facă, cine cu cine s-a mai însurat, din rândul cnejilor şi al ţărilor, sau cine şi cum a ajuns la putere. Toate – lucruri lipsite de orice însemnătate, comparativ cu valoarea raportului cu străbunii şi cu cultura lor. Restul ce-a mai fost – cataclisme, nenorociri – nu e altceva decât efectul unui singur lucru: trădarea strămoşilor!

Dar noi nu ne-am vândut părinţii, va ieşi câte unu’, *căci evenimentele au avut loc cu mai bine de o mie de ani şi, în acele vremuri trăiau cu totul alţi oameni.*

Deh, aş putea să parafrazez, să dilat timpul... Doar că esenţa rămâne neschimbată, ca să spun aşa...

Îndepărtata, foarte îndepărtata voastră mămuţă era păgână. Ea înţelegea şi iubea natura. Ea cunoştea Universul şi semnificaţia răsăritului de soare. Ea v-a dat viaţa... V-a *născut* cu mult-mult timp în urmă, într-o grădină fermecătoare. Şi s-a bucurat de voi, mămuţa voastră cea frumoasă, şi pe tătuţu’, venirea voastră l-a

fericit.

Şi au dorit ei, Străbunii voştri, ca voi – cei atât de îndepărtaţi de voi înşivă, cei de azi – minunatul spaţiu să-l faceţi şi mai minunat. Au făcut totul ca acest spaţiu să se menţină fermecător pentru voi, cei de azi, să se menţină şi să se înfrumuseţeze din ce în ce mai mult, din generaţie în generaţie. Şi că astăzi voi să trăiţi pe un Pământ transfigurat în Pământul Raiului Divin. Ei au făcut toate acestea special pentru voi.

Ei erau păgâni, ei Îi cunoaşteau gândurile lui Dumnezeu prin Natură. Mamele şi taţii voştri îndepărtaţi, foarte îndepărtaţi, ştiau cum să vă facă fericiţi. Ei ştiau, deoarece ei erau păgâni!

Tatăl vostru a pierit într-o luptă inegală cu simbriaşii venetici, bătându-se pentru viitorul vostru.

Mama voastră a fost arsă pe rug pentru că nu a vrut să schimbe minunatul vostru viitor pe ziua de azi.

Oricum, ziua de azi a venit... Iar urmaşii păgânilor, azi îngenunchiaţi, sărută mâna urmaşilor acelora care le-au ars mamele şi le-au ucis taţii.

Le sărută mâna şi le consacră cântece despre neatârnarea Rusiei. Apoi cântă despre spiritul rus şi, servili, se târăsc în genunchi deja de două milenii.

Ce libertate este asta? Treziţi-vă şi ridicaţi-vă de sub jugul milenar, buimaci şi narcotizaţi de ideologii nemernice! Treziţi-vă, care puteţi, şi gândiţi! Cum s-a putut întâmpla că Anastasia – pustnica siberiană, rusoaica – doar câteva vorbe despre istoria ruşilor pronunţând, să se izbească de opoziţie? Şi nu orişiunde, tocmai în Rusia!

Dar dacă ţara asta nu este preaplecată ideologiilor străine, aşa cum gândim noi, atunci cine face rezistenţă? Reiese că tocmai ruşii sunt cei care se împotrivesc până şi amintirii propriilor părinţi. De ca şi cum s-ar fi smintit cu totul.

Ba deloc, dimpotrivă! Şi o dovedesc nenumăratele

scrisori, cântece, versuri şi milioanele de cărţi vândute, cu afirmaţiile Anastasiei.

Inimile ruşilor încep să bată la unison cu inimile părinţilor îndepărtaţi şi apropiaţi, visători la fericirea copiilor lor. Simbriaşii şi complicii lor opun rezistenţă. Dar simbriaşii cine sunt? Şi complicii lor?

Sau poate voi credeţi cu-adevărat că schimbarea vieţii întregului popor rus a realizat-o, prin cuvântul lui, un oarecare cneaz, pe nume Vladimir? Un cneaz care nici barem pe tronul lui de cneaz nu stătea prea bine aşezat?

Şi, uite-aşa, sta cneazu' ce sta, şi de la o vreme îi vine: „Gândesc eu, jupânilor, ca a venit vremea să uitaţi cultura părinţilor şi să vă convertiţi la creştinism".

Şi norodul da replica neîntârziat şi cu însufleţire: „Chiar aşa, ca de-acu' ne-am lehămetit de cultura asta a străbunilor, hai cneazule, creştinează-ne!"

Vi se pare aberant? Este aberant! În realitate, cneazul Vladimir a încercat mai întâi să-şi mărească autoritatea prin schimbarea convingerilor religioase ale vechilor slavi şi pentru asta a ridicat panteonul zeităţilor păgâne. Cu toate astea, credinţele păgâne nu au putut consfinţi inechităţile sociale apărute: injustiţia socială şi materială, exploatarea omului de către om şi *instaurarea divină* a puterii cneazului. Pentru a-şi realiza ambiţiile politice, cneazul Vladimir a recurs la o religie străină poporului rus. Nu este un secret că alegerea a căzut pe varianta bizantină a creştinismului, întrucât aceasta prevedea subordonarea directă a sacerdoţiului autorităţii cneazului, trecând peste subordonarea juridică a patriarhatului Constantinopolului. Aşa s-a şi întâmplat. Dar nouă continuă să ni se spună că, chipurile, el a făcut-o pentru binele cultural şi prosperitatea Rusi'ei.

Ştim cu toţii că între schimbarea ideologiei şi cataclismele sociale şi vărsarea de sânge exista o foarte strânsă legătură. Aici nu a fost schimbată doar ideologia, a fost schimbată brusc religia, cultura, modul de trai şi

organizarea socială.

Dacă ar fi să comparăm evenimentele de atunci cu revoluţia din ’17, atunci acelea ar însemna *revoluţie la pătrat.* Şi dacă, după această revoluţie, ar fi urmat un război civil, cu vărsare de sânge, atunci acela ar fi fost *război civil.*

Însă, în acele vremuri îndepărtate nu a avut loc niciun război civil. Nu a fost război, pentru că în Rusi’a păgână trăiau numai păgâni. Dar, chiar şi aşa, nouă ni se vorbeşte despre confruntare! Despre confruntarea militară dintre creştini şi păgânii ruşi. Însă… Rusi’ era în întregime păgână! Creştinii de unde au venit? Au venit din afară, odată cu mercenarii. Cneazul Vladimir, în acele vremuri nu era nici pe departe cel mai puternic *cneaz*. Este adevărat că avea *gloata*[13] lui, dar ştim cu toţii din istorie ca această gloată ar fi fost insuficientă pentru o confruntare militară mai serioasă. Ar fi fost necesar sprijinul poporului. În Rusi’a Antică, forţa belică principală a fost dintotdeauna armata populară.

Aşadar, despre ce armată populară se vorbeşte, din moment ce tot poporul era împotriva creştinării?

Poate, mercenarii străini? Poate. Însă, e foarte puţin probabil ca visteria cneazului să fi avut atâta bănet încât să-şi permită să plătească o armată întreagă plătită. Este evident nu avea banii! Şi totuşi i-a avut! I-a primit! De la cine? De la mulţimea de patriarhi înstăriţi de la Roma şi din alte ţări creştinate.

Şi aşa se face că, acum o mie de ani, cneazul pe jumătate rus, Vladimir, în schimbul întăririi puterii personale, a permis ca emisarii străini să practice propaganda, intrigile şi instigările în Rusi’, şi, totodată, să săvârşească agresiuni fizice împotriva poporului rus. Şi totuşi, Rusi’ s-a demonstrat a fi mai tenace decât

---

[13] Gloata = (în orânduirea feudală) unitate de infanterie alcătuită din ţărani. Sursa: DEX copyright©2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

Imperiul Roman, şi propaganda nu a prins cine ştie ce.

Între timp gloata cneazului a fost întărită de mercenarii străini şi cu ajutorul lor a fost nimicită parte din populaţia nesupusă.

Este doar o versiune, ar putea să spună oponenţii. Deloc, domnii mei, ideologi, asta e obiectivitate istorică. Poate fi dovedită şi fără a fi înzestraţi cu capacităţile excepţionale sau cunoştinţele istorice ale Anastasiei. Acum o pot demonstra şi eu, un om simplu, ceea ce înseamnă că mulţi alţi oameni simpli vor putea pătrunde toate acestea.

Spuneţi, stimaţi domni, adepţi ai ideologiilor oculte, câte milioane de taţi şi mame ruse aţi ars voi pe rug de vii? Dezvăluiţi cifra voastră, fie ea chiar şi minimizată. Ori nu a fost aşa? Spuneţi! Nu i-aţi ars voi? Ba da, aşa a fost! Despre asta până şi sursele voastre de informaţie vorbesc. Ia[14] amintiţi-vă!

Încă din secolul al XV-lea, la *soborul stareţilor de peste Volga* a fost avansată propunerea de abolire a pedepsei cu moartea a ereticilor. Luaţi aminte, trecuseră deja cinci secole de la creştinare, şi totuşi ruşii încă se mai împotriveau. Nu numai că pedeapsa a rămas neschimbată, dar stareţii de peste Volga au avut o soartă deloc de invidiat.

Dar, dacă spusele mele vreţi să le luaţi ca pe o versiune, poftim!

Numai că, ia să vedem atunci şi versiunea şi teza domniilor voastre şi să le comparăm.

Dintr-o comparaţie sumară se deduce cu facilitate că versiunea domniilor voastre nu se supune niciunei logici.

Se bazează pe simplele voastre declaraţii, pe care

---

[14] stareţii de peste Volga (*rusă – заволжские старцы*) călugări din mănăstirile Belozerski şi Vologodski, care nu întreţineau legaturi cu exteriorul. Sursa: wikipedia.org/wiki/ Vezi postfaţa. (n.t.)

pretindeţi ca noi să le luăm drept adevăr. Acum, încă un aspect: Bunăoară, domniile voastre, nu aveţi nimic cu ce să documentaţi în mod edificator existenţa jertfei umane la păgânii Rusi' ei.

Arătaţi poporului mărturiile arheologice, săpaţi şi scoateţi la lumină altarele. Nu aveţi ce, deoarece nu au existat.

Arătaţi cărţile păgânilor, în care îşi expun viziunea lor asupra universului. Să cântărească singuri oamenii, culturile celor două civilizaţii!

Nu arătaţi? De ce? Nu o faceţi pentru că, odată ce vor cunoaşte textele, oamenii vor deduce clar demenţa modelului de viaţă contemporan.

Aşadar, versiunea voastră utopică nu are nici-o dovadă! Iată de ce le impuneţi tuturor – crede şi gata! Crede în noi altminteri vei fi categorisit necredincios – om făr' de duh.

Există dovezi că Rusi' a fost înrobită prin intrigi şi forţă. Eu nu o să înşirui aici lista cea lungă, o să amintesc doar de una din ele.

Din acel moment, până în zilele noastre, Rusi' poate fi considerată înrobită. Rusia se mai află şi azi sub jugul unei ideologii străine. Rusia încă mai plăteşte danie. Formele de plată sunt altele: pomparea de capital, vânzarea de ţiţei, invazia produselor alimentare străine de proastă calitate, încă mai este monitorizată şi azi, cu o deosebită atenţie, componenta ideologică.

Doar o vorbă despre cultura Rusi'ei Antice poate provoca reacţia unui mecanism de contrapoziţie şi interminabile atacuri şi intrigi la adresa Anastasiei.

Voi, care vorbiţi despre libertatea cuvântului, de ce vă temeţi aşa tare de cuvintele ei? Vă sforţaţi să minţiţi, să împiedicaţi poporul să cunoască cultura ţării natale? Eu ştiu de ce.

Cultura străbunilor noştri era extraordinară, fericită şi de înaltă spiritualitate!

***

În cartea precedentă, *Cartea Neamului*, am reprodus povestirea Anastasiei, care zugrăveşte datina cununiei celor doi tineri îndrăgostiţi. Nu cu mai mult de două mii de ani în urmă, acest obicei încă mai există în Rusi'. După publicarea cărţii au urmat peroraţiile oamenilor de ştiinţă şi ale cercetătorilor. După cum am mai spus, în ultimul timp afirmaţiile Anastasiei sunt analizate de oamenii de ştiinţă din diferite domenii. Unii fac aceste dezvăluiri şi deseori îşi publică lucrările, alţii le trimit la Fond, pentru a ne pune la curent. Pentru a nu atrage şi asupra lor atacurile, nu voi dezvălui numele de familie, voi prezenta doar esenţa declaraţiilor.

***

„Datina cununiei, existentă în cultura Rusi'ei Antice, din expunerea Anastasiei, este un document unic şi nepreţuit, care stă mărturie înaltului nivel de cunoaştere al ruşilor antici. Ritualul nu se bazează pe credinţa în supranatural, ci pe acele-anume cunoştinţe pe care noi, acum, le numim supranaturale.

Multe elemente fragmentare din acest ritual se mai pot întâlni şi astăzi la unele popoare ale lumii. Numai că în interpretarea modernă, aceste elemente îmbracă un caracter pur ritualic, inconştient şi incomplet, şi prin urmare, nu concură la consolidarea uniunii celor doi îndrăgostiţi în aceeaşi măsură în care o făceau atunci când erau aplicate în mod conştient.

În practica modernă, unele dintre ele se prezintă ca lipsite de sens sau ca întemeiate pe baza unor superstiţii, iar în cele mai fericite cazuri trec în rândul aşa-ziselor practici ezoterice. Ritualul prezentat de Anastasia transforma ambiguitatea în neechivoc, prin grandoarea raţionalităţii, şi grăieşte în egală măsură despre

cunoştinţele şi extraordinarul nivel de spiritualitate al generaţiilor de strămoşi ai noştri slavi.

***

Printr-o analiză paralelă între funcţiunea nunţilor contemporane şi ritualurile descrise de Anastasia, se creează senzaţia că ritualurile moderne ar fi mai degrabă caracteristice unei societăţi umane nedezvoltate, primitive, în timp ce ritualurile antice, unei civilizaţii cu cel mai conştient nivel de comportament. Ca de exemplu:

La o serie de popoare, şi totodată şi la ruşi, există un obicei de nuntă numit *aruncarea sămânţei*[15] peste tinerii cununaţi sau proaspăt înscrişi la Ofiţerul Stării Civile.

Una dintre mamele proaspăt căsătoriţilor, o bunică sau o rudă, aruncă seminţe înaintea intrării tinerilor în casă sau direct peste ei, urându-i, prin acest gest, bunăstare viitoarei familii.

Aceste obiceiuri, astăzi pot fi considerate doar superstiţii sau ezoterism. Un alt sens nu pot îmbrăca. Cum să poată fi înţeleasă raţionalitatea gestului, de vreme ce seminţele căzute pe podea, pe asfalt sau pe aleea din faţa casei, vor fi imediat strivite în picioare?

Nu mai puţin, şi în ritualul descris de Anastasia este

---

[15] aruncarea cu grâu sau orez - datină păstrată pe alocuri şi în zilele noastre.

În faţa caselor era aşezată câte o masă acoperită cu câte o masariţă frumos cusută, apoi se aşeza câte un blid mare cu apă sfinţită şi câte unul cu grâu. Toţi nuntaşii trebuiau să înconjoare masa de trei ori, în timp ce *godiile* stropeau nuntaşii cu apa sfinţită şi aruncau cu grâu peste ei (înconjurul meselor de câte trei ori, stropitul cu apa sfinţită şi aruncatul cu grâu peste nuntaşi se numeşte împreunare)... *

Fragment din "obiceiuri din străbuni" de pe saitul www.almasel.go.ro/ (n.t.)

prezent gestul cu seminţele. Doar că asumă din capul locului unele încărcături bine conturate şi raţionale. Toţi cei care vin la cununia celor doi tineri, rude, cunoştinţe şi prieteni, aduc seminţele celor mai bune plante şi, fiecare cu mâna lui, le însămânţează acolo unde le arată tinerii.

Dacă e să vorbim despre bunăstarea materială, aceasta nu este doar ipotetică, ci vine practic şi se realizează prin însuşi acest gest. Într-un timp foarte scurt, doar o oră, maxim două, tinerii primesc şi viitoarea grădină, formată din cele mai bune plante fructifere-roditoare, şi grădina de zarzavaturi şi gardul viu care le va împrejmui proprietatea.

***

Nu mai puţin important este şi un al doilea aspect al acestui gest – cel psihologic. Mulţi dintre noi pot să simtă o îmbunătăţire a stării psihice mergând în mijlocul naturii. Sentimentele de plăcere se vor amplifica direct proporţional cu intrarea în contact cu grădina plină de plante care ne aparţin sau cu aceea plantată de altcineva. Care să fie puterea spiritului şi nivelul stării emoţionale a omului care se plimba prin grădina în care fiecare copăcel, tufiş sau firişor de iarba a fost crescut de părinţi în dar lui, de rude sau prieteni, astăzi, noi putem doar să presupunem, întrucât este puţin probabil ca cineva, dintre oamenii care trăiesc azi pe Pământ, să aibă un astfel de locşor.

După toate aparenţele, un rol de bază îl jucau nu doar bunăstarea materială, ci, în mod special şi emoţiile pozitive interioare, născute în urma gestului.

***

În literatura ezoterică modernă se vorbeşte foarte

mult despre energia *kundalini*[16] şi despre *chakre*[17]. Informaţia expusă atrage în linii mari atenţia asupra posibilităţii ca aceste chakre să existe. În existenţa energiei iubirii, energiei atracţiei sexuale a bărbatului către femeie şi viceversa, şi multe altele.

Foarte mulţi oameni au simţit pe propria piele efectul acestei energii. Şi totuşi, nici teoria trecutului şi nici ştiinţa contemporană nu vorbesc despre posibilitatea ca omul să ghideze această energie.

În ritualul prezentat de Anastasia, pentru prima oară se arată cum poate omul să dirijeze, să transforme şi să păstreze această energie.

***

Practic, tinerii îndrăgostiţi materializează energia iubirii, pogorâtă peste ei sau intrată în ei.

Cu ajutorul acestei energii, ei îşi formează spaţiul vizibil şi palpabil dimprejurul lor. Ei vor păstra cu ei această maiestuoasă energie pe veci.

De ce ei aveau această oportunitate, iar în realitatea noastră, noi nu o avem? Haideţi să comparăm faptele celor două perechi de îndrăgostiţi: cea din timpurile antice şi cea contemporană.

După statistici, perechea medie de îndrăgostiţi contemporani îşi petrece vremea frecventând localurile de divertisment, stând în casă sau plimbându-se şi, deseori, chiar înainte de căsătorie, având raporturi sexuale.

---

[16] kundalini potrivit textelor indiene, Kundalini este energia primordială, absolută, care are valenţe de *Mare Mamă*, susţine şi dă naştere fiecărui lucru din universul cunoscut. Sursă http://ro.wikipedia.org (n.t.)

[17] chakra – concept filosofic care se referă la centri energetici în formă de cerc care, conform medicinei indiene tradiţionale, ar exista în corpul uman. (n.t.)

***

Scopul principal al marii majorităţi a îndrăgostiţilor este înregistrarea oficială a relaţiilor lor la Ofiţerul Stării Civile sau la biserică.

După cum arată cercetările, tinerii îndrăgostiţi nu-şi proiectează planurile vieţii viitoare cu îndeajuns de mare precizie şi concretitudine. Şi chiar de va încerca cineva să prevadă viitoarele acţiuni conjuncte de după căsătorie, definiţia va însuşi un caracter destul de abstract. După cum menţionează psihologii, fiecare speră ca după uniune, viaţa să-i devină mai deplină graţie partenerului.

Fiecare speră că starea de iubire care i-a umplut şi înălţat viaţa, să se păstreze şi după căsătorie. Însă iubirea trece. Ambientul devine monoton şi nu numai că nu mai aminteşte starea de îndrăgostire, începe, dimpotrivă, să exaspereze cu monotonia şi primitivismul său.

Exasperarea apare şi în relaţia dintre cei doi. Însă sunt puţini cei care bănuiesc batăr ca această exasperare nu este motivul care duce la comportamentul celor doi de după căsătorie. Nemulţumirea apare în urma incapacităţii de valorificare a stării de iubire.

***

Practica a arătat că nicio lege laică şi nicio intimidare religioasă nu poate menţine iubirea şi nici măcar comportamentul de respect reciproc între cei doi.

Acum, haideţi să privim la gesturile celor doi îndrăgostiţi din povestirea Anastasiei şi să încercăm să le dăm o explicaţie logică, ştiinţifică.

Mai presus de orice, frapează însăşi descrierea condiţiei de iubire: *„Cu tine, fermecătoare zână, aş putea*

eu făuri Spaţiul de Iubire pe veşnicie!" îi spunea el alesei. Şi dacă inima feţişoarei tot prin iubire-i răspundea, în cuvinte, răspunsul sună aşa: „Zeul meu, la făptuirea măreţei creaţii să te ajut eu sunt pregătită!"

Să comparăm asta cu descrierea iubirii făcută în creaţia sa de un poet sau poate, mai precis, cu esenţa caracteristică a raporturilor de iubire moderne: „*Eu vă iubesc*, *ce pot să spun mai mult*..."

După cum putem vedea, în prima descriere este sugerată imediat şi clar măreaţa faptă determinantă – formarea spaţiului de iubire. Concret materializarea ştiinţifică a iubirii.

Într-a doua se constată cazul *eu vă iubesc*, însă nu este sugerată o acţiune pentru viitor. El şi ea nu ştiu efectiv la ce să folosească energia iubirii.

Îndrăgostiţii din povestirea Anastasiei, primind acordul reciproc, trec la formarea spaţiului de iubire pentru ei înşişi şi pentru generaţiile viitoare.

Ei se retrag, înnoptează împreună într-o colibă ridicată pe pământul de ei ales, dar nu au raporturi fizice. Ce să fie asta? Ritualul abstinenţei?

***

În credinţa religioasă a multor popoare există această formă de abstinenţă. Există şi în etica laică. Tinerii îndrăgostiţi nu trebuie să aibă raporturi sexuale înainte de căsătorie sau de cununie. Şi totuşi, majoritatea covârşitoare a îndrăgostiţilor înfrâng intimidările religioase şi prohibiţiile obşteşti, având raporturi sexuale înainte de înregistrarea căsătoriei în institutele laice sau de cununia în biserică. De ce? Cele mai credibile răspunsuri ar putea fi: din lipsa de coerenţă a cerinţelor obştii şi religiei şi din lipsa explicaţiilor clare sau, mai bine spus, necunoaşterea esenţei energiei iubirii.

Energia iubirii activează toate sentimentele umane şi accelerează procesul gândirii. Din punct de vedere al nivelului de inspiraţie, această energie poate fi comparată cu faptele expuse în continuare:

„Îndrăgostiţii Rusiei Antice, mulţumită cunoştinţelor şi măreţei culturi a comportamentului uman, dirijau în mod firesc energia iubirii şi atracţiile fizice în activitatea de creaţie a spaţiului pentru viitoarea viaţă în comun.”

***

„Este puţin probabil ca prin cercetările ştiinţifice să fie întrecute creaţiile celor doi îndrăgostiţi. O întărire a acestei afirmaţii este şi declaraţia Anastasiei*: Nu va fi vrednică lumea ştiinţei să zămislească o asemenea grădină, da’ nici măcar pe departe asemănătoare, deoarece mai există încă o lege în Univers: Unicul Creator, inspirat de Iubire, este mai puternic decât toate ştiinţele de iubire lipsite*.”

„Toate acţiunile participanţilor la evenimentele reflectate în povestirea Anastasiei, referitoare la ritualul cununiei, sunt încărcate de logică, raţionalism, înaltă spiritualitate şi cultura existenţei. Şi în ce sărăcie se prezintă nuntă modernă, la care, importantă este petrecerea, cu ospăţul ei opulent, înecat în mâncare şi alcool!”

„Parabolele expuse de Anastasia, ritualurile anticilor păgâni sau, după vorbele Anastasiei, ale Rusi’ei, emoţionante, simbolice şi bogat împodobite cu informaţii, depăşesc toate legendele antice cunoscute de noi, care se referă la trecutului istoric. În faţa lor păleşte până şi atât de cunoscutul *Poemul campaniei lui Igor*[18].”

„Prin povestirea ei despre Rusi’a Antică, Anastasia

---

[18] Poemul companiei lui Igor, cunoscut ca *Слово о полку Игореве*, este o operă literară epică, în versuri, datată în jurul anului 1200. Vezi postfaţa, (n.t.)

ne dezvăluie cultura, pur şi simplu cultura înalt spirituală a unei civilizaţii din trecut, necunoscută nouă. Şi dezrădăcinează prezentarea acceptată în mediul ştiinţific a istoriei nu doar a ţării noastre, ci a întregii umanităţi.

Atât de neaşteptata şi fundamentala întorsătură, simplitatea cu care a fost realizată, i-a pus în încurcătură pe mulţi, iluminând ştiinţă contemporană. Dar pentru a rămâne oarecum în cadrul condiţiei atinse de ştiinţă, mulţi se străduiesc să arate că nu s-a întâmplat nimic şi că nu au idee despre această informaţie. Ca struţul cu capul în nisip.

Informaţia există, este nepreţuită şi senzaţională şi este din ce în ce mai utilă societăţii."

***

Eu am reprodus, stimaţi cititori, declaraţiile individuale ale unor oameni de ştiinţă şi cercetători. După cum vedeţi, ele *reliefează* însemnătatea şi relevanţa informaţiei din relatările Anastasiei. Totodată amintesc şi de perplexitatea lumii ştiinţifice.

Dar perplexitatea e una; cu totul alta este opoziţia şi eforturile întreprinzătoare de a obstacula răspândirea acestei informaţii aducătoare de lumină în istoria ţării noastre, a poporului nostru.

Câte cineva este terorizat de eventualitatea ca noi să cunoaştem cultura şi cunoştinţele strămoşilor noştri. Cine, însă? Sub influenţa cui, urmând programul cui, mai operează şi astăzi cei care îi numesc pe strămoşii noştri păgâni barbari, care au transformat măreţul cuvânt „păgân" în ceva subînţeles îngrozitor, înapoiat?

Şi cum de au permis istoricii noştri o asemenea definiţie? Au acceptat! Vasăzică nu sunt istoricii noştri!

Dar, îndeobşte, or fi ei istorici? Din moment ce până astăzi nu au reuşit să elucideze concret nici măcar istoria ultimului mileniu, în acelaşi timp insultând sau

acceptând aceste sugestii ofensive, atunci aceştia nu sunt istoricii Rusiei, ba trădători sau mercenari în slujbă cuiva anume.

Iar noi nu mai trebuie să aşteptăm nimic din partea lor. Neapărat noi toţi împreună, prin forţele proprii, va trebui să restabilim trecutul, fir cu fir, prin analogii, şi să-i reabilităm pe străbuni. Căci, de nu vom face asta…

***

Mulţi dintre cititorii cărţilor *Cedrii sunători ai Rusiei* au început deja să-şi scrie Cartea Neamului pentru copiii lor. Unii ar vrea să-şi aştearnă acolo propria opinie asupra istoriei Rusi'ei Antice. Şi să le povestească fiilor din cine descindem noi. Dar ce să scriem despre trecutul nostru? Că doar n-o să scriem despre delirul cu care am fost dezorientaţi!

Sau, poate să nu scriem nimic despre trecut, ca şi cum nici n-ar fi existat? Nici aşa, nu-i bine. Şi-atunci? Să scrie iarăşi alţii şi să le servească copiilor noştri versiunea care le aduce avantaje?

Câte unul va gândi, *cum să putem noi*, *simpli oameni*, *nu istorici învăţaţi*, *să restabilim istoria a două-trei milenii*? Putem! Pentru că nu o vom face la comandă, ci la îndemnul inimii şi al minţii. Eu voi încerca să urnesc acest proces, dar haideţi, cu toţii împreună, să adunăm legendele, evenimentele şi analogiile, fiecare cum se pricepe, şi să începem să-i dăm o formă istoriei neamului nostru.

Haideţi să declanşăm împreună gândirea şi raţiunea. Repet, chiar şi prin analogii, şi tot vor fi restabilite multe. Iată cum se fac analogiile:

Cu mai bine de două mii de ani în urmă, exista impunătorul Imperiu Roman. Exista senatul şi dreptul roman, existau împărăţii. Oraşele imperiului erau înfrumuseţate de clădiri de epocă, iar capitala avea deja

o reţea de alimentare cu apă. Existau biblioteci şi arta era în floare. Imperiul Roman a purtat o lungă serie de războaie.

Din rândul statelor dezvoltate din perioada precreştină lipseşte cu desăvârşire orice informaţie despre împărăţia Rusiei. Despre structura sa statală, despre teritorii şi cultură.

Este posibil ca Rusi' să nu fi existat? Evident că exista! Ştim din vestigiile istorice că, în momentul creştinării Rusi'ei, aici existau oraşe şi cnezate. Şi că cneazul Vladimir, în timpul căruia a fost creştinata Rusi', nu a fost primul cneaz. Aceleaşi surse istorice amintesc şi de tatăl lui, cneazul Sveatoslav.

Înseamnă că pe vremea Imperiului Roman Rusi' exista. Existau oraşele sale şi multe sate îmbelşugate. Şi-anume bogate, deoarece oraşele Rusi'ei Antice nu erau constituite doar ca şi capitale ale cnezatelor, ci şi ca centre meşteşugăreşti şi negustoreşti, care deserveau mulţimea de sate din împrejurimi.

Între sate sărace nu s-ar fi putut forma un oraş. Nu ar fi avut cine să finanţeze ridicarea unui oraş şi, ulterior, nimeni nu ar fi beneficiat de acest oraş construit.

***

Iar acum, haideţi să-ncercăm să stabilim: statul precreştin rus era puternic sau becisnic? Haideţi să presupunem că era foarte, foarte slab. De-altminteri, istoricii susţin că Rusi' era fracţionată în mici cnezate distincte, care erau în perenă vrăjbie.

Doar că iarăşi se ridică o întrebare: dacă Rusi' precreştină era slabă, o ţara sfârtecată de conflicte interne, atunci de ce nu au încercat s-o cotropească alte ţări mai puternice?

Mult mai slabă fiind, decât alte ţări, ca să nu vorbim de Imperiul Roman, Rusi' nu ar fi fost greu de cotropit şi transformat într-o colonie, care să aducă prinos. Abia aici

începe tăinicia şi enigma.

Nici în documentele istorice ale Imperiului Roman, nici ale altor ţări puternice, constituite în acele vremuri, nu se aminteşte de vreun atac împotriva Rusi’ei.

După cum ne este binecunoscut tuturor, în momentul creştinării, Rusi’ era o ţară de sine stătătoare, neatârnată.

Atunci, cum de nu s-a gândit nimeni s-o cucerească?

Sau, poate că Rusi’ să fi deţinut o armată impozantă, bine organizată şi bine înzestrată? Nu, nu avea o armată. Chiar şi pe vremea cnejilor existau doar gloatele, care, numeric, erau mult sub legiunile romane.

Nu vom cunoaşte niciodată adevărul istoric, dacă din capul locului vom accepta ca punct de plecare minciuna deşuchiată despre păgânism şi mai ales despre Rusi’a vedică!

Dimpotrivă, totul se aşează la locul său, dacă acceptăm şi considerăm tocmai contrariul.

Rusi’a vedică, precnezală, era o civilizaţie bine organizată, cu un înalt nivel spiritual. Tocmai despre aceasta aveau să vorbească ulterior legendele, ca despre civilizaţia pierită de pe Pământ.

Intenţionat nu am denumit Rusi’a Antică ţară, ci civilizaţie, întrucât, ca etalon de ţară în acele vremuri, serveau Egiptul şi Roma, ţări în care conducerea era în mâna mai marilor împăraţi, a preoţilor şi nobilimii, care se îmbogăţeau pe seama robilor.

Structura socială a Rusi’ei era mult mai desăvârşită şi civilizată decât a Egiptului şi Romei.

***

În acele vremuri, în Rusi’ nu era cunoscută robia. Nu existau nici motive de vrăjbie între cnezate. Rusi’ era alcătuită doar din minunatele moşii de familie. Hotărârile

erau luate la sfaturile populare. Informaţiile erau răspândite de magi.

Dar uitaţi cum au sucit şi răstălmăcit sensul cuvântului *civilizaţie*. Egiptul, în care cu toţii se aflau sub oblăduirea preoţilor şi faraonilor, este *descris* ca o ţară superdezvoltotă şi civilizată, în timp ce Rusi' înapoiată, necivilizată, becisnică şi fără o organizare statală. De-a dreptul?! Devreme ce nu exista *robia* şi nici conducătorii despoţi, vasăzică nu exista ţară?! Asta nu-i necivilizat?

Şi din nou aceeaşi întrebare:

De ce nimeni nu a cucerit Rusi'?

Tentativele de a-i cuceri pe vedruşi au existat, desigur. Doar că, de fiecare dată, artizanii s-au străduit să şteargă deznodămintele tentativelor lor până şi din propria memorie.

Iată ce spune Anastasia despre una din aceste tentative, veche de peste două mii de ani.

Bătălia

— În Rusi'a acelei epoci domina cultura vedică. Pe atunci, la vedruşi nu existau încă oraşele. Întreaga Rusi' era formată din nenumărate sătucuri bogate, pline de bucate binecuvântate şi oameni fericiţi şi luminoşi, care îşi duceau traiul pe moşiile familiilor.

Şi tot în acea epocă mai existau şi alte ţări. Şi se făleau acele ţări cu oraşele lor, în timp ce banul ocupa tot mai mult loc în aspiraţiile oamenilor. Popoarele aveau armate puternice, iar conducătorii lor visau să domine omenirea întreagă.

...Multe ţari i s-au închinat atunci forţei întunecate.

Asupra Rusi'ei a tăbărât o legiune romană de elită. Cinci mii de legionari au sosit la hotarul primului sătuc şi acolo şi-au instalat un campament infernal.

Degrabă, comandantul roman i-a convocat pe bătrânii satului. Bătrânii s-au înfăţişat fără urmă de teamă în faţa teribilei puteri. Mai marele roman le-a spus veteranilor satului că legionarii veneau din ţara cea mai puternică dintre toate ţările, şi că toţi oamenii erau obligaţi să le plătească tribut. Cel care nu avea de unde, era luat sclav.

Bătrânii sătucului le-au răspuns că nu era cumsecade să-i hrănească din mâncarea lor pe oamenii răi, deoarece era ca şi cum ar fi hrănit o mulţime a forţelor întunecate...

Pesemne, cel mai înalt în rang dintre ofiţerii romani i-a spus celui mai în vârstă dintre bătrânii sătucului:

— Mi-a ajuns la urechi vestea barbariei şi modului vostru straniu de trai. Mintea voastră nu osebeşte raportul dintre forţe. Cu mintea asta nu veţi fi niciodată liberi într-un imperiu civilizat. Voi, ori robi să fiţi, ori îndeobşte să nu mai fiţi deloc!

Bătrânul sătucului vedic i-a răspuns ofiţerului:

— Deloc să nu fie acela care nu este capabil, cu Divin să se hrănească. Tu priveşte!

Rostind aceste cuvinte, vedrusul cel bătrân a scos din buzunar două mere de-o măsură, frumoase şi proaspete, şi le ţinea în mâini. S-a uitat la decurionii în armuri lucii, dar, în cele din urmă, privirea i s-a oprit pe un tânăr soldat simplu. S-a apropiat de el, i-a întins un măr şi i-a spus:

— Ia, fiule, mănâncă acest fruct, şi să-i fie sufletului tău pe gust.

Soldatul a acceptat mărul şi a muşcat din el în văzul celor dimprejur. Chipul tânărului fu pe loc iluminat de plăcere, sub privirile invidioase şi uimite ale celorlalţi.

Veteranul vedrus, cu celălalt măr în mână, s-a răsucit spre ofiţer, s-o apropiat de el şi i-a spus:

— Sufletul meu nu se scumpeşte şi-ţi oferă şi ţie preabunul fruct. Ce vrea să zică asta, singur cearcă de-i pricepe!

Şi bătrânelul a depus cel de-al doilea măr la picioarele ofiţerului roman.

— Cum cutezi, moşule, să sfidezi un redutabil colonel? a exclamat ofiţerul şi a ridicat iute mărul, oftând uimit.

Au înmărmurit cu toţii deopotrivă, ofiţeri şi adjutanţi, văzând ce se petrecea… Aidoma, sub ochii lor, frumosul măr putrezea în mâinile legionarului roman. În văzul tuturor, mărul fu învăluit şi devorat de musculiţe. Iar bătrânul vedrus a continuat:

— Nimeni nu poate cumpăra pe aur sau lua cu forţa rodul harului Divin.

****

— Acesta nu e misticism, Vladimir, înţelege, roadele crescute în dragoste pot să-şi reverse binecuvântarea doar asupra celui care-a investit iubire în ele şi asupra celor cărora, cu dragoste le-au fost dăruite. Aşa a fost rânduit Universul. De vrei mărturii, tu uite-te atent la zilele noastre. Demult urgisiţi, oamenii continuă să se hrănească cu alimente ne-proaspete.

— Şi bogătaşii sau conducătorii omenirii?

— Pentru ei, alimentele sunt o problemă şi mai spinoasă. Sunt terorizaţi de fructele otrăvite şi de alimentele prelucrate şi de aceea îi pun pe oamenii din

anturajul lor să guste mâncarea înainte. Alimentele lor stau sub pază. În acest scop există servicii speciale. Oricum, în van... Mulţi conducători au pierit în chinuri infernale de la mâncarea otrăvită.

Uleiul vindecător de cedru, după cum ai văzut şi singur, vrea să-l fabrice multă lume în zilele noastre. Uleiurile, ca valoare curativă, se deosebesc între ele la fel cum se deosebesc şi gândurile celor care le produc. Iar cât despre bătrânelul vedrus... El nu a spus nimic mistic, el a vorbit doar despre ceea ce în Rusi'a vedică ştia orice copil.

***

Totuşi a stârnit mânia, vedrusul, şi a fost imediat capturat. În cuşcă a fost ferecat de romani şi ţinut, cu ochii săi să vadă cum ard casele şi grădinile sătucului. Şi cum se perindă prin faţa lui, în lanţuri încătuşaţi, bărbaţii, femeile şi copii din sat.

Apoi, ofiţerul roman i-a aruncat cu duşmănie:

— Priveşte, bătrâne! Compatrioţii tăi, acum sunt robi. Ţi-a trebuit să te pui cu mine şi să glumeşti în faţa oştii! Ai făcut să-mi putrezească mărul în mână... Uite că acum, toţi compatrioţii tăi sunt robi! Şi de azi înainte vor cultiva, sub teroarea morţii, doar fructe ne-putrezicioase.

— În teroarea morţii, doar aducător de moarte poate creşte, fie chiar şi frumos la vedere. Tu eşti primitiv. Şi ţara mea nu o vei subjuga. Eu am slobozit o porumbiţă care tocmai vesteşte despre tine. Numai ce-or vedea porumbiţa, magii îi vor înştiinţa pe toţi...

În clipa următoare colonelul roman a dat poruncă, iar emisarii săi s-au precipitat prin toate sătucurile vedruse, porunca s-o vestească.

Se poruncea ca din fiecare sătuc să vină oameni împuterniciţi, care să vadă forţa, înzestrarea şi pregătirea de luptă a legiunilor romane, vrednice să

şteargă satele neatârnate de pe faţa pământului şi să *arunce* în robie femeile şi copiii. Cu toţii aveau să aducă tribut războinicilor feroce. Şi de-atunci înainte, toamnă de toamnă aveau să strângă recoltele şi singuri să le care-n ţara lui, ca tribut.

În zorii zilei, prin poruncă hotărâte, înaintea infernalei tabere legionare s-au înfăţişat nouăzeci de flăcăi vedruşi.

În fruntea lor mergea Radomir, tânărul ţie cunoscut, îmbrăcat în cămaşa, de Liubomila, cu dragoste cusută, iar dindărătul lui se vedeau flăcăi în cămăşi deschise la culoare.

Creştetele bălaie ale flăcăilor erau împodobite cu coroniţe împletite din ierburi şi nu erau îngreunate de coifuri. Nu aveau scuturi, de loviturile mortale ca să-i apere, doar câte două spade se vedeau atârnând la cingătoarea fiecărui tânăr. Stăteau în linişte, ţinându-şi murgii de căpestre, majoritatea lor, neînşeuati.

Adunaţi la sfat, ofiţerii armatei de cincizeci de mii de legionari priveau la cei nouăzeci de tineri. Cel mai vârstnic dintre ei s-a apropiat de cuşca în care stătea ferecat veteranul sătucului vedrus pârjolit şi l-a întrebat:

— Ce vrea să însemne adunătura asta de copii? Eu am poruncit să vină bătrânii din toate satele şi să asculte legile suveranului ţării mele!

Vedrusul în cuşcă închis i-a răspuns:

— Bătrânii satelor ştiu prea bine ce-o să le spui tu, iar vorbele tale nu le sunt pe plac. Aşa că au hotărât, neplăcutului să nu se înfăţişeze. În faţa taberei oştirii tale s-au adunat doar nouăzeci de flăcăi din sătucul învecinat. Au săbii la cingători, semn că vor să se înfrunte în luptă.

„Ah, barbari nechibzuiţi, a gândit ofiţerul cel de vază, doar câţiva oşteni de-ai mei să trimit în luptă, împotriva tinerilor, şi va fi un joc să vă răpun! Dar, la ce bun atâţia morţi? Mai bine îi înduplec şi fac din ei sclavi zdraveni, în dar împăratului meu!”

— Auzi moşule, i-a spus ofiţerul bătrânului vedrus, pe tine, tinerii te venerează, nu-i aşa? Atunci convinge-i tu de nesăbuinţa lor şi de imparitatea bătăliei. Sfătuieşte-i să suplice milă, şi eu o să le cruţ vieţile. Ah, se înţelege, toţi prizonierii vor fi făcuţi sclavi, dar în schimb, nu vor mai trăi în ţara astă barbară. Vor primi şi haine şi mâncare, de se vor arăta robi supuşi. Tu lămureşte-i, bătrâne, că lupta asta inegală şi sângeroasă este nechibzuită.

— Acum o să încerc să le explic, a răspuns vedrusul. Însă văz că s-a învâltorit sângele tânăr în vinele flăcăilor vedruşi.

— Aşa să le vorbeşti, bătrâne!

Vedrusul din cuşcă a vorbit tare şi apăsat că să-l audă tinerii vedruşi din faţa taberei legionare:

— Văz la cingătorile voastre, feciorii mei, câte două săbii. Şi-i văz spumegânzi, pe murgii de lângă voi. Struniţi-i acătării de căpăstru, nu-i osteniţi şi le păstraţi puterile pentru luptă. La luptă v-aţi pornit, bag seamă, şi Radomir, căpetenie vă este. Răspundeţi-mi!

Oştirile legionare, împreună cu comandanţii lor l-au văzut atunci pe Radomir ieşind la vedere, din spatele trupei. S-a înclinat uşor în faţa bătrânului şi i-a răspuns, vorbele întărindu-i.

— Aşa am şi gândit eu, a vorbit din nou bătrânelul vedrus şi a continuat, tu eşti căpetenia, Radomir, eu ştiu, tu eşti conştient că forţele pe care le vezi nu-s egale cu ale tale.

S-a'nclinat Radomir iarăşi vorbelor veteranului, şi i-a dat din nou răspuns afirmativ.

Comandanţii păreau mulţumiţi de dialogul celor doi, însă inefabilul s-a petrecut tocmai sub ochii tuturor celor prezenţi!

— Radomir, tu eşti tânăr şi gândurile tale iute aleargă, eu ştiu, a continuat bătrânul vedrus. Dar cruţă-le viaţa nemernicilor. Nu-i omorî pe toţi. Pune-i numai pe

fugă. Armele să le arunce la pământ, şi pe viitor să nu se mai joace!

Ofiţerii au muţit cu toţii, doar cel mai de vază a exclamat cu înverşunare:

— Te-ai smintit, moşule?! Ce ştii tu, cine, cui îi poate lăsa viaţa aici!? Ţi-ai trimis la moarte toţi compatrioţii! Stai să vezi acum... ascultă porunca!

— Prea târziu! Radomir parcă mai stătea pe gânduri, dar s-a plecat vorbelor mele – semn că le-a înţeles – şi acum o să vă lase viaţa!

În clipele ce-au urmat, ofiţerii romani s-au crucit să-i vadă pe tinerii vedruşi sărind în şei şi năpustindu-se asupra taberei. Doar o parte din decurioni a apucat să le poruncească arcaşilor din subordine să se pregătească a-i întâmpina pe vedruşi cu o ploaie de săgeţi.

Însă călăreţii ruşi, imediat ce-au intrat în bătaia săgeţilor romane, au descălecat sprinteni şi s-au năpustit peste grupul de arcaşi.

S-au apropiat de ei şi au format un oval. În centrul ovalului s-a stabilit jumătate din trupă, cu caii, în timp ce cealaltă parte s-a amestecat printre rândurile de romani şi a purces la bătălia corp la corp.

Războinicii vedruşi ţineau câte-o spadă în fiecare mână şi le mânuiau la fel de bine şi cu dreapta şi cu stânga. Însă nu loveau mortal. Dezbăteau doar armele din mâinile potrivnicului, fără, însă, să-l ucidă. Şi nu le lăsau legionarilor căzuţi sau dezarmaţi nici cale de retragere, nici să fie înlocuiţi de alţii sănătoşi.

Un mic grup de vedruşi şi-a croit dibaci cale spre cortul comandantului roman.

Radomir a fărâmat cu montul spadei ivărul cuştii în care era încătuşat bătrânul vedrus, s-a înclinat în faţa lui, l-a ridicat în braţe şi l-a aşezat cu grijă pe cal. Doi flăcăi ruşi din trupa lui Radomir l-au înşfăcat pe ofiţerul legionar, l-au aburcat în spinarea unui cal şi l-au purtat în centrul ovalului.

Apoi, tinerii ruşi şi-au croit grabnic drum de-a dreptul printre rândurile de disperaţi, s-au eliberat rapid din înghesuiala legionarilor romani şi fiecare a încălecat pe murgul său. Au călărit câteva minute, s-au oprit pe o colină şi au descălecat. S-au culcat în iarbă, şi-au întins braţele în lături şi au rămas nemişcaţi cu toţii, în afară de câţiva, care-i păzeau.

Nu mică i-a fost mirarea ofiţerului roman să constate că, de fapt, tinerii flăcăi ruşi, lungiţi în iarbă, deja dormeau de-a binelea, cu chipurile învăluite într-un zâmbet ferice. Împrejurul lor, armăsarii păşteau lacomi pe pajişte. Doar doi flăcăi – cercetaşii – ţineau sub observaţie mişcările războinicilor legionari.

Decurionii romani, orfani de comandant, s-au ciorovăit un timp, aruncându-şi în faţă reciproc vina pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi s-au certat – care dintre ei să preia comanda şi cum să procedeze mai departe?

În sfârşit s-au învoit să trimită o mie de cavaleri pe urmele vedruşilor. De fapt, toată cavaleria de care mai dispuneau. Restul aveau să-i ajungă din urmă doar în caz extrem, neprevăzut, sau pentru a-i înlocui pe căzuţi. În realitate, decizia lor nu era altceva decât o reacţie la frică.

Trupa de o mie de călăreţi s-a aruncat pe urmele vedruşilor. Dar, numai ce trupele de legionari au ieşit din tabără, cercetaşul vedruşilor a şi sunat cornul.

Vedruşii tolăniţi au sărit vioi în picioare, au înşfăcat murgii de hăţuri şi au pornit în fugă. Odihniţi după bătălie, vedruşii, acum, alergau plini de forţă. Însă cavaleria romană, chiar şi aşa, împovărată de echipament, îi ajungea încet din urmă.

Comandantul de cavalerie, euforic la gândul că-i prinde pe fugari, a poruncit trupei să-şi accelereze galopul şi trâmbiţaşul a sunat din corn.

Oricum, şi fără porunca lui, împintenata mie

accelerase de capul ei şi micşorase simţitor distanţa până la vedruşii fugari. Le mai rămăsese puţin, când…

Comandantul înfocat a strigat încă o dată *acceleraţi cursa*, şi s-a mai auzit încă o dată trâmbiţa… În furia cursei, o mare parte din caii romani s-a aprins şi a căzut la pământ. Dar nu i-a băgat nimeni în seamă. Cavalerii romani, acum îşi trăgeau spadele din teci, gata să-i lovească pe fugari, dar…

La sunetul cornului, tinerii vedruşi fugari au sărit pe murgi, iar distanţa dintre urmăriţi şi urmăritori a devenit subit nerecuperabilă.

Comandantul roman, prizonier, abia atunci a înţeles de ce vedruşii îşi cruţaseră caii şi de ce acum erau de neajuns. Flăcăii vedruşi, între timp, schimbaseră şi caii care-i cărau pe prizonier şi pe veteranul vedrus. Şi, tot cu uimire, a remarcat romanul prizonier că vedruşii nu călăresc cum se călăreşte. Flăcăii ruşi dormeau din nou, cu feţele lipite de grumajii cailor şi agăţaţi cu mâinile de coamele lor.

„Acum de ce-şi mai cruţă forţele?” o gândit pentru sine legionarul prizonier, dar nu a trecut mult şi a avut răspunsul…

Cavalerii romani, sleiţi de puteri, îşi loveau caii cu atâta violenţă, încât aceştia cădeau sub povara lor. Nici cei mai docili dintre cai nu ar mai fi putut să-i ajungă acum din urmă pe armăsarii odihniţi ai vedruşilor, după cursa disperată şi cu greutatea cavalerilor în armură în spinare.

Comandantul cavaleriei a realizat că era imposibil să-i mai ajungă, şi le-a poruncit tuturor să descalece. Dar porunca asta venea prea târziu, deoarece jumătate din cai se aprinseseră şi căzuseră în genunchi.

„Odihniţi-vă!” a poruncit comandantul roman cavaleriei. Înspăimântaţi şi sleiţi de puteri de la galopul nebun, cavalerii priveau acum la vedruşii care se năpusteau asupra lor val-vârtej.

Flăcăii călări, cu câte o spadă pregătită în fiecare mână, au ajuns din urmă un soldat roman care încerca să fugă, l-au trântit la pământ, l-au rănit şi l-au dezarmat.

Legionarii romani erau terorizaţi. Soldaţii au scăpat, care mai de care, şi s-au ascuns în spatele plutonului de sub-arbaletrieri, care mărşăluia în urma cavaleriei. Trupa de vedruşi călări s-a aruncat pe urmele legiunii, dar, de soldaţii romani sleiţi de puteri şi căzuţi la pământ, nici nu s-au atins.

Ceata fărâmiţată şi încetinită nu mai alerga, de-abia îşi mai târşâia picioarele. Dând cu ochii de tânărul Radomir, cu câte o sabie în fiecare mână, şi de trupa odihnită şi paşnică, s-au oprit, cu toţii buimăciţi, pe loc.

Soldaţii s-au aruncat la pământ. Cei care aveau arme le-au depus fără întârziere la picioarele lui Radomir şi acum îşi aşteptau, sleiţi de puteri şi resemnaţi, pedeapsa din partea vedruşilor.

Împrejmuit de fârtaţi, Radomir păşi printre soldaţii romani îngenunchiaţi în iarbă... Iar spadele vedruse au fost retrase în teci...

S-au sfătuit vedruşii şi Radomir cu legionarii romani, şi au vorbit despre-ale vieţii. Apoi şi-au dat jos de pe creştete coroniţele împletite şi le-au dat soldaţilor Romei, răniţi, să-şi oblojească rănile cu ierburile de leac din care erau făcute... Coroniţele ruşilor le-a oprit sângele, le-au închis rănile şi le-au ostoit suferinţele. În sfârşit, comandantul a fost restituit trupei legionare.

***

La Roma mărşăluiau semeţe coloanele de soldaţi întorşi din campania din Rusi'. Din gura emisarilor au ajuns la cunoştinţa împăratului ciudăţeniile trăite de preţioşii soldaţi din legiunile Romei. Din momentul în care i-a văzut pe decurioni şi pe soldaţi, pe împărat l-a apucat tulburarea şi, mai multe săptămâni în şir, nu şi-a

mai găsit pacea.

Şi a dat poruncă secretă: toate detaşamentele, toţi soldaţii şi ofiţerii care au susţinut campania vedrusă să fie lăsaţi neîntârziat la vatră şi să fie trimişi să se stabilească prin colţuri pierdute ale imperiului. Să nu vorbească nimeni despre campanie nici măcar cu rudele sau cu prietenii apropiaţi.

Din acea zi, împăratul nu a mai organizat nici-o campanie împotriva Rusi'ei. Iar într-un letopiseţ tainic a lăsat vorbă urmaşilor: „Imperiul vostru întreg de veţi vrea să-l păstraţi, împotriva vedicilor ruşi, războaie nici măcar cu gândul nu purtaţi."

Împăratul era un om deştept. A înţeles totul, odată cu întoarcerea soldaţilor din campanie. A observat că trupele se întorseseră nevătămate, fără pierderi şi fără ură în priviri, dar, totodată, şi fără trofee de luptă şi tragere de inimă de a mai servi, şi a înţeles că, dacă aceste trupe ar fi slujit mai departe imperiul şi ar fi mers la luptă cu oroarea în ochi, ar fi molipsit şi restul trupelor Romei...

***

Cu toate acestea, urmaşii împăratului au tentat iarăşi să-i atace pe vedruşi. Le-au studiat tactica, învăţând de la cei care făcuseră primă campanie şi au trimis alte zece mii de soldaţi într-o nouă expediţie în Rusi'.

Din nou s-au apropiat legionarii de sătucul vedrus, din nou şi-au înălţat campament şi l-au fortificat cu dibăcie, iar emisarii au mers din nou să-i cheme pe veterani.

Doar ca la ora dinainte, prin porunca hotărâtă, comandanţii legionari, cu uimire, au putut vedea că dinspre sătucul vedrus intrau în tabără doar o fetiţă de zece anişori şi un băieţel de cinci. Soldaţii le-au creat un

culoar fetiţei şi băieţelului, care intrau în tabără ciorovăindu-se între ei. Băieţelul îi vorbea dojenitor surioarei şi o scutură de fustiţă:

— Dacă nu mă laşi pe mine să negociez, surioară Palaşecika, eu gândesc necuviincios despre tine.

— Şi ce-ai gândit tu acuma, necuviincios despre mine, mânzişorule? l-a întrebat surioara.

— Am gândit despre tine, Palaşecika surioară, că eşti o fetiţă amarnic de încăpăţânată.

— E nepoliticos să gândeşti aşa.

— Deh, dacă-i nepoliticos, lasă-mă atunci să negociez eu cu duşmanul.

— Şi dacă te las, ce-o să mai gândeşti despre mine?

— O să gândesc că eşti cea mai frumoasă, cea mai inteligentă şi cea mai bună surioară, surioara mea Palaşecika!

— Hai, începe tu negocierile, eu, şi-aşa, nu mă dau în vânt să vorbesc cu capete pătrate.

Copiii s-au înfaţişat cu curaj în faţa comandanţilor, iar frăţiorul mai mic le-a spus un pic sinchisit:

— Tătuţa m-a sărcinat să vă transmit la toţi că acuma, în sătuc la noi, se serbează la *capişte*[19].

Şi în tot anul se ţine acolo. În tot anul sătenii serbează la capişte. Nu se cuvine – aşa a spus tătuţa – că nu se cuvine să lase serbarea doar ca să flecărească deaiurea cu voi. Şi m-a trimis pe mine. Surioara s-a ţinut şi ea scai să vină…

Comandantul legiunii, după vorbele impertinente ale băieţelului, a pălit şi a cătat cu mâna la spadă. I-a strigat plin de indignare:

---

[19] capişte - construcţie decorativa în forma de templu antic. Loc demn de cinste şi de închinare, /sl. Kapište
Sursa: DEX online Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

— Tu, împieliţatule, cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa? Slugă la calul meu te fac, câte zile ai mai avea tu! Şi sora ta…

— Eh, bădişorilor, s-a băgat în vorbă surioara, eh uncheşilor, degrabă azvârliţi-vă jucăriile – spadele, scuturile şi lăncile voastre şi fugiţi repejor acasă. Grăbiţi-vă cât mai sunteţi în puteri. Ia vă uitaţi la norişorul cela care coboară! Nu-i place deloc să trateze cu veneticii şi atacă, adesea fără niciun avertisment.

Apoi fetiţa a desfăcut colţurile bocceluţei, a strâns în ea nişte polen dintr-un stog, l-a presărat peste frăţior, apoi a adunat altul şi l-a aruncat peste ea. Nouraşul zumzăitor s-a lăsat jos, deasupra romanilor, şi s-a extins până ce a acoperit toată tabără. Romanii, în fugă de teroare, şi-au abandonam scuturile, armurile, lăncile şi spadele.

Pavilioanele decurionilor şi corturile soldaţilor au rămas deodată pustii. În mijlocul calabalâcului romanilor stătea frăţiorul cu surioara lui. Băieţelul i-a spus surioarei:

— Tot nu m-ai lăsat tu să vorbesc cu nemernicii, surioară Palaşecika. Nu le-am spus eu tot ce-aveam de spus.

— Încaltea ai început. Nu-mi purta pică, oştean vedrus, protector al gliei străbune, că te-am încurcat oleacă.

— Bine, am să gândesc oricum că eşti o surioară bună, frumoasă şi prietenoasă.

Nouraşul se tot îndepărta şi se micşora. Devenise mic de tot în zare, iar cei zece mii de oşteni aleşi ai Romei, alergau terorizaţi spre casă, învăluiţi de el. Cădeau şi se ridicau iară, şi iară alergau, cuprinşi de spaimă.

Nu gândi, Vladimir, aici nu-i nimic mistic. Vedruşii doar au luat o decizie. Fiecare pe moşia lui. În sat trăiau două sute de familii… Fiecare vedrus, pe moşia lui, a

deschis câte zece stupi de albine… În fiecare stup trăiesc în jur de cincisprezece mii de albine. Socoteşte singur, câte albine erau de toate în nouraş. Omul care primeşte prea multe înţepături de albine, la început e copleşit de mâncărime şi durere, apoi adoarme. Somnul îi poate fi fatal.

***

Şi, iat-aşa, au continuat vedruşii să trăiască fericiţi, fără să cunoască războaie sau nenorociri. Timp de secole nu au avut inamici externi. Şi cu toate acestea, în cele din urmă Rusi' a fost îngenunchiată. Rusi'a a cedat vicleşugurilor nemernice şi şi-a îndoit forţele în propriul detriment.

***

Aşadar, Anastasia a povestit câteva pilde, care mărturisesc despre viaţa Rusi'ei vedice. Poate că mai sunt oameni care deţin informaţii, sub formă de legende vechi, despre viaţa oamenilor acelor vremuri. Este naiv să mai sperăm în izvoare scrise, deoarece, după cum ştim cu toţii din istorie, ele au fost cu mare scrupulozitate distruse! Arse! În Italia, Anglia, Franţa şi, cu deosebit zel, în Rusia.

Însă aceia care au nimicit cu atâta furie cultura înaintaşilor noştri, nu au reuşit s-o dezrădăcineze şi din adâncul inimilor şi sufletelor umane.

Va trebui, cu orice preţ, să ne cunoaştem istoria! Istoria ţării proprii. S-o cunoaştem şi s-o respectăm. În acelaşi timp, mai trebuie – şi este la fel de imperios – să înţelegem că vedismul, păgânismul, creştinismul, sunt toate etape ale istoriei noastre. Niciuna dintre aceste etape nu trebuie desconsiderată. Dacă vom ataca cel puţin una din ele, ne vom ataca din nou pe noi înşine.

Faţă de creştinism trebuie să ne comportăm cu îngăduinţă şi respect, la fel şi cu celelalte religii. Doar atunci, toate etapele istoriei noastre vor forma un fundament trainic al viitorului minunat. Dar asta se poate întâmpla doar prin cunoaştere, înţelegere şi prin preţuirea etapelor istoriei ca pe nişte lecţii de ctitorie a viitorului. Altminteri vom trăi în utopie.

Într-o serie de ţări, guvernele şi legislaţiile se luptă cu terorismul. Promulgă legi care interzic instigările la discriminare religioasă şi rasială. În paralel, tot în aceste ţări, sunt aprobate şi sprijinite doctrine, pe baza cărora, pasămite în numele lui Dumnezeu, sunt întreprinse acţiuni teroriste de proporţii, doar pentru atingerea unor scopuri politice.

Preafrumoasele sărbători vedruse

Într-o oarecare măsura ne putem face o idee despre cultura vedică şi după unele sărbători păstrate până în zilele noastre. Acestea au rămas până astăzi cele mai populare şi mai îndrăgite, în pofida faptului că din ele s-au conservat doar o parte din elemente primordiale. *Care* sunt aceste sărbători? Anul Nou, *Masleniţa*[20] şi *Troiţa*[21].

---

[20] Masleniţa – săptămâna brânzei (până la reforma ortografiei, deseori numită şi *Másleaniţa*) este un ciclu festiv care se păstrează în Rusia din timpul pagânismului (precreştin). Este o tradiţie legată de petrecerea iernii şi întâmpinarea primăverii. Sursă: http://ru.wikipedia.org. Vezi postfaţa, (n.t.)

[21] Troiţa - săptămâna Troiţei (denumită şi săptămâna verde sau săptămâna Semuhei) este a şaptea săptămână după Paşti. Vezi postfata. (n.t.)

Eu o să amintesc aici, din marea diversitate, doar câteva exemple mai cunoscute. O schimbare semnificativă a suferit-o sărbătoarea Troiţei.

Această sărbătoare se ţine la începutul lunii iunie. După cum se ştie, în timpul Troiţei oamenii merg la cimitir, la mormintele rudelor.

Merg la morminte, le îngrijesc şi pun straturi cu flori. Foarte mulţi iau de băut la ei, cinstesc la mormânt şi lasă câte un păhăruţ cu băutură şi un dumicat de pâine la capul răposatului. Discută între ei şi îşi amintesc viaţa răposaţilor. Mulţi găsesc de cuviinţă să bocească la morminte. Există, însă, mărturii care atestă că această sărbătoare păgână a suferit schimbări serioase.

Pe vremea vedicilor şi, ulterior, la păgâni nu existau sărbători cernite şi triste. Fiecare sărbătoare îi încărca pe oameni cu energie pozitivă şi, cu ocazia lor, înaintaşii le transmiteau urmaşilor cunoştinţe.

Iar ziua pomenirii, în vedism, se deosebea radical de cea contemporană.

Nu exista peregrinajul la cimitir şi nici bocete la creştetul răposatului.

În vedism, îndeobşte nu existau cimitirele. Răposaţii erau îngropaţi pe moşiile lor, fără ca locul de odihnă să le fie însemnat cu lespezi funerare sau cu cripte. Era ridicată doar o moviliţă, care, cu timpul, se uniformiza cu terenul.

Vedruşii considerau că cea mai bună pomeneală a răposatului erau realizările lui din timpul vieţii.

Cunoaşterea naturii şi a forţei gândului uman i-au condus pe vedruşi spre o concluzie – dacă toate rudele modelează mental moartea, gândurile lor nu vor permite sufletului răposatului să se reîncarneze.

În ziua pomenirii străbunilor, toţi membrii se adunau pe moşia cea mai veche a familiei. În prezenţa tuturor, cel mai bătrân dintre bătrâni, de regulă bunicul ori străbunicul, se apropia de generaţia mai tânără, de

copii, şi intră în vorbă cu ei, cam aşa:

— Când tatăl tău era cam ca tine de mare, spunea bunicul adresându-i-se nepoţelului de şase anişori, a sădit, uite, un copăcel. A trecut vremea şi din el a crescut, uite, acest măr falnic, care dă fructe, şi bătrânul îl conducea pe nepoţel la măr. Atingea copacul cu mâna şi copilul mângâia, la rândul lui, mărul.

Apoi bătrânul mergea la alţi copaci şi, la fiecare, povestea cine şi cum l-a sădit. Toţi membrii familiei îl ajutau pe bunic amintindu-şi, narând istorioare vesele sau vorbind despre sentimentele trăite.

La sfârşit, toţi membrii neamului mergeau la cel mai important dintre copaci, la copacul neamului, care putea fi un cedru sau un stejar.

— Iar acest copac, îşi continua povestirea veteranul neamului, a fost sădit de străbunicul străbunicului meu.

Şi urma un sfat colectiv. De ce fusese ales tocmai acel copac şi nu altul? De ce înaintaşii îl sădiseră tocmai acolo şi nu mai la stânga sau mai la dreapta? Uneori intrau în polemică şi deseori se întâmpla ca, în plină dispută, unul dintre copii să se trezească pronunţând, pe nepusă masă, o frază ciudată, de genul: „Oare cum de nu înţelegeţi că am plantat copacul tocmai aici, pentru că...”

Adulţii înţelegeau imediat că micuţul lor găzduia atât sufletul cât şi sentimentele şi cunoştinţele străbunului lor îndepărtat, şi se mândreau că sufletul nu-i rătăceşte prin spaţiile nesfârşite ale Universului, că nu s-a disipat în particule minuscule şi îşi continuă viaţa veşnică în desăvârşire.

Păgânismul şi, în mod special, vedismul, cu greu pot fi considerate religii. Mai corect ar fi să fie denumite *culturile unui model de viaţă*. Preamăreţele culturi ale celei mai înalt spirituale civilizaţii, care a trăit vreodată pe pământ. Civilizaţie care nu avea nevoie să creadă în Dumnezeu, deoarece oamenii ÎL cunoşteau conştient pe

Dumnezeu.

Oamenii acestei civilizaţii erau în contact cu Dumnezeu şi Îi înţelegeau gândurile.

Oamenii acestei civilizaţii cunoşteau menirea plantelor, musculiţelor şi planetelor.

Oamenii acestei civilizaţii şi astăzi mai trăiesc în stare latentă, în sufletele noastre. Şi se vor trezi negreşit! Veselii şi plinii de viaţă făurari ai minunatei planete, copiii lui Dumnezeu – vedruşii!

Acestea nu sunt doar vorbe în vânt. Dovezi sunt câte vreţi. Una e Japonia.

După cum se ştie, în secolul al XVI-lea, creştinii au pornit o intensă campanie de propagare a ideologiei în Japonia. Însă, *Tokugawa Ieyasu*[22], împăratul japonez al epocii, urmărind din scurt efectele acţiunilor misionarilor creştini, a interzis creştinismul.

Japonia este ţara care, astăzi, prin religia ei naţională, *şintoismul*[23] se apropie cel mai mult de păgânism. În traducere, şintoism înseamnă *calea zeilor.*

Ţelul adeptului şintoismului este de a trăi în armonie cu natura.

Aşadar? Modelul de viaţa japonez ar fi necivilizat şi îngrozitor! La fel a fost definită şi viaţa din perioada păgână. Minciuni! Dimpotrivă!

Mulţi japonezi compun versuri şi se comportă tandru cu natura. Ikebana lor a fermecat întreaga omenire. Şi această artă, atât de graţioasă, în Japonia nu o practică doar artiştii-florari. Ikebana se găseşte

---

[22] Ieyasu Tokugawa, (în japoneză *Tokugawa Ieyasu*, Tokugawa fiind numele de familie) (n. 1542; d. 1616) – a fost primul shogun din shogunatul Tokugawa Sursa: http://ro.wikipedia.org. Vezi postfaţa, (n.t.)

[23] Şintoism = religia naţională a Japoniei, caracterizată prin animism, venerarea unor divinităţi ale naturii, cultul eroilor, al strămoşilor, etc. – din fr. *shintoisme*. Sursa: DEX online ©Copyright2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro).

aproape în fiecare locuinţă japoneză. Iar comportamentul japonezilor cu copiii – şi acesta este deosebit! Adulţii fac eforturi nepreţuite pentru a le da copiilor libertate deplină.

Hm, se pare că ar fi poeţi, pictori… Dar nivelul tehnologic al Japoniei îl depăşeşte cu mult pe cel atins de multe ţări dezvoltate. Cu japonezii este greu de concurat în electronică şi în construcţia de automobile. Când vorbim despre o ţară păgână contemporană ca Japonia, noi vorbim, de fapt, doar despre o parte din elementele păgânismului. Ce tip de om să fi trăit în condiţiile unei culturi păgâne complete? Greu de spus! Un singur lucru e sigur: din punct de vedere al cunoaşterii şi al spiritualităţii îl depăşea incomensurabil pe omul modern.

Însă cuiva îi ardea buza să ne prostească, să ne împuie capul tocmai cu contrariul.

Japonia nu este nici excepţia, nici unicul exemplu. Nume de poeţi geniali, de filosofi şi învăţaţi, cum ar fi Arhimede, Socrate, Democrit, Heraclit, Platon şi Aristotel ajung la urechile noastre din abisurile mileniilor. Toţi au trăit într-o epocă cuprinsă între două sute şi şase sute de ani înaintea naşterii lui Hristos. Unde? În Grecia – şi aceasta tot o ţară păgână în acele vremuri.

Japonia, *Grecia*, Roma, Egiptul, templele lor construite în antichitate, arta antică, sărbătorile şi tradiţiile, mai sunt şi astăzi mărturii grăitoare ale nivelului de cultură al popoarelor respective. Dar istoricii noştri ce ne pot spune despre Rusi'a acelor vremuri? Nimic! Cum să găsim dovezi tangibile că şi în Rusi'a vedică trăiau oameni-poeţi, oameni-artişti, glorioşi războinici, care nu au atacat niciodată pe nimeni şi erau totuşi iscusiţi mânuitori ai armelor?

— Dacă nu se vor găsi dovezi evidente ale culturii Rusi'ei vedice, nimeni nu va crede în ea, i-am spus eu Anastasiei. Povestirile tale despre Rusi' sunt luate drept legende. Frumoase, nimic de zis, totuşi legende. Şi din

cât m-am convins eu, prin studiile istoricilor este inutil să mai căutăm. Ai mai rămas tu. Tu, Anastasia, ai putea să ne arăţi dovezi tangibile?

— Da, pot. Deoarece ele există din abundenţă.

— Atunci spune, unde să facem săpăturile?

— De ce musai săpături? Există foarte multe case care pot sta mărturie existenţei acestei culturi.

— Despre ce case vorbeşti?

— Vladimir, tu fă o comparaţie atentă a deosebirilor dintre casele care se construiesc astăzi şi cele deja construite, din satul în care trăieşti tu acum. Aproape toate casele din satul tău sunt înfrumuseţate cu sculpturi. Tu ai văzut case şi mai vechi, când ai vizităt muzeul Satului din Suzdal.

— Da. Casele de la muzeu sunt împodobite cu sculpturi şi mai frumoase. Şi, acolo, nu numai casele erau aşa. Porţile, uşile – toate sunt de-a dreptul opere artistice.

— Aşadar, cu cât te adânceşti mai mult în trecutul poporului tău, cu atât locuinţele sunt mai frumos împodobite. Prin muzee vei vedea că până şi furcile de tors şi cănile de băut sunt împodobite cu sculpturi deosebite.

Şi multe alte unelte, folosite de oameni în viaţa lor cu trei – cinci sute de ani în urmă, sunt înfrumuseţate în aceasta manieră. După cum bine vezi, Vladimir, cu cât te întorci mai mult în secolele apuse, cu atât măiestria artiştiior creşte.

La niciun alt popor din lume nu vei mai întâlni o creaţie artistică populară generalizată, de-a lungul atâtor secole, ca la ruşi. Ia aminte, Vladimir: nu doar a artiştilor izolaţi, care creau la ordinul bogătaşilor, ci a întregului popor. Judecă: când vezi furca de tors dintr-un muzeu, tu nu contempli obiectul ţarului, ţarinei sau vreunui mare dregător. Tu vezi obiectul care se întâlnea în fiecare casă. Uşile, gardurile, toate uneltele, toate laolaltă erau

ornamentate şi personalizate cu sculpturi deosebite. Îmbrăcămintea era brodată. Toate astea nu le făceau maeştrii-artizani specializaţi. Ar fi trebuit să fie inimaginabil de mulţi. Le făcea, singură, fiecare familie vedrusă.

Întregul popor era artist. Asta dovedeşte că trăiau în îndestulare. Pentru a putea dedica atâta timp artei, acest timp trebuia să existe. Istoricii voştri nu spun adevărul când susţin că, în antichitate, oamenii nu făceau nimic altceva, decât să trudească necontenit, cocoşaţi, pe ogoarele lor. Să fi fost adevărat, de unde ar fi avut ei timp pentru creaţia artistică? Oamenii aveau timp!

Cât despre mânuirea armelor, iarăşi... Tu judecă singur; atâta timp cât reuşeau să ridice case aşa de frumoase doar din topor, se înţelege de la sine că ei stăpâneau toporul precum pictorul penelul.

Auzi ce întrecere au născocit ca să se distreze în timpul Masleniţei.

...Înfigeau două trunchiuri lungi de copac în pământ, la trei metri unul de celălalt. Doi bărbaţi – concurenţii mergeau la aceste trunchiuri cu câte un topor în fiecare mână. Erau legaţi la ochi şi trebuiau să mânuiască topoarele simultan cu ambele mâini, întrecându-se care hăcuieşte mai repede trunchiul. Şi asta nu-i tot; trebuiau să-l taie astfel încât să cadă peste cel al celuilalt concurent, rămas încă în picioare, şi să-l doboare la pământ.

Cărţi importante

L-am întrebat pe bunicul Anastasiei dacă a avut ocazia să citească vreo carte spirituală sau de ştiinţă.

Răspunsul lui a fost destul de ciudat:

— Ca să iau aşa, cartea în mână, să-i răsfoiesc paginile şi să citesc cuvintele înscrise în ea, doar odată am avut prilejul. Însă, tot ce a fost scris în cărţile importante, eu ştiu deja.

— De unde ştiţi? Ş-apoi, ce înseamnă cărţi importante? Pentru că, dacă există cărţi importante, înseamnă că există şi neimportante!

— Da, există. Dar, la ce să-ţi baţi tu capul cu ele?

— Cum adică, la ce? Un om cult şi inteligent trebuie să fie un om citit. Când particip la conferinţele cu cititorii, mi se întâmplă să fiu întrebat dacă am citit o carte sau alta. Oricum, eu am citit destul de multe cărţi în viaţa mea. Şi de asta aş fi vrut să ştiu care sunt cărţile pe care ar trebui să le citesc. Pentru toate nu mi-ar ajunge viaţa întreagă, chiar de-ar fi să citesc de dimineaţa până seara. Tocmai din acest motiv aş fi vrut să aud care-s cărţile importante, pentru a nu trece drept profan.

— Uite, Vladimir, când o să te mai întrebe pe la conferinţele cu cititorii, ce cărţi ai citit, tu să le spui oamenilor că le-ai citit pe toate.

— Nu pot spune aşa, atâta timp cât nu le-am citit pe toate. Ar putea să mă întrebe ce scrie în cartea unui cutare sau cutare autor. Ce să le spun, de vreme ce nici măcar n-am luat în mâna cartea aceea?

— Poţi să le răspunzi simplu: „Acest autor nu a scris nimic substanţial”. Şi lasă să-ţi dovedească contrariul, acela care ţi-a atras atenţia asupra cărţii. Înţelegi, Vladimir, cărţile, doar la număr par multe. În realitate, importante nu-s nici barem zece.

— Cum se stabileşte importanţa unei cărţi?

— Cu clasorul.

— Dumneavoastră îmi puteţi de acest clasor? Măcar împrumut.

— Desigur că pot. Pot să ţi-l dau ţie şi pot să-l dau tuturor cititorilor tăi. Chestiunea e că acest clasor de

cărţi importante este întocmai modelul de viaţă al oamenilor.

— Cum adică, modelul de viaţă? Ce treabă are modelul de viaţă?

— Peste tot în lume trăiesc oameni. Comunităţile umane sunt condiţionate de deosebirile dintre ţări. Culturile popoarelor sunt diferite. Diferite sunt şi stilurile de viaţă şi durata lor. Cultura diferitelor popoare ale lumii se formează, printre altele, şi prin acţiunea unei cărţi importante. De regulă, a aceleia care enunţă filosofia poporului, care formează tipul de religie şi, implicit, stilul său de viaţă.

De exemplu, în China, importantă este considerată învăţătură lui Confucius. Această viziune asupra lumii s-a dezvoltat în China încă din timpuri ancestrale şi, dacă ar fi s-o sintetizăm în doar câteva cuvinte, ea interpretează lumea ca pe un sistem viu. Părţi ale acestui sistem cosmic viu sunt reprezentările „Yin” şi „Yang”. Dacă te interesează modelul de viaţă al poporului chinez şi dacă-l consideri exemplu ideal pentru întreaga umanitate, atunci citeşte cartea scrisă de Confucius. Dacă te interesează viziunea japonezilor despre univers şi dezvăluirile lor, atunci citeşte cartea care vorbeşte despre religia tradiţională a acestei ţări – şintoismul. Ea a influenţat multe aspecte din modelul de viaţa japonez.

Dacă socoţi că cei mai fericiţi oameni trăiesc în creştinism, atunci citeşte Biblia. Cărţile importante sunt cărţile care formează un model de viaţă sau altul, al unei părţi din societatea umană.

— Ştiu că în creştinism, pe lângă Biblie, mai există foarte multă literatură spirituală.

— Da, multă. Însă, toată această literatură nu aduce absolut nici-o noutate. De obicei, în fiecare carte importantă se află câte un gând-două sau câteva deducţii filosofice caracteristice. În rest, toate cărţile tratează repetitiv aceeaşi idee, fără să aducă ceva nou în

viziunea ta asupra lumii.

Uite, de exemplu, una dintre ideile fundamentale ale Bibliei: omul trebuie să i se închine şi să-i îndeplinească poruncile lui Dumnezeu. De aici derivă o puzderie de alte cărţi, care explică cum să se facă toate acestea în cel mai bun mod. Unele susţin că semnul crucii trebuie făcut cu trei degete, altele cu două. Învaţă cum să se ridice templele ca să arate cât mai bine, prezintă sute de feluri de închinăciune pe care mulţi oameni, de-a lungul vieţii lor, le-au făcut adepţilor închinăciunii. Apoi vorbesc despre disputele şi războaiele pornite de la metodele de închinare.

Oamenii se împotmolesc în aceste dispute şi îşi pierd capacitatea de a mai extrage ideea principală.

Încetează să mai compare ideea principală cu altele. Iar ca rezultat, citind foarte multe cărţi care tratează aceeaşi temă, oamenii nu obţin informaţii noi, ci doar îşi înceţoşează propriile capacităţi analitice. Nici măcar nu încearcă să înţeleagă dacă Dumnezeu vrea cu adevărat, închinarea omului. Sau dacă Dumnezeu vrea cu totul altceva...

Precum vezi, timp de două mii de ani, sutele de mii de cărţi *spirituale* vorbesc practic despre aceleaşi lucruri.

Naşterea noii idei despre relaţia reciprocă dintre Dumnezeu şi om, semnalează, pentru prima oară în două mii de ani, apariţia unei noi cărţi importante. În momentul apariţiei acestei cărţi, cea care-o preceda a trecut din rândul cărţilor importante în rândul cărţilor istorice.

— Dumneavoastră vorbiţi despre apariţia unei noi cărţi importante? Cum se numeşte?

— *Creaţia*, în ea sunt prinse gânduri noi. Şi ele sunt fundamentale. Ideea principală a acestei cărţi arată clar şi rezonabil ceea ce vrea Dumnezeu de la om şi care este predestinarea omului... Tu ai scris această carte cu cuvintele Anastasiei. Aminteşte-ţi, Vladimir, ce a răspuns

Dumnezeu la întrebarea esenţelor universale: „Ce-ţi doreşti tu atât de înflăcărat? au întrebat cu toţii. Iar El, în al Său vis încrezător, răspunse: Creaţia colectivă şi tuturora fericire prin contemplarea ei.”

— Şi unde sunt dovezile că această frază oglindeşte tocmai vrerea lui Dumnezeu?

— Peste tot. În însăşi fraza asta. În inima şi sufletul oamenilor. În logica gândirii. Ia judecă: dacă considerăm natura şi omul ca fiind creaţiile fundamentale ale lui Dumnezeu, atunci şi sentimentele implicite ale lui Dumnezeu născătorul copiilor Săi – trebuie să corespundă sentimentelor omului. Nu? Oricare părinte iubitor doreşte creaţia comună cu copiii săi.

Partea a doua a frazei vorbeşte despre creaţia pe care-o doreşte Dumnezeu: „... şi tuturora fericire din contemplarea ei”. Spune-mi, ce creaţii pot aduce fericire absolut tuturor?

— Greu de spus. Unii se bucura de o maşina bună, în timp ce pe alţii, maşinile îi lasă indiferenţi. Unora le place carnea, alţii, în genere, nu se ating de carne. Există chiar o zicală populară: „La gust şi la culoare, tovarăş nimeni n-are”. Este puţin probabil să existe ceva care să le placă tuturor.

— Şi totuşi, este posibil. Iată, aerul, apa, florile...

— Da, dar toate acestea sunt creaţii deja existente. Noi vorbim despre creaţii colective.

— Da, aerul, apa şi vegetaţia sunt creaţii deja existente, dar şi ele pot fi de mai multe feluri. Omul este capabil să îmbâcsească aerul cu praf şi gaze otrăvitoare. Şi tot el poate încărca aerul cu eteruri, arome şi polenuri de flori. Apa – şi ea poate fi de multe feluri. Omul poate să bea apă care duhneşte a clor, dar mai poate, tot aşa de bine, să bea apă dătătoare de viaţă. Printre nenumăratele specii vegetale se poate crea haos şi mizerie şi, totodată, se poate plăsmui un tablou viu, de-o frumuseţe neasemuită, care să fericească ochiul şi să

atragă spre sine omul. Despre asta, în cartea *Creaţia* există o frază.

— Dacă *Creaţia este* o carte importantă, cum spuneţi dumneavoastră, atunci ar trebui să schimbe viaţa comunităţii sau să aibă o oarecare influenţă asupra ei.

— Da, e lege. Noul gând se va transpune într-un nou model de viaţă al societăţii.

— Şi când se va întâmpla? De la lansarea cărţii au trecut deja doi ani.

— Nu deja, ci abia, doi. Dar chiar şi în acest interval relativ scurt, cartea a făcut deja multe. Tu însuţi ai spus că multă lume se străduieşte să-şi făurească o viaţă nouă şi a pus la punct programe de dezvoltare naţională.

— Da, aşa am spus. Şi acest fenomen există cu adevărat.

— Vezi? Ca ideologia creştină să se afirme simţitor, au fost necesare trei secole, însă aici doar doi ani şi deja... Gândurile Anastasiei se materializează într-un model concret de viaţă al multor popoare, unindu-le în aspiraţii, sub un unic impuls artistic-creator, colectiv.

Anastasia a lansat un nou cuget în Univers, şi acesta este un eveniment excepţional. Mai târziu, şi cartea în care a apărut pentru prima oară acest cuget, se va bucura de aceeaşi apreciere.

— Înseamnă că eu voi fi unul dintre cei mai faimoşi scriitori?

— Tu nu vei fi „unul”, tu vei fi „cel mai” faimos, Vladimir. Nepoţica mea, locul doi, pentru iubitul ei, nu-l poate nici măcar concepe!

— Nu-i chiar aşa. În popularul ziar *Argumente şi fapte* a fost publicat ratingul cărţilor, în care, *Cartea Neamului*, în Rusia, stă pe locul al doilea.

— Va trece ceva timp şi multă lume va conştientiza importanţa cărţilor scrise de tine. Şi atunci, acestor cărţi, nici chiar primul loc nu le va fi de-ajuns. Doar şase ani au

trecut de când ai scris prima cărticică, pe atunci necunoscută, şi astăzi tu eşti deja, puţin spus, faimos. Am auzit că ai fost învestit cu titlul de academician popular şi ţi-a fost decernată o diplomă.

— Aşa este. Dar titlul de academician este popular, nu tradiţional.

— Tocmai pentru că este popular, valoarea lui este mai mare decât a celui tradiţional. Şi-a spus cuvântul poporul. Cei care au realizat importanţa ideilor din cărţile tale şi au găsit că tu eşti important, practic au înţeles şi au apreciat gândurile Anastasiei. Şi asta nu puteau s-o facă oameni oarecare. Ei sunt oameni care pot să înţeleagă, să transpună şi să materializeze ideile. Şi aşa va fi! Dar tu nu te lăsa prins de mândrie, stăpâneşte-o până în clipa sorocului.

— O să fac ce pot şi… o să recitesc toate afirmaţiile Anastasiei.

Se subînţelege că nu voi mai citi romane poliţiste sau, în general, de beletristică. N-au chiar niciun înţeles. Sunt doar de amuzament. O singură chestiune, totuşi, îmi rămâne neclară. O carte poate fi clasificată ca importantă doar după ce este citită. Însă cărţile sunt cu duiumul. Pe rafturile bibliotecilor zac cu zecile de mii. Şi au titluri dintre cele mai ambiţioase; *Dialog cu Dumnezeu*, *Dezvăluirea adevărului* sau *Toate tainele vieţii*. Dar citeşti şi răsciteşti, şi, de noutăţi prin ele, nici urmă. Între zece mii de cărţi poate că s-o găsi una importantă, dar probabilitatea ca eu s-o dibui tocmai pe aia este de una la zece mii. Şi-atunci?

— Tocmai asta spuneam: înainte de a le citi, tu priveşte la viaţa planetei, alege din viaţa unui popor o situaţie care-ţi place, citeşte cărţile acelui popor şi chibzuieşte.

— Şi dacă nu-mi place nimic? Fiecare popor are necazurile lui. Desigur, sunt şi diferenţe, însă, în linii mari… Uitaţi, bunăoară, situaţia ecologică a planetei se

înrăutăţeşte...

— Având în vedere că nu-ţi place nimic, gândeşte-te singur cum se poate făuri o viaţa demnă de trăit şi scrie chiar tu o carte.

— Eu? Fără să citesc nimic?

— De ce te încurci singur, Vladimir? Tocmai tu ai spus că nu găseşti cărţi demne de citit. Prin alaiul de titluri, doar vorbe găunoase şi lipsite de sens. Dar tu te îndoieşti că ai putea fi inteligent şi fără să citeşti baliverne. Îţi mai spun ceva: fiecare om, încă de la naştere se străduieşte să citească o carte. Limba ei se deosebeşte de literele tipărite, tu ia aminte: „Are, limba aceea, şi miros şi culoare...”

— Am înţeles.

— Atunci, citeşte-o şi meditează.

Exerciţiu pentru teleportare

Da Vladimir, ai dreptate, în conştiinţa actuală a majorităţii oamenilor, opera Anastasiei poate părea incredibilă. Dar când oamenii vor atinge nivelul de înţelegere şi condiţia caracteristice Primordialităţii, ei înşişi vor vedea această îndoială ca pe ceva ridicol.

O să-ţi vorbesc acum doar despre un antrenament prin care poţi să-ţi teleportezi în mod simplu al doilea tău *Eu*. Să te deplasezi într-un alt oraş, o altă ţară sau epocă. Oricine poate face aşa ceva, dacă îşi dă silinţa.

Tu deja ai asistat la aşa ceva: s-a întâmplat atunci când Anastasia, ca să-ţi îndeplinească rugămintea, şi-a teleportat într-o fracţiune de secundă corpul de pe un mal al lacului pe celălalt. Apoi, înapoi. Şi nu a ascuns cum poate omul să facă aşa ceva. Toate celulele corpului, atât de minuscule încât sunt invizibile chiar şi la microscop, trebuie imaginate mintal, apoi pulverizate în spaţiu. Succesiv, tot prin voinţa gândului propriu, trebuie readunate într-un corp unic, de data aceasta în alt loc. Contemplarea acestui spectacol frapează!

Aşa ceva poate face doar omul a cărui viteză de gândire îi permite ca, numai într-o secundă, să-şi imagineze corpul în detaliu. Ajunge o eroare microscopică şi se poate disipa, fără să se mai adune la loc.

În toată viaţa, eu am făcut asta doar de trei ori, şi

de fiecare dată a trebuit să mă pregătesc nu mai puţin de un an întreg. Acum n-o mai pot face. Poate de bătrâneţe, poate de lene. În orice caz, şi nepoţica, cea care, cu atâta uşurinţă, ţi-a demonstrat teleportarea, a spus: „Să nu o faci dacă nu este vital.” Şi a explicat de ce.

În acelaşi timp, Anastasia, te-a teleportat de mai multe ori în oraşe şi epoci depărtate. Şi tu ai putut contempla tablourile simţindu-te implicat în evenimente. Spun bine?

— Da, corect. Am scris cum ne-a teleportat ea pe amândoi pe o altă planetă, fără corpurile fizice. Corpurile au rămas pe Pământ. Mulţi nu au crezut atunci în posibilitatea realizării unei asemenea acţiuni.

— O să creadă când şi ei înşişi o vor putea face. Acum o să vă explic. Tu ascultă cu atenţie şi încearcă să pătrunzi tot ce-ţi spun.

Omul este format dintr-o serie de esenţe energetice constituente. Sentimentele, gândul şi imaginaţia, sunt tot Om. Doar că aceste energii sunt invizibile. Nu voi vorbi acum, cât sunt de materiale aceste părţi ale corpului. În cazul de faţă, nu contează atât de mult înţelegerea nivelului materialităţii lor. Altceva este mai important: ele există şi sunt tot tu – Omul.

Corpul fizic este unul din multitudinea de componente constituente ale Omului.

Omul poate trăi şi fără corpul fizic, dar, în acest caz, ar trebui să se cheme altcumva. Corpul material este cel care concede posibilitatea vizibilă a determinării nivelului de echilibru dintre toate celelalte energii.

Acum imaginează-ţi că ori tu, ori un alt om, din proprie iniţiativa, aduna toate aceste energii dinăuntru, întregul lor complex, şi le detaşează de corp şi le mută într-un alt loc.

— Fiecare om poate face asta?

— Da, poate. Parţial, o face deja fiecare – în vis. Nu pierde firul, ascultă mai departe. Eu am spus: din proprie voinţă, omul poate să-şi teleporteze întregul complex de sentimente.

Pentru asta e necesar doar un mic antrenament. Iată un astfel de exerciţiu.

Pentru a face asta alege un loc unde nimeni să nu te poată deranja. Poate fi o cameră obişnuită, poate fi patul. În această cameră nu trebuie să pătrundă zgomote care ar putea să te stingherească în ceea ce se face. Întinde-te pe pat şi destinde-ţi corpul. Asigură-te că mâinile, picioarele şi capul îţi stau comode şi relaxate în mod natural. Apoi, fără să te mişti, doar mental, încearcă să pompezi în palma unei mâini mai mult sânge decât în celelalte părţi ale corpului. Dacă nu reuşeşti din prima, reîncearcă până ce vei simţi o furnicătură abia perceptibilă în vârfurile degetelor de la mâna spre care ai dirijat mai mult sânge, mai multă energie. Zilnic să repeţi aceste exerciţii, nu mai mult de treizeci de minute, dar să le faci până reuşeşti tu singur, doar prin voinţă, să orientezi fluxul de sânge mai întâi în palma unei mâini, apoi a celeilalte şi în jos spre picioare. Odată atins rezultatul scontat, vei reuşi să dirijezi energia şi în creier.

Omul care dobândeşte această abilitate, va trage multe beneficii pentru propria-i sănătate, de pe urma ei. De exemplu, ar putea să-şi elimine un coş sau să-şi vindece o arsură de pe mâna, picior sau altă parte a corpului, sau să-şi oprească căderea părului. Dar cel mai important, el va putea oferi creierului un surplus de energie.

Un alt lucru demn de precizat: înainte cu câteva zile de acest antrenament, renunţă la carne. Alimentele trebuie să fie uşor asimilabile, proaspete şi bogate în arome. În condiţiile în care trăieşti tu, este greu să-ţi procuri astfel de alimente. Totuşi, uite cum ai putea să-ţi acoperi multe neajunsuri: dimineaţa iei zece grame de

ulei de cedru, douăzeci de grame de miere şi cinci de polen. Idem cu trei ore înainte de somn.

După ce ai depăşit primă fază poţi trece la a doua. Dar mai întâi spune-mi, ce activităţi face omul în casă cel mai frecvent, în timpul zilei?

— Probabil, cel mai des, oamenii gătesc. De exemplu, curăţă cartofi.

— Bine, deci, alege-ţi o activitate mai frecventă. Nu are importantă care, important e să o cunoşti bine. Tu ai pomenit de curăţarea cartofilor, unii o fac mai des, alţii să-şi aleagă altele.

Aşadar, ia un ceas şi, când te apuci de treabă, fixează-l. În decursul activităţii fă tot posibilul să nu te gândeşti la nimic altceva, memorează toate detaliile şi propriile trăiri. De exemplu, dacă ai ales să cureţi cartofi, memorează cum ţineai cuţitul, unde ai aruncat cojile, cum le-ai spălat. Aminteşte-ţi chiar şi senzaţia de la apa care curge. Ţine minte cum ai pus cartofii în oală pentru a-i fierbe, cum ai pus oala pe foc şi cum ai făcut curat la urmă.

Când consideri că ai terminat uite-te la ceas şi memorează sau scrie undeva câte minute ţi-a luat. De exemplu, în total s-au scurs douăzeci de minute. Ia un deşteptător şi fixează-l să sune exact la douăzeci de minute. Mergi în camera în care, întins în pat, ai făcut prima parte a antrenamentului. Întinde-te din nou, relaxează-te, închide ochii şi imaginează-te în camera în care ai curăţat cartofii.

E deosebit de important să-ţi imaginezi cu precizie fiecare detaliu. Dacă îţi vei imagina totul în amănunt, cu maximă fidelitate şi în ordinea exactă, deşteptătorul va suna exact în clipa în care vei termina tu. Dacă nu ai fost precis şi ţi-au scăpat detalii, îţi vei termina transpunerea din gând înainte ca deşteptătorul să sune. În coz contrar, dacă ai fost lent şi ai temporizat în reprezentarea ta, deşteptătorul va suna înainte ca tu să termini.

Un om va dedica un an întreg acestui antrenament, altul doi, în timp ce un al treilea va reuşi în doar o lună. Cel care învaţă să facă asta şi reuşeşte ca timpul de reprezentare mintală să coincidă cu durata reală a acţiunii, se apropie de teleportare şi poate trece la faza a treia a exerciţiului.

În cea de-a treia parte a exerciţiului vei merge mintal într-o altă cameră a casei şi vei face ceea ce faci frecvent în fiecare zi. Marchează timpul necesar reprezentării mintale a ceea ce ai decis să faci. Să spunem că mergi într-una din camerele casei, verşi apă într-un vas, apoi stropeşti florile. După ce-ai udat mintal florile, te ridici din pat, te uiţi la cadranul ceasului şi memorezi în gând sau scrii câte minute ţi-a luat reprezentarea mintală a udării.

Acum mergi efectiv în camera în care ai fost în gând şi stropeşte florile. Timpul trebuie să coincidă perfect. Nepotrivirea dovedeşte încă o dată că trebuie să te mai antrenezi. Când reuşeşti să faci ca timpul să coincidă, tu deja poţi face multe cu al tău al doilea *Eu*. Nu vei merge doar într-o altă cameră a casei, ci într-o altă casă sau chiar într-o altă ţară. Însă, pentru asta, trebuie să iei în calcul fiecare detaliu. Îţi vei putea crea detaliat întreaga conjunctură doar supunând totul unei acurate analize. Şi vei merge acolo unde ţi-ai propus.

Nu fiecare poate face asta, dar ţie, cu certitudine pot să-ţi spun că, dacă ai vizitat vreodată un oraş sau o ţară străină, vei putea să te întorci acolo a doua şi a treia oară, teleportându-ţi al doilea *Eu*.

Cel care reuşeşte să ajungă aici, e ţinut să observe încă un aspect vital: cel de-al doilea *Eu uman* nu poate rămâne mult timp separat de corp…

Acum o să fac o paranteză şi o să vorbesc despre acest pericol.

Motivat de interesul stârnit de aceste

antrenamente, de care mi-a vorbit bunicul Anastasiei, şi mulţumită rezultatelor obţinute ulterior, am decis să mă deplasez, sau altfel spus, să-mi teleportez cel de-al doilea *Eu*, în Pafos – un oraş din Cipru, pe care am avut ocazia să-l vizitez.

M-am întins pe divanul meu din cabinet, m-am relaxat şi mi-am imaginat cum mi-am făcut bagajele, am mers la aeroport, m-am îmbarcat şi am aterizat pe aeroportul Larnaka. După aceea m-am cazat la hotelul deja binecunoscut.

Am făcut un duş şi am ieşit la o plimbare... Faleza, barul de noapte, muzica locală, dimineaţa pe plajă şi scăldatul în mare... Tot.

M-am întors sau m-am trezit – nu ştiu cum ar fi mai potrivit să-i spun – peste trei zile. M-am ridicat anevoie din pat. Corpul simţea, puţin spus demult, nevoia să meargă la toaletă, dar nimeni nu-l dusese, ar fi vrut să şi mănânce, dar nici nu-l hrănise nimeni. M-am ridicat cu greu şi m-am uitat în oglindă. M-a încercat mila să-mi văd corpul, efectiv abandonat, de trei zile. Din asta am reuşit să trag o concluzie: corpul omului este doar carne complet neajutorată fără energiile celui de-al doilea sau, poate, celui dintâi *Eu uman*. Şi, oricum, chiar neajutorat, corpul rămâne tot al omului şi nu merită să fie abandonat, nici măcar de dragul călătoriilor la mare. Şi încă o observaţie: am călătorit fără corp şi trăirile, parcă au fost depline – am simţit apa mării şi căldura soarelui – dar m-am întors nebronzat.

În primele clipe am regretat timpul irosit pe antrenamente, dar mai târziu am avut prilejul să beneficiez, cu avantaje pentru corp, de posibilitatea de a vedea cu ajutorul celui de-al doilea *Eu* unele evenimente încă neîntâmplate. Prin această metodă am scris despre unele subiecte, pe care le expun în cele ce urmează...

Lăsaţi-le copiilor o Patrie

În Ucraina există un oraş care se cheamă Harkov. Şi, în acest oraş există un orfelinat. Un orfelinat bun, cu un internat comod, un acvariu frumos şi un bazin mare de înot. Administraţia locală şi-a dat silinţa să facă totul bine, iar unii oameni de afaceri au sprijinit-o. Şeful Departamentului orăşenesc al Educaţiei de Stat ne-a ghidat prin incinta orfelinatului şi ne-a explicat că oaspeţii orfelinatului frecventează o şcoală obişnuită.

Eu am privit pe fereastră. Grupuri-grupuri, se întorceau copiii de la şcoală. Dintre toţi, doar o fetiţă mergea separat.

— Ea este Sonia. E în clasa întâi, m-a informat directorul. Întotdeauna merge singură. Este convinsă că în curând o va adopta o familie de evrei.

— De ce tocmai de evrei? Nu prea pare evreică. E blondă, pare mai degrabă ucraineană.

— Cineva de la şcoală i-a băgat în cap că Sonia e

nume evreiesc – *aşa că ea e evreică*! A acceptat naţionalitatea asta şi a hotărât ca, negreşit, o va înfia o familie de evrei. Merge singură, spune ea, fiindcă, dacă se amesteca cu grupul, e posibil că viitorii părinţi să n-o remarce.

Mi-a plăcut orfelinatul din Harkov. Şi în alte oraşe din Ucraina, Bielorusia şi Rusia există orfelinate. Şi în ele trăiesc copii. Dar, oricât ar fi de comode internatele lor, copiii visează la o familie, la părinţi.

Pe asfaltul curţii orfelinatului, separată de grupurile de copii, păşea apăsat micuţa şi uscăţiva Sonia, elevă în clasa întâi, încălţată cu o pereche de pantofiori gri. Şi visa orfana Sonia…

A trecut o zi, au trecut două, apoi luni… Însă nu ştia fetiţa că azilurile de copii există demult şi sunt răspândite peste tot în lume. Şi că nu toţi copii sunt înfiaţi. Că majoritatea lor sunt sortiţi vieţii de orfan.

Nici Sonia nu a fost înfiată.

Oricum, viaţa ei a luat o întorsătură extraordinară. Tocmai în acea perioadă, cetăţenii Harkovului au decis să aşeze un mic sătuc lângă oraş. Avuseseră norocul să primească o sută cincizeci de hectare de pământ. O sută douăzeci de familii, primindu-şi fiecare hectarul ei de pământ, au hotărât să-şi creeze acolo leagănele familiilor.

Parceluţa de la marginea satului, rămasă fără stăpân, au stabilit s-o dea cuiva de la orfelinat. Şi s-a întâmplat ca alegerea să cadă tocmai pe micuţa Sonia. Fetiţa, împreună cu o supraveghetoare, au fost aduse cu maşina la parcela de pământ şi, acolo, supraveghetoarea i-a explicat fetei:

— Uite, Sonia! Vezi ţăruşii ăştia înfipţi în pământ, legaţi cu sfoară? Dincolo de sfoară e pământul tău, un hectar întreg. Ţi l-au dăruit oamenii care au luat şi ei câteun hectar pe care-şi pun livezi şi îşi înalţă case. La fel şi tu, când creşti mare, o să-ţi poţi ridica o casă şi să-ţi

plantezi o livadă. Pământul o să te aştepte.

Fetiţa s-a apropiat de sfoară, s-a prins cu mânuţa de ea şi a întrebat:

— Spuneţi că după sfoara asta este pământul meu şi după sfoară, eu pot să fac tot ce vreau?

— Da, Sonicika, e pământul tău şi doar tu hotărăşti ce să crească pe el.

— Şi ce să crească?

— Deocamdată, uite, cresc doar buruiene. Pe gospodăriile vecinilor, priveşte, oamenii deja au plantat merişori, perişori şi mulţi alţi pomi roditori. Curând, livezile lor vor înflori. Când vei fi mare, o să decizi şi tu ce şi unde să pui pe pământul tău, ca să fie tot aşa de frumos ca şi la ceilalţi.

Sonia s-a plecat, s-a strecurat pe sub sfoara şi a intrat pe hectarul ei de pământ. A făcut câţiva paşi dincolo de sfoară şi a privit curioasă la tot ce mişuna şi târâia prin iarbă. A mers la mestecănaşul care creştea pe terenul îngrădit cu sfoară şi i-a mângâiat tulpina firavă. Apoi s-a întors către educatoare şi, puţin emoţionată, a întrebat-o:

— Şi copăcelul? Mestecănaşul. Este tot al meu?

— Da, Sonicika, şi mestecănaşul este doar al tău, din moment ce creşte pe proprietatea ta. Când o să fii mare, o să plantezi ce copaci vrei tu, aici. Acu', hai să mergem, acuşi e ora prânzului şi trebuie să fii în grupă.

Fetiţa s-a întors cu faţa spre parceluţa ei şi a privit-o în tăcere.

***

Cei care au copii ştiu că, deseori, copiii îşi îngrădesc în joacă camere improvizate din tot felul de obiecte. La ţară îşi foc colibe şi se joacă în ele. Oarecum, fiecare copil simte nevoia să-şi delimiteze lumea lui mică de lumea cea mare, şi să-şi creeze un spaţiu, doar al său.

Copiii de la orfelinat trăiesc într-un spaţiu comun, care, oricât de bine ar fi organizat, are oricum un efect apăsător asupra lor.

Nici Sonia, ca de altfel niciun alt copil de la orfelinat, nu a avut vreodată un colţişor, oricât de mic, doar al ei.

Însă, acum, iat-o: sta dincolo de sfoară, acolo unde totul este numai al ei. Şi iarbă, şi greieraşii, şi mestecănaşul. Fetiţa uscăţivă s-a răsucit cu faţa la educătoore şi i-a spus cu un ton insistent şi-n acelaşi timp ferm:

— Vă rog frumos, tare frumos, vă implor, lăsaţi-mă aici. Dumneavoastră mergeţi, eu vin singură.

— Cum să vii tu de la treizeci de kilometri?

— Vin, vin, a spus răspicat Sonia, vin pe jos. Ajung eu. Sau poate iau autobuzul. Numai, vă rog frumos, lăsaţi-mă să rămân pe pământul meu.

Şoferul *Jiguli*-lui[24], proprietarul terenului de lângă Sonia, a auzit toată discuţia şi a intervenit:

— Lăsaţi-o să rămână până diseară. Uitaţi, vă duc pe dumneavoastră acum şi diseară o aduc şi pe ea. Supraveghetoarea s-a gândit un pic, apoi s-a învoit. Nici nu ar fi putut altfel, văzându-i faţa copilei care, de după sforicică, aştepta decizia:

— Bine, Sonia, rămâi până diseară, prânzul ţi-l trimit prin şofer.

— Nu trebuie să-i trimiteţi nimic. O să împărţim noi, prânzul cu vecina, a spus şoferul *Ladei* rostind cu respect cuvântul *vecina*.

— Auzi, Klava, i-a strigat el nevestei care robotea împrejurul prânzului pe veranda casei în construcţie, pune masa pentru patru, vine şi vecina la prânz.

— Bine, a răspuns femeia, este pentru toţi, şi a adăugat: tu, Sonia, dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

---

[24] Jiguli - automobil de fabricaţie rusească, comercializat la export sub numele de Lada (n.t.)

— Mulţumesc, a răspuns din cale-afară de mulţumită Sonia.

Lada s-a îndepărtat, iar Sonia s-a pornit de-a lungul sforii legate între ţăruşi. Păşea pe îndelete, pe alocuri se oprea, se pleca în iarbă şi căta cu mânuţa la câte ceva, după care se ridica şi continua. S-a perindat aşa pe tot perimetrul parcelei de pământ.

După asta a mers pe mijlocul terenului şi, de acolo, a trecut în revistă toate hotarele. A ridicat brusc mânuţele în sus şi a început să alerge, ţopăind şi rotindu-se.

Klava, văzând-o pe Sonia cât era de obosită, după alergătura pe terenul ei, după amiază a chemat-o să se întindă puţin pe un pat pliant. Însă Sonia, frântă de oboseală, i-a răspuns:

— Dacă aveţi nişte haine ponosite, daţi-mi-le să-mi aştern. O să dorm pe pământul meu, lângă mestecănaş.

Nicolai i-a aranjat un pat pliant cu saltea şi plăpumioară lângă mesteacăn, iar Sonia s-a culcat pe pat şi a adormit buştean. Acela a fost primul ei somn pe pământul drag.

După cum se aşteptau cu toţii, chiar din capul locului, în orfelinat tocmai se ivise o problemă irezolvabilă.

****

În fiecare zi Sonia îi cerea educatoarei permisiunea să meargă la hectarul ei de pământ. Şi nu a servit la nimic nici măcar justificarea educatorilor că ea era prea mică să ia autobuzul singură şi că, pentru a o conduce pe ea, ar fi trebuit să lase grupa nesupravegheată.

Sonia s-a prezentat la directorul orfelinatului şi i-a spus că era musai să ajungă la pământul ei. Musai, deoarece toţii vecinii plantaseră deja pomi în livezile lor şi în curând aveau să înflorească, iar la ea, pământul

părea pârlog şi n-avea să înflorească nimic pe el.

În cele din urmă, directorul orfelinatului a luat o hotărâre care i-a căzut bine Soniei:

— Acum, Sonia, nu te putem duce la pământul tău. A mai rămas doar o lună jumate şi termini şcoala. După aceea începe vacanţa de vară. O să vorbesc eu cu vecinul tău şi, dacă va fi de acord să te supravegheze el, în vacanţă te vom trimite să stai la pământul tău. O săptămână sau poate mai mult. Apropo, luna asta, care-a mai rămas, profită şi pregăteşte-te. Uite două broşuri, citeşte-le! Într-una găseşti sfaturi pentru pus straturi, în cealaltă se vorbeşte despre plantele medicinale. Dacă te porţi frumos, pentru vacanţă de vară o să-ţi pregătesc şi nişte seminţe.

Sonia s-a comportat exemplar. Şi-a făcut lecţiile cu grijă şi tot timpul liber a citit broşurile dăruite de director. Când mergea la culcare visa şi îşi închipuia cât de frumos aveau să crească plantele pe bucăţica ei de pământ. O supraveghetoare de noapte a găsit-o o dată pe Sonia desenând copaci şi flori la lumina lunii, care intra pe fereastra dormitorului, în timp ce ceilalţi copii dormeau.

Vecinii au consimţit să aibă grijă de fetiţă, iar când a început vacanţa de vară, directorul a ajutat-o personal să-şi încarce în *Lada* merindele pe două săptămâni, o lopată, o greblă şi un pacheţel cu seminţe…

Nicolai a refuzat merindele fetiţei, însă directorul orfelinatului i-a explicat ca Sonia era o fetiţa independentă şi nu avea să accepte sub nici-o formă să-i fie povara cuiva. Aşa că era mai bine ca ea să ştie că are proviziile ei.

Printre altele i-au lăsat şi un sac de dormit nou. Şi asta, în ciuda faptului că familia vecinului Nicolai îi pregătise special o cămăruţă şi aşternut la etajul unu, deja ridicat, al casei în construcţie.

Când s-a urcat în maşină, pe Sonia nu au venit s-o conducă numai personalul de serviciu din acea zi, ci şi

mulţi alţi oameni, sosiţi cu toţii special să vadă chipul iluminat de fericire al fetiţei.

În primele trei nopţi a dormit în camera pregătită de vecini. Ziulica întreagă a robotit pe pământul ei cel drag.

În ziua ce-a urmat era onomastica lui Nicolai şi au sosit mulţi oaspeţi în vizită. O pereche tânără a venit cu cortul. A doua zi, oaspeţii s-au împrăştiat pe la casele lor, însă cortul l-au lăsat acolo.

— Ţi-l lăsăm ţie, în dar, i-au spus tinerii lui Nicolai.

Sonia a mers la Nicolai şi l-a rugat s-o lase să doarmă în cort. Şi el s-a învoit:

— Bine dormi, dacă aşa vrei. În cameră e zăpuşeală?

— E bine şi în cameră, a răspuns micuţa, dar fiecare doarme pe moşia lui. Grădina mea stă singură-singurică toată noaptea. În toate gospodăriile arde lumina, numai la mine e întuneric noaptea.

— Deci vrei să montez cortul la tine?

— Da, vă rog foarte mult, nene Colea, lângă mestecănaş. Dacă aveţi timp şi nu vă este greu…

În nopţile ce au urmat, Sonia a dormit în cortul instalat sub mestecănaş, pe hectarul ei de pământ.

Se trezea dimineaţa în zori, mergea întins la găleata cu apă aşezată lângă cort şi, cu o garafă, lua apa în gură, îşi umplea cu un jet căuşul palmelor şi se spăla pe faţă.

Lua albumul cu desenele viitoarei gospodarii, făcute de mânuţele ei, şi le privea; apoi mergea să-şi rânduiască straturile şi rondurile de flori.

Lopăţica pe care i-o dăruise directorul o folosea doar pe jumătate. Nu avea forţa s-o înfigă toată în pământ cu toate că era foarte bine ascuţită. Dar, şi aşa, straturile i-au ieşit foarte frumoase.

Vecinul Nicolai s-a oferit, într-un rând, să-i are cu motocultivatorul porţiunile pe care să i le arate ea, însă

Sonia a refuzat categoric. În general, fetiţa era suspicioasă pe oricine se încumeta pe proprietatea ei şi reacţiona cu gelozie la orice formă de intruziune. Oamenii au simţit asta şi se străduiau să nu-i treacă fără motiv hatul, însemnat de ţăruşi şi de sfoara legată între ei. Însuşi vecinul Nicolai, dimineaţa, după ce se trezea, mergea la sfoară, şi, doar de acolo, o invita pe Sonicika la micul dejun.

Un sentiment ciudat de independenţă, sau poate teama de a-i deveni cuiva povară, o determina pe fetiţă să refuze orice. Până şi atunci când oamenii din sat vroiau să-i ofere, din proprie iniţiativă, câte o hăinuţă, o bomboană sau ceva util în gospodărie, ea le mulţumea respectuoasă, însă refuză categoric.

În cele două săptămâni de şedere, Sonia reuşi să pună trei straturi şi un rond mare de flori în centrul parcelei.

În dimineaţa ultimei zile din cele două săptămâni de permanentă pe hectarul ei drag, Nicolai, după cum îi era obiceiul, s-a apropiat de hotarul Soniei ca s-o invite la micul dejun.

Fetiţa stat ea în picioare lângă rondul de flori, pe care nu răsărise încă nimic, îl privea şi, fără să se întoarcă, îi răspunse vecinului Nicolai:

— Nene Colea, azi nu vin să mănânc, nu vreau.

Mai târziu, Nicolai ne-a spus că a perceput atunci, în glăsciorul fetiţei, un ton sfâşietor şi a înţeles că se abţinea cu greu să nu plângă. După asta s-a întors acasă şi s-a uitat cu binoclul la Sonia.

Fetiţa se plimba pe moşia ei. Din treacăt a mai mângâiat câte o plantă ici-colo, a mai dres câte ceva pe la un strat, a mers, apoi, la mestecănaşul ei, s-a sprijinit cu mânuţele de tulpiniţă şi a izbucnit în hohote de plâns.

În jurul amiezii a venit microbuzul rablagit al orfelinatului s-o ia pe Sonia. Şoferul a oprit în faţa gospodăriei lui Nicolai şi a claxonat.

— M-am uitat la ea cu binoclul în timp ce-şi aduna puţinele lucruşoare – lopăţica, grebla – dar când i-am văzut faţa schimonosită de necaz, în clipa în care s-a pornit spre noi, nu am mai îndurat şi am apucat telefonul mobil. Am avut noroc că l-am prins din prima pe directorul orfelinatului. I-am spus că semnez orice hârtie, îmi asum oricare responsabilitate pentru copilă, îmi iau concediu şi rămân neîntrerupt acasă, aici la ţară, doar că fata să poată rămâne pe hectarul ei de pământ până la sfârşitul vacanţei.

Directorul a început să-mi explice că toţi copiii de la orfelinat trebuiau să meargă la odihnă şi tratament într-o tabără estivală la mare. Demult râvneau la asta şi acum se ivise ocazia. Găsiseră nişte sponsori. Dar eu i-am spus ceva aşa, ca-ntre bărbaţi. El nu s-a descumpănit şi mi-o răspuns ferm: „Treceţi-i telefonul şoferului, mâine o să vin eu personal.”

Eu am fugit, i-am dat telefonul mobil şoferului şi i-am anticipat ce avea să-i spună directorul:

— Hai, amice, iute, pleacă!

Şoferul a plecat. Sonia, s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Nene Colea, microbuzul acela nu venise după mine? De ce a plecat?

Discuţia pe care tocmai o avusesem cu directorul mă pusese în agitaţie şi-mi tremurau mâinile. Am aprins o ţigară şi i-am răspuns fetei:

— Ei da, după tine… A venit şi el aşa, a întrebat dacă ai nevoie de mâncare sau de altele. I-am spus că ne descurcăm noi cumva.

Sonia s-a uitat la mine pătrunzător şi, se vede că înţelesese, deoarece, la câteva secunde mi-a spus aproape şoptit:

— Mulţumesc nene Colea, şi a plecat, mai întâi la pas, apoi în fugă, spre moşioara ei.

Directorul orfelinatului a sosit dis-de-dimineaţă. Eu,

deja îl aşteptam. Dar nu a venit la mine, a mers direct spre cortul fetiţei. Nici nu am apucat să-i spun să nu treacă de sfoară fără să fie poftit, dar a fost destul de isteţ şi fără mine şi a înţeles să n-o incomodeze pe fetiţă. Sonia i-a ieşit în întâmpinare şi el i-a spus:

— Bună ziua, Sonia, am venit doar să te întreb: noi peste câteva zile plecăm, tu ce faci? Rămâi aici sau vii cu noi la mare?

— Rămân aici, a răspuns iute Sonia, aproape strigând.

— Aşa am şi gândit, a răspuns directorul, de asta ţi-am adus ceva de-ale gurii…

— Nu trebuia să vă deranjaţi, nu vă pierdeţi vremea. Nu-mi trebuie nimic.

— Nu-ţi trebuie? Cum să fac eu cu tine, mă-nveţi? Statul alocă bani pentru educaţia copiilor. Tu, aici, te autoeduci şi mănânci singură! Mă-nveţi tu cum să justific banii statului în situaţia asta? Nu, nu! Tu ia-le, te rog, fii înţelegătoare! Hai, Alekseevici, descarcă. Lasă-ne să intrăm, Sonia. Şi, poate ne arăţi şi nouă gospodăria.

Sonia s-a uitat la director, încercând să înţeleagă bine ce se întâmplă, apoi a văzut şoferul microbuzului descărcând nişte genţi grele şi abia atunci a înţeles că rămânerea ei acolo era definitivă până la sfârşitul vacanţei de vară. A exclamat fâstâcită:

— Eh… da’ ce m-am zăpăcit aşa!? Poftiţi, poftiţi, uitaţi portiţa, aici unde nu-i sfoara. Vă rog, intraţi în vizită! Acu’ o să vă arăt gospodăria. Veniţi şi dumneavoastră, nene Colea!

Fata ne-a condus la cort şi ne-a poftit să bem apă din găleata de la intrare:

— Poftim apă, o aduc tocmai de la izvoraş, este bună, mai bună decât cea de la robinet. Beţi, vă rog!

— Nu refuz, a răspuns directorul. Şi-a umplut cana pe jumătate şi a băut cu sete.

— Bună!

Am înţeles şi eu şi şoferul, şi am lăudat apa, spre marea satisfacţie a fetiţei. Pentru prima oară-n viaţa, Sonia avea ceva al ei. Chiar dacă doar apă simplă, dar era a ei şi o putea oferi adulţilor. Fetiţa începea să-şi perceapă propria apartenenţă la lume. Pe urmă, preţ de vreo oră jumătate – două, om ascultat uimitoarea ei poveste despre cele ce plantase deja şi ce urma să planteze. Ne-a arătat desenele viitoarei ei vetre a familiei. Din desenele plan ale fetiţei lipsea, totuşi, casa.

— Noi trebuie să plecăm, i-a spus directorul Soniei, tu rămâi şi despachetează singură pacheţelele. Ţi-am adus şi o lanternă pe acumulatori. Cu ea poţi să luminezi de la distanţă, iar dacă schimbi pe lumină diurnă poţi să şi citeşti. Şi de citit, acum, o să ai! Că ţi-am adus câteva reviste de design pentru gospodărie, nişte manuale ca să ştii să răsădeşti şi câte ceva din medicina populară.

— Ah, iar m-am fâstâcit… Numai oleacă… Aşteptaţi.

Când a ferit pologul cortului, în cort am văzut feluriţi snopuşori de ierburi uscate, aninaţi pe o sforicică întinsă. Sonia a luat câteva mănunchiuri şi i le-a întins directorului:

— Rostopască. Este o plantă care se cheamă aşa. Pentru Catia din grupa noastră – s-o fiarbă şi s-o bea. Ea este veşnic bolnavă. Eu am citit broşurica pe care mi-aţi dăruit-o dumneavoastră… Şi am pus la uscat.

— Mulţumesc…

Nu-i om rău, directorul, am gândit eu. Iubeşte copiii. După ce-am plecat de pe moşia fetiţei, am mai discutat câte ceva cu el. M-a întrebat de comportamentul Soniei şi mi-a dat câteva sfaturi utile.

Sonia a rămas în cortul de pe lotul ei aproape toată vara. Rondul de flori din mijloc a înflorit. A răsărit ceapă pe straturi, ridichile şi multe altele.

Deseori, pe înserate, când zilele se mai scurtaseră, în cortul ei vedeam licărind lanterna, agăţată cu o

sforicică. În fiecare seară, Sonia citea cărticele de medicină populară şi îşi desena gospodăria într-unul din albumele ei.

La sfârşitul verii a venit s-o ia microbuzul rablagit de la orfelinat. Eu am ajutat-o să-şi încarce proviziile. Şi era ce să încarci! Plante medicinale – uscase vreo două sute de mănunchiuri... Apoi un sac cu cartofi, trei bostani şi altele...

În genere, am avut cu ce umple microbuzul. Şi am întrebat-o pe Sonia:

— Şi la anu'? Să-ţi ţin cortul?

— Negreşit vin în vacanţa de vară. Chiar din prima zi o să fiu aici, pe pământul meu. Dumneata eşti un vecin cumsecade, nene Colea. Îţi mulţumesc pentru bună vecinătate!

Apoi am dat mâna ca adulţii. Avea mâna viguroasă, Sonia. În timpul verii, ea nu se bronzase doar, acum era mai viguroasă şi devenise şi mai încrezătoare în sine.

S-a întors în anul următor cu câţiva puieţi şi câteva răsaduri şi s-a apucat imediat de treabă.

La una din adunările lor, sătenii au hotărât să-i ridice Soniei o căsuţă.

Zâna, nevasta afaceristului care-şi ridicase cel mai mare *cottage* din sat, a insistat că nu trebuia să fie mică.

— N-o să ne moi putem uita în ochii oamenilor. Toţi îşi ridică palate şi singurul copilaş din sat doarme în cort. Vine lumea în ospeţie şi cine ştie ce crede despre noi!

Cunoscând năravurile fetei şi dificultatea cu care acceptă darurile, am fost însărcinat eu cu tratativele pentru ridicarea casei.

Am mers la ea şi i-am vorbit:

— Sonia, oamenii din sat s-au sfătuit şi au decis să-ţi ridice o căsuţă. Tu numai să ne arăţi locul unde s-o facem.

La astea, ea, un pic intrigată, m-a întrebat:

— Nene Colea, dar cât costă o căsuţă?

Fără să bănuiesc nimic, i-am răspuns:

— Două sute de mii. Mai exact, câte două mii de familie.

— Câte două mii? Da-s foarte mulţi bani. Înseamnă că sătenii vor avea mai puţini bani pentru copii… Dacă o să-i cheltuiască pentru mine. Nene Colea, vă rog frumos, spuneţi-le oamenilor că nu-mi trebuie casa deocamdată. Nici măcar loc de casă nu am stabilit. Vă rog, nene Colea, explicaţi-le, vă rog, la oameni…

Fetiţa era agitată şi am înţeles de ce. Primind acel hectar de pământ, Sonia se simţea, pentru prima oară-n viaţă, independentă. Pământul îi înlocuise părinţii, acum avea nevoie de el şi el de ea. Printr-un simţ ascuns, Sonia intuia sau îşi imagina că pământul ei nu vroia ca alte mâini să se atingă de el.

Şi Doamne fereşte ca cineva, după construcţia casei, să-i obiecteze ceva, fie chiar şi subînţeles. Ţinea mai mult la propria neatârnare decât la casă.

Aşa că am încercat să-i conving pe săteni să nu o necăjească pe fetiţă cu niciun fel de cadou. Dar la scurt timp s-a petrecut ceva neaşteptat.

O gaşcă de băieţei din sat, întorcându-se de la iaz, trecea pe lângă lotul Soniei. În fruntea lor, pe o bicicletă arătoasă, mergea fiul afaceristului, Edick, care o zeflemea într-una pe Sonia şi o poreclea *chitica*[25] măcar că nici el nu era aşa de mare. Avea doar trei ani mai mult decât ea.

— Hei, chitico, i-a strigat Edick, Soniei, tot cu peisagistica, tot? Nu te-ai săturat încă? Hai, mai bine, să admiri spectacolul cu noi.

— Ce spectacol? a întrebat Sonia.

— Tăticul meu dă foc la deşeurile de construcţie. Hai să vezi. Au venit şi pompierii, pentru orice

---

[25] chitic - 1) denumire dată mai multor varietăţi de peşti mărunţi. 2) pui de peşte; peştişor. Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)

eventualitate.

— Dar de ce le daţi foc?

— Cum de ce? Strică fasonul casei.

— Unde le ardeţi, mult timp, după asta, nu va mai creşte nimic.

— De ce să nu mai crească?

— Pentru ca toţi viermişorii buni şi toate gângăniile se vor pârjoli. Uite, eu am făcut un foc, aici în faţa cortului, şi în locul acela nu a mai crescut nimic de atunci.

— Ia te uita la ea, chitica, ce spirit de observaţie! Atunci salvează tu viermişorii. Ia tu vagonul cel ponosit, altminteri tata nu ştie unde să-l oploşească.

— Cum să-l iau, că e greu!?

— Cum, cum? Cu macaraua, se înţelege. Poimâine vine macaraua la noi. Ce faci, îl iei sau facem un foc mare?

— Da, Edick, iau vagonul de la voi.

— Atunci, hai să mergem!

Pe gospodăria părinţilor lui Edick se adunase multă lume: adulţi şi copii. Echipa de pompieri era pregătită de acţiune. Edick s-a apropiat repede de tatăl său, care stătea deja cu o canistră de benzină în mână lângă grămada de deşeuri şi, spre nemulţumirea copiilor şi plăcută surpriză a adulţilor, i-a spus:

— Tăticule, nu da foc la vagon.

— Cum adică? De ce?

— Pentru că l-am făgăduit.

— Cui?

— Chiticei.

— Care chitică?

— Soniei, fata de la marginea satului.

— Şi? A fost de acord? A acceptat să-l ia de la tine?

— Tăticule, ce, nu mă crezi? Întreab-o tu!

Edick a apucat-o de mână pe Sonia, care stătea printre copiii din sat, şi a dus-o în faţa lui tătâne-său:

— Spune-i că vrei să iei tu containeru’ ăsta!

— Da, vreau să-l iau eu, a răspuns în şoapta Sonia.

Oho, ce s-a mai mândrit afaceristul cu feciorul lui!

Ia te uită tu, nu vrea nimic de la nimeni, dar de la Edick al lui a acceptat cadoul, Sonia cea simandicoasă!

După ce s-au împrăştiat copiii, afaceristul a chemat la el toată echipa care muncea la *cottage şi* i-a spus brigadierului:

— Ascultaţi aici, flăcăi. Cumpăraţi ce materiale ştiţi voi, lucraţi douăzeci şi patru din douăzeci şi patru – plătesc dublu – da’n două zile vreau ca interiorul containerului să arate ca un apartament occidental. Pe dinafară poate să rămână aşa coşcovit, da’năuntru…

Peste două zile, pe moşia Soniei, lângă mestecănaş, în locul în care stătuse cortul, acum, aranjat pe un fundament de cărămizi, stătea vagonaşul-container cel coşcovit, de şantier. Coşcovit, dar deja pregătit de vopsit de echipa de muncitori, care lăsaseră special înăuntru vopsea finlandeză şi pensule.

Sonia a vopsit containerul singură. Prima casă din viaţa ei, stătea acum în ocolul ei. Acel container, în anul ce-a urmat, a devenit un autentic *teremok*[26] de basm, îmbrăcat în iederă şi struguri sălbatici şi împrejmuit de ronduri de flori.

****

Au trecut zece ani. Sonia a terminat şcoala şi trăia, deja de un an, pe moşia ei. În sătucul afundat în verde, cu livezi înflorite, se înălţau case-vilişoare. Însă cea mai frumoasă, cea mai arătoasă, era cea a Soniei. Când

[26] teremok (diminutiv de la terem, de la grecul teremnori): în Rusi’ Antică, locuinţă situată în partea superioară a clădirii sub formă de turn. Sursă: Marele Dicţionar Enciclopedic al limbii ruse moderne. (http://classes.ru) (n.t.)

leatul ei a părăsit orfelinatul, apucând-o care încotro, în necunoscut, încercând să intre la câte o şcoală, găsind de-abiă un pat mizer într-un cămin sau o muncă amărâtă, cu care să câştige atât cât să mănânce – Sonia era deja un om autosuficient.

Locuitorii sătucului îi predau unui manager surplusul de fructe şi legume. Recolta din sat se vindea la preţuri foarte mari. Era exportată în ţările U.E. prin magazine speciale, care vindeau produse ecologice pure. La fel, şi Sonia, îi dădea managerului recolta din grădina ei, chiar dacă mare parte i-o cumpărau direct precupeţii, veniţi din oraş, atraşi de neobişnuita fată şi de gospodăria ei miraculoasă.

Sonia mai strângea şi plante medicinale şi ajută multă lume să se vindece de boli.

Într-o zi, în gospodăria în care trăiau deja permanent părinţii lui, sosi Edick. Flăcăul studia deja de trei ani într-o prestigioasă universitate americană. Acum urma să se supună unei intervenţii chirurgicale complicate, deoarece se îmbolnăvise de ficat şi rinichi, probabil de la apă şi mâncarea din străinătate. Însă, înainte de a se opera, Edick a hotărât să petreacă o săptămână cu părinţii.

— Fiule, hai să mergem la doftoreasa din sat, i-a propus mama lui Edick, Zinaida, poate că ne-ajută ea.

— Da’ ce-i cu tine, mama, în ce secol trăieşti? În Occident, medicina a ajuns departe. Ce nu mai merge, se taie şi se înlocuieşte. Nu-ţi fă griji. Şi nu merg eu la orice băbătie-vrăjitoare. Astea-s chestii din secolul trecut.

— Nu te duc la babe-vrajitoare. O mai ţii minte pe fetiţa aceea mică de la casa de copii, de la marginea satului? Mergem la ea. I-a uimit pe toţi cum şi-a rânduit bucăţică de pământ.

— Nu-i chitica? Un pic o mai ţin minte.

— Acum nu mai e chitica, Edick, e o persoană foarte respectabilă. Pe ce creşte cu mâinile ei, managerii

sunt gata să-i dea de două ori preţul. Vine lumea din locuri îndepărtate pentru plantele ei medicinale. Şi nu face niciun fel de publicitate.

— De unde ştie atâtea, chitica?

— Păi, chiar de pe când era în clasa întâi, ea şi-a petrecut toate verile pe moşioara ei, şi iarna a citit, ziua întreaga, diverse cărţi de grădinărit şi medicină populară. Mintea copiilor este ageră, prinde repede. Şi din cărticele a asimilat multe lucruri. Dar lumea spune că fata a înţeles multe şi singură. Şi mai spune lumea că plantele o înţeleg. Ea le vorbeşte.

— Ia te uită, chitica! Şi câţi bani cere pe leacuri?

— Uneori cere, dar se întâmplă să vindece şi gratis. Uite eu, astă toamnă, m-am întâlnit cu ea pe malul iazului. Şi uite-aşa, din nimic, mă priveşte în ochi şi-mi spune: „Tanti Zâna, nu-mi place cum arăţi la ochi, ia mata iarba asta, fierbe-o şi bea-o, că o să te faci bine.” Şi mi-a trecut. Şi într-adevăr, albul ochilor îl aveam cenuşiu mă dureau rinichii. Acum nu mă mai dor. Hai să mergem, fiul meu, să intrăm pe la ea să te ajute cu rinichii.

— Rinichii nu sunt doar bolnavi, mama. Deja mi-au pus diagnosticul şi o să-mi extirpe un rinichi. Nu mă mai ajută nici-o fiertură. Dar, oricum, hai de-om intra, sunt curios să-i văd gospodăria chiticii. Spune lumea că parcă ar fi rai.

***

— Da!! Ce fain a rânduit totul! a exclamat Edick fără să-şi ascundă mirarea, când s-a apropiat cu mama lui de ocina Soniei. În timp ce oamenii din sat s-au dat de ceasu' morţii să-şi ridice vile şi garduri zidite, ea, aici a făurit un paradis veritabil. Uite, mama, ce gard verde şi frumos!

— Să-i vezi grădinuţa, ş-atuncea să te miri! Numa că nu prea lasă pe mulţi să-i păşească hatul, a remarcat

Zinaida. A crăpat portiţa şi a strigat tare:

— Sonia, dacă eşti acasă, ieşi! Sonia, eşti acasă?

Uşa căsuţei – fostul container de şantier – s-a dat în lături, şi fata s-a iţit pe cerdac. Cu un gest graţios şi-a aruncat bogata-i cosiţă bălaie peste umăr. A văzut-o pe Zinaida în compania fiului, şi în obraji şi-au făcut apariţia iute doi bujori. Şi-a încheiat ultimii nasturi de la bluziţa care-i strângea pieptul elastic şi, cu pas domol şi în acelaşi timp graţios, tânăra frumuseţe a coborât de pe cerdac şi a mers spre portiţa, unde stătea Zinaida cu Edick.

— Bună ziua, tanti Zâna. Bine aţi sosit, Eduard. Dacă aveţi plăcerea, vă rog să poftiţi în casa şi în grădina mea.

— Mulţumim pentru invitaţie, venim cu mare plăcere, a răspuns Zinaida.

Edick nu a scos un cuvânt, nici măcar n-a salutat.

— Sonia, ştii, a continuat Zinaida pe cărarea spre casă, Edick are o problemă… trebuie să se opereze. Şi chiar de-l operează în America, eu, ca mamă, nu pot să stau prea liniştită.

Sonia s-a oprit, s-a răsucit către Edick şi l-a întrebat:

— Ce vă deranjează, Eduard?

— Inima, a răspuns cu vocea sugrumată Edick.

— Cum inima? a răbufnit Zinaida. Tu ai spus ficatul, rinichii. M-ai minţit, vasăzică, ai vrut să mă linişteşti?

— Nu te-am minţit. Numai că acum inima, mama, mi se zbate. Uite, pune mâna aici, uite cum bate! I-a apucat mâna mamei şi a apăsat-o pe piept. Simţi? Bate aşa de tare că acuşi îmi iese din piept, dacă tu nu o înduplеci pe aceasta fecioară-roşioară să se mărite numaidecât cu mine.

— Ştrengarule! a spus Zinaida râzând, ai speriat-o de moarte pe maică-ta.

— Dar eu nu glumesc, mama, a răspuns serios

Edick.

— Aha, nu glumeşti? Atunci află ca mâna Soniei i-au cerut-o de-acuma jumătate din peţitorii satului. Da' degeaba. Nu se mărită fata. Întreab-o tu de ce nu se mărită, n-o băga pe maică-ta la mijloc.

Edick s-a apropiat de Sonia şi a întrebat-o în şoaptă:

— Sonia de ce nu v-aţi măritat cu nimeni?

— Pentru că, tot în şoapta i-a răspuns Sonia, te-am aşteptat pe tine, Edick.

— Ah, şoltici ce sunteţi voi! V-aţi pus în cap s-o luaţi în băşcălie pe mama?

— Nici eu nu glumesc, tanti Zâna, a răspuns serioasă Sonia.

— Nu glumiţi? Aha… nici tu, Sonia, vasăzică… Nici tu nu glumeşti? Da' dacă nu glumeşti, de ce-mi spui tanti şi nu mamă?

— Bine, o să-ţi spun mamă, s-a auzit vocea tremurândă a Soniei şi, făcând un pas spre Zinaida, s-a oprit indecisă.

Zinaida nu se dumirea ce se întâmplă. Era o glumă sau o joacă? Îşi mută privirile când pe faţa Soniei, când pe-a fiului… Şi, ca la un semn, a pătruns seriozitatea intenţiilor tinerilor şi s-a aruncat spre Sonia, a îmbrăţişat-o şi a izbucnit în plâns:

— Sonia, Sonicika, copila mea, acum am înţeles, voi vorbiţi serios…

Au tresărit şi umerii Soniei, strângând-o pe Zinaida în braţe:

— Da, mama, vorbim serios. Foarte serios.

Apoi tinerii, apucându-se de mâna, încetişor şi fără să ia seama la nimeni, s-au pornit pe uliţa satului, spre gospodăria familiei lui Edick. Zinaida mergea înainte. Râdea şi plângea în acelaşi timp, şi vorbea fără noimă cu toţi cei pe care-i întâmpina în cale:

— Ca să vezi, noi mergem la ea… Da' ei, niciuna,

nici două, se îndrăgostesc! Eu, numa'decât i-am binecuvântat... Da' mai întâi am gândit că-i o poantă. Da' de unde?! Ei, aşa din senin, mi se îndrăgostesc! Ş-apoi zic eu... Ba nu, îmi zic ei mie – nunta, mămico, chiar azi s-o facem! Oameni buni, cum e posibil aşa ceva? Trebuie pregătiri, trebuie totul oficial. Nu se poate doar aşa...

Când a auzit şi soţul, tatăl lui Edick, afaceristul, care le mergea în întâmpinare, flecăreala făr'de noimă a soţiei, s-a uitat o clipă la tineri, apoi a spus:

— Tu, ca-ntotdeauna, Zinaida, turui şi turui. Da' ce, de ce să nu se poată face nunta astăzi? Uite-te la copilaşii ăştia. Nu azi trebuie făcută nunta, ba chiar acum!

Edick şi Sonia s-au sărutat pentru prima dată în faţa sătenilor. La nuntă s-au strâns toţi sătenii care erau acasă la ora aceea. Cu toţii, împreună, au întins masa improvizată, la aer curat. Şi nu a *huit* nunta, cum se poartă pe la ruşii beţivani, ci a cântat frumos până noaptea târziu.

Fără să ia-n seamă rugăminţile părinţilor, tinerii s-au instalat în căsuţa Soniei şi nu în cottage-palatul lor.

— Înţelege tata, a vorbit Edick, noi, aici, am ridicat castel şi acareturi pe jumătate de hectar. Însă acea frumuseţe pe care a creat-o Sonia pe moşioara ei şi aerul curat de acolo, noi, aici, nu le vom avea niciodată! Tu trebuie să demolezi jumătate din construcţii.

Afaceristul a băut o săptămână şi, uimindu-i pe toţi, a stabilit să demoleze o parte din anexele casei. Şi s-a justificat aşa:

— Am construit aici în prostie, şi nepoţii nu se trag la catacombele noastre.

Fericită-i viaţa Soniei şi a lui Edick...

Dar, stop! Eu am început deja să vorbesc despre viitor. Şi viitorul va fi minunat, fără doar şi poate. Dar prezentul? În prezent, în Harkov cu-adevărat există un orfelinat bun. Şi există şi fetiţa Sonia. A păşit deja în

clasa a treia, dar hectarul ei personal încă nu-l are, aşa cum nu-l are nici Tania, nici Serioja, nici Catia... Şi aşa cum nu-l au nici alte sute de orfani. Consiliul Suprem al Ucrainei, nici până-n ziua de azi nu a supus dezbaterii chestiunea; să le fie dat câte un hectar de pământ în folosinţă pe viaţă locuitorilor ţării sale şi copiilor orfani, hectar pe care fiecare să-şi rânduiască vatra propriului neam. Nici Duma Bielorusiei şi nici cea a Rusiei... Or să-i ierte copiii? Or să se poată ierta ei înşişi, deputaţii de azi?

Zona[27] viitorului

Asta era deja a cincea seară în care Nicolai Ivanovici, directorul coloniei corecţionale cu regim special mai simplu spus, închisoare – nu ieşea din cabinetul său. La terminarea zilei de slujba închidea telefonul şi se plimba agitat şi meditativ, înainte şi-napoi prin cabinetul său. Din când în când se aşeza la birou, scotea un dosar verde şi îi parcurgea conţinutul, deja

[27] Zona (în titlu) - aici, în context, cuvântul poarta semnificaţia de "zona de recluziune". Deriva de la expresia *Запретная зона*, care, în limba română se traduce prin zona interzisă. În limba rusă, în jargon, cuvântul înseamna închisoare, lagăr, colonie. (n.t.)

pentru a *n*-a oară.

În numele unui grup de condamnaţi, deţinutul celulei 26, care-şi execută pedeapsa aplicată în baza Codului Penal al Federaţiei Ruse, i-a înmânat o propunere, care, la prima vedere, părea lipsită de sens.

Deţinutul Hodakov propunea ca instituţia corecţională să ceară o sută de hectare de pământ abandonat sau de teren agricol neutilizat. Terenul, ulterior, trebuia să fie împrejmuit cu sârmă ghimpată şi la fiecare colţ urma să fie montat câteun foişor. Mai concret, să fie luate toate măsurile necesare pentru a preîntâmpina evadarea deţinuţilor. Pe cele o sută de hectare împrejmuite aveau să muncească, să facă agricultură, nouăzeci de deţinuţi. Tot în dosarul verde se aflau şi petiţiile celor nouăzeci de deţinuţi semnatari.

Prin propunerile lor, deţinuţii se angajau să cedeze coloniei jumătate din recolta de legume obţinută. Cealaltă jumătate, propuneau să o trimită familiilor de-acasă. În toate acestea nu era nimic imposibil. În multe colonii penitenciare, deţinuţii muncesc şi produc. În unele unităţi fac munci uşoare de tâmplărie, în altele lucrează la confecţii, deţinuţii cos adesea pieptare, chiloţi sau altele, pentru care primesc o discretă soldă. Recompensa lor este mică şi pe motivul că munca pe care-o fac nu este deosebit de profitabilă.

Aici, în acest dosar, deţinuţii înaintau propunerea lor – să muncească în agricultură. Nu era nimic rău în asta. Era posibil. Plata a jumătate din recoltă era posibilă. În acest fel nu mai era nevoie ca producţia să fie trimisă afară şi apoi, pentru bani, să se aştepte luni întregi.

Deţinutul Hodakov a propus, în numele celorlalţi deţinuţi, ca cele o sută de hectare să fie parcelate în loturi de câteun hectar fiecare, şi fiecărui puşcăriaş să-i fie atribuit câte un lot.

Mai cereau, de asemenea, ca fiecare puşcăriaş să

aibă dreptul să-şi ridice o celulă individuală pe lotul atribuit.

După executarea pedepsei, se cerea ca celor care vor dori să rămâna pe lotul de pământ, să li se dea această oportunitate. Să nu mai cedeze partea de recoltă coloniei, ci să o poată vinde liber şi să aibă permisiunea ca, după expierea pedepsei, să-şi poată lărgi celula şi s-o transforme în altceva.

Dosarul cu aceste propuneri sau cereri fusese înmânat lui Nicolai Ivanovici cu un an jumătate în urmă. Pe lângă cele nouăzeci de petiţii şi textele cu propuneri, în dosar se mai găsea şi planul viitoarelor loturi, frumos schiţat din creioane colorate. În schiţe erau reprezentate şi foişoarele şi gardul de sârmă ghimpată şi punctul de control şi trecere.

După parcurgerea iniţială a materialelor, Nicolai Ivanovici a depozitat dosarul într-un sertar de sub birou, uneori se mai gândea la esenţa celor conţinute, dar nu le dădea niciun răspuns deţinuţilor.

La un moment dat s-a creat o împrejurare ce l-a obligat pe directorul coloniei ca, în ultimele cinci seri, să mediteze intensiv asupra propunerilor puşcăriaşilor.

Dar iată despre ce împrejurare vorbesc. Conducerea a trimis o circulară prin care, începând cu anul următor, urmau să fie construite alte celule suplimentare, în aşa fel încât colonia să fie pregătită să primească alţi o sută cincizeci de deţinuţi. Odată cu circulara a fost trimis şi proiectul anexelor de aplicat clădirilor deja existente şi termenii finanţării. Printre toate acestea se propunea ca în construcţia celulelor să fie antrenaţi deţinuţii.

Nicolai Ivanovici a gândit aşa: „Finanţările, ca de obicei, vor întârzia, cu economia materialelor necesare e chestiunea. Devizul se face pe baza unor preţuri ale materialelor de construcţie, dar când începi construcţia propriu-zisă, ele, deja, nu mai sunt aceleaşi.

Munca deţinuţilor nu este rentabilă. Ordinul, este evident, nu-l pot onora. Da’ nici să-l nesocotesc nu pot. Până la pensie mi-au rămas doar cinci anişori. Am slujit până la gradul de colonel. Sunt de douăzeci de ani directorul coloniei şi nu am primit nici-o sancţiune. Acuma... cu circulara asta!”

Şi totuşi, nu acestea erau gândurile ce-i frământau cel mai tare pe colonel. Dosarul verde!

Deţinutul Hodakov, în memoriul său, evidenţia ca în cazul sistematizării puşcăriaşilor după proiectul lui, va fi atins scopul esenţial al instituţiilor de acest gen, şi anume cel al reeducării delicvenţilor.

Nicolai Ivanovici era conştient că în instituţiile corecţionale moderne, delicvenţii nu erau reeducaţi, ba din contră, deseori, doar căpătau o experienţă şi mai bogată. Altminteri nu mai aveau să fie condamnaţi şi a doua şi a treia oară. Acesta era şi motivul pentru care această împrejurare îl apăsa aşa de greu pe Nicolai Ivanovici, acest om care dedicase slujbei atâta timp şi energie.

„Viaţa trece, serviciul se termină, dar ce-am realizat? După cum s-ar părea, am format delicvenţi.

Dosarul verde! O pacoste! Ah, barem să fi găsit încălcări ale regulamentului, să-l pot respinge cu vehemenţă! Dar nu-s! Ceva din dosar mă împiedică să resping esenţa celor expuse. Şi, în acelaşi timp, să-l pătrund până la capăt. Propunerile sunt atipice şi ciudate.”

În dimineaţa ce-a urmat, primul lucru pe care l-a făcut colonelul, a fost să dea ordin să-i fie adus deţinutul din celula 26, Hodakov.

— Puteţi lua loc, Hodakov, i-a spus Nicolai Ivanovici deţinutului care tocmai intrase însoţit de escortă, indicându-i un scaun. Am răsfoit conţinutul dosarului dumitale. Şi am o întrebare.

— Vă ascult, d-le colonel, a răspuns iute deţinutul,

sărind de pe scaun.

— Şezut! a ordonat gardianul care-l escorta.

— Stai jos, ce percutezi aşa, ca la proces, i-a spus liniştit directorul, apoi, adresându-se gardianului, a adăugat:

— Tu, între timp, aşteaptă afară.

— Deci, dumneata, Serghei Iurievici Hodakov, îţi aminteşti de această stranie propunere?

— Poate părea stranie doar la prima vedere. În realitate, propunerea este absolut raţională.

— Atunci, spune-mi direct, fără ocolişuri, ce stratagemă ai în cap? Aveţi de gând, cumva, să evadaţi în masă? M-am informat: fiecare din cei nouăzeci de deţinuţi semnatari ai petiţiei mai au de ispăşit de la cinci la zece ani. V-aţi gândit să scurtaţi?

— Chiar dacă ar exista, în propunerea de faţă, vreo stratagemă, cu siguranţă, nu ar avea vreo legătură cu fuga, d-le colonel, a răspuns deţinutul şi s-a ridicat din nou, neliniştit, m-aţi înţeles greşit.

— Stai liniştit. Şi, hai mai bine, fără *d-le colonel* Numele meu este Nicolai Ivanovici. Dumneata, ştiu din acte, te numeşti Serghei Iurievici. Ai fost psiholog. Un timp i-ai tras cu teoriile dumitale, pe urmă te-ai băgat în business. Şi ai fost condamnat pentru delapidare şi furt agravat. Aşa este?

— Da, am fost condamnat… Nicolai Ivanovici, aşa era la începutul perestroikăi… nu apucai să te înveţi cu o lege, că făceau altă nouă…

— Bine, nu vorbim despre asta acum. Luminează-mă cu invenţia asta a dumitale, agricultura în sârmă ghimpată sau cum s-o mai chema ea.

— O să-ncerc să fiu explicit, Nicolai Ivanovici, numai că nu-mi va fi uşor, pe un considerent.

— Ce considerent?

— Înţelegeţi dumneavoastră, noi am citit o cărticică, *Anastasia*. Apoi încă una, continuarea ei… În

aceste cărţi se vorbeşte despre menirea omului. Despre faptul că, dacă fiecare om de pe pământ îşi ia câte un hectar de pământ şi îşi croieşte pe el un colţişor de rai, atunci pământul întreg se transformă în rai. În cărţi, acest lucru este explicat în mod simplu şi convingător.

— Ce mare scofală!? Dacă fiecare ia şi face – e logic – şi pământul se transformă... Numai că nu văd ce legătură ai dumneata cu asta?

— Întocmai că am. Vă spuneam că totul este explicit în aceste cărticele. Unii, poate, le-au citit mai superficial şi nu le-au înţeles bine. Noi, aici, avem timp: le-am citit, am meditat şi am înţeles.

— Bine, şi cu asta?

— Mulţi oameni, după ce au citit aceste cărţi, şi-au dorit pământ. Şi acolo, pe moşiile lor dragi, să-şi făurească oaze de rai. Este la îndemâna oricui, oricine poate face asta. Aşa că am hotărât să luăm şi noi câteun hectar, fie el şi împrejmuit cu sârmă ghimpată, să muncim şi să amenajăm pe el... Şi, ca pedeapsă, jumătate sau chiar mai mult din recoltă s-o cedăm coloniei sau societăţii. Doar o rugăminte avem: pământul să nu ne fie luat înapoi la ispăşirea pedepsei, cel puţin nu acelora care vor să rămână.

— Cum adică, să rămâneţi după sârma ghimpată, sub pază penitenciară toată viaţa?

— Când ne plătim datoria cu toţii, voi înlăturaţi îngrăditura ghimpată şi o mutaţi, împreună cu foişoarele, în alt loc. În acel loc nou, alţi puşcăriaşi, din rândul doritorilor, îşi vor amenaja şi se vor stabili pe loturile lor. Iar noi rămânem pe ale noastre.

— Aşa... Apoi şi ei termina puşcăria, sârma şi foişoarele le mutăm în alt loc, şi ei, ca şi voi, rămân pe loturile lor. Am înţeles bine?

— Da, întocmai.

— Fantasmagorie curată! Ce ar trebui să fac eu, directorul puşcăriei, vasăzică? Să le creez oaze de rai

puşcăriaşilor? Dumneata crezi că aşa ceva se poate întâmpla?

— Eu sunt absolut convins de succes! Ca psiholog o spun. Simt asta cu inima. Judecaţi şi dumneavoastră, Nicolai Ivanovici. Îşi ispăşeşte omul osânda de zece ani, apoi iese în lume, în libertate. Prieteni nu mai are. Prietenii lui, ori sunt în vreo bandă, ori, din nou, într-o celulă. Familia nu-l mai vrea. Societatea la fel. Cine îi dă unui ex-puşcăriaş un servici bun? Şomerii sunt şi aşa destui şi de toate profesiile, îngroaşă rândurile pe la birourile de plasament, cu biografiile în dinţi… Societatea de azi nu prevede niciun serviciu pentru ex-puşcăriaşi. O singură alternativă îi rămâne: să reia vechea meserie! Şi o reia… apoi se întorc cu toţii la voi.

— Da, cunosc situaţia… Dumneata, concret, ce propui? Spune-mi ca psiholog: de ce s-au schimbat aşa brusc puşcăriaşii după ce-au citit aceste cărţi, de vor pământ chiar şi după sârma ghimpată?

— Pentru că li s-a înfăţişat perspectiva veşniciei. Aici se consideră că, chiar dacă stă închis într-o celulă, omul încă mai trăieşte. În realitate, el nu mai trăieşte. Este mort, deoarece este privat de perspectivele vieţii.

— Ce este perspectiva veşniciei?

— V-am spus, nu-mi va fi uşor să vă explic aşa, în scurt timp, tot ce e scris în cărţi.

— Bine, o să le citesc şi eu şi poate o să înţeleg cum de v-aţi dat pe lirică. Apoi mai vorbim. Gardă, du-l!

Deţinutul Hodakov s-a ridicat, şi-a dus mâinile la spate şi a spus:

— Mai permiteţi o întrebare?

— Vorbeşte, a încuviinţat colonelul.

— Când am conceput proiectul zonei am ţinut cont de regulile impuse de normative. În proiect nu există încălcări ale regulilor.

— I-auzi, aţi ţinut cont şi de reguli… Şi nu aţi încălcat regulamentul… O să verific.

— Duceţi-l, i-a ordonat Nicolai Ivanovici escortei.

Apoi a chemat un jurist, i-a înmânat dosarul şi i-a spus:

— Uite, ia dosarul acesta. Verifică şi spune-mi dacă şi care sunt încălcările legii în acest proiect. În două zile să-mi dai raportul.

A treia zi, juristul stătea în cabinetul directorului colonel. Şi-a început raportul într-un mod ciudat de simplificat pentru un jurist:

— Chestiunea, Nicolai Ivanovici, este că, din punct de vedere al legislaţiei şi directivelor care reglementează arestul cetăţenilor în aşa-zisele zone de recluziune, prezentul proiect nu poate fi tratat fără echivocitate.

— Ce-o tot dai cotită, Vasile, ca avocatu' la proces? Ne cunoaştem de cincisprezece ani, a exclamat Nicolai Ivanovici, ieşind de după birou. Era destul de agitat. A făcut o tură de cabinet şi s-a aşezat din nou la birou:

— Zi-i pe şleau, cu ce încalcă legea sau directivele?

— Concret? Hm… Vrei să vorbim concret? Atunci să le luăm pe rând.

— Bine, hai pe rând.

— Se constituie această *zonă*. În proiect este prevăzută izolarea ei de lumea externă. Două rânduri de sârma ghimpată vor împrejmui suta de hectare. Tot în proiect sunt prevăzute şi foişoarele de observaţie. Ca atare, siguranţa *zonei* respectă întru totul directivele.

În continuare, în proiect se propune divizarea zonei în loturi separate, care să fie repartizate puşcăriaşilor – câte un hectar fiecare. Nimic de obiectat nici aici. Conform directivelor, noi suntem chiar ţinuţi să-i disciplinăm prin muncă pe cetăţenii neconştiincioşi, să construim ateliere meşteşugăreşti care să producă obiecte simple, să le oferim munci auxiliare şi parţial să ne orientăm spre autofinanţare. În acord cu legile, avem tot dreptul *să* instituim organizaţii cu condiţii economice

speciale şi cu *utilizarea polivalentă a fondului silvic*[28]. În cazul proiectului nostru este prevăzută o gospodărie anexă care să producă legume, atât pentru necesităţile coloniei, cât şi, posibil, pentru vânzare. Şi, până aici, ne menţinem în cadru legal.

— Nu o tărăgăna, mergi mai departe. Unde ieşim din cadru legal?

— Mai departe se propune ca pe fiecare lot să fie construită o celulă individuală, în care să locuiască deţinutul care a primit acel hectar pământ ca pe locul său de muncă.

— Aha! Câte o celulă pe hectar, pentru fiecare în parte. Nouă nu ne ajung banii nici pentru câte-un pat separat, da *ei* vor celule individuale cu mobilier şi tot confortul. Pură utopie!

— Sunt convins că nu ai citit proiectul cu toată atenţia, Nicolai.

— Ce înseamnă, cu atenţie? Că mi-l aduc aminte cu ochii închişi!

— Nu ştiu, nu ştiu… Pentru că în proiect sunt schiţate în detaliu interioarele acestor, cum să le chem, celule individuale. Totul, strict conform directivelor. Cu pat, closet, masă, scaun, cu etajeră pentru cărti şi noptieră. Uşa blindată cu vizor de observaţie şi zăvor extern, gratii la ferestre. Cât despre finanţare, se menţionează din capul locului că fiecare deţinut îşi va finanţa prin mijloace proprii executarea celulei individuale.

— Toate astea nu erau în proiect când l-am citit eu.

— Nu ştiu… Uite că sunt. Desenele, schiţele de execuţie şi detaliile.

— Ce înseamnă *sunt?* Când ţi-am dat dosarul să-l

---

[28] utilizare polivalenta a fondului silvic - extras din Legea Federaţii Ruse, din 09.03.2001, în vigoare de la 09.03.2001: articolul «Instituţii şi organisme de aplicare a pedepselor penale sub forma de privare de libertate». (n.e.)

examinezi, aşa ceva nu era. Eu mi-amintesc foarte bine – nu era! Am frunzărit dosarul din scoarţa în scoarţă de zeci de ori. Tu numai în două zile…

— Da, Colea. Eu, eu… Da’ nu în două zile. Un dosar identic mi-au dat şi mie, acu’ trei luni. Nu demult l-am corectat şi i-am completat conţinutul. Şi ei le-au acceptat.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Păi, mi-ai cerut părerea abia alaltăieri.

— Ei bine, acum spune-mi ce gândeşti tu despre toate astea?

— Uite ce cred eu, Nicolai. În cazul derulării proiectului lor, puşcăriile şi lagărele din tară se vor împuţina, iar delicvenţa va dispărea. Şi tu, Nicolai Ivanovici, vei intra în analele istoriei mondiale ca un reformator genial.

— Ia slăbeşte-mă cu istoria. Să fim obiectivi. Hai să vorbim despre cadrul legal. Nicolai Ivanovici s-a ridicat de la birou şi a început iar să se plimbe prin cabinet.

Juristul s-a întors către directorul închisorii, care se agită prin birou, şi i-a spus:

— De ce te îngrijorezi, Nicolai Ivanovici?

— Eu mă îngrijorez? Şi de ce, mă rog, ar trebui? Mai degrabă… Da, ai dreptate tu, Vasile! Sunt îngrijorat. Pentru că nu ştiu cum să-i expun generalului toată situaţia asta doar într-un scurt raport.

— Aha, deci asta te frământă! Vasăzică, ai de gând să i-l prezinţi generalului?

— Da, aşa am de gând. Am crezut că tu o să-i cauţi hibe proiectului şi o să mă convingi să nu merg cu el la general. Mi se pusese o piatră pe inimă. Da’, acuma că văd că şi tu, pare că-l susţii…

— Îl susţin.

— Înseamnă că o să ies la raport, a conchis oarecum Nicolai Ivanovici, cu teamă să nu-l mustre prietenul pentru conţinutul dosarului. Directorul a mers

la un dulap şi de acolo a scos o sticlă de coniac, o lămâie şi două păhăruţe.

— Hai să cinstim, Vasile, pentru succes. Dar tu, când ai devenit aşa pozitiv faţă de dosarul verde?

— Nu dintr-odată.

— Şi eu la fel.

— Fiică' mea face facultatea de drept şi în perioada asta dă examenul de diplomă. Temă pe care-a ales-o se cheamă: „Influenţa detenţiei cetăţenilor în instituţii cu privaţiune de libertate, în eradicarea delicventei." Mi-a dat lucrarea s-o citesc. Şi eu am citit-o. Auzi ce era *scris*, printre altele: „Nouăzeci la sută dintre cetăţenii care şi-au executat pedepsele în detenţiune, săvârşesc din nou delicte. Printre motivele principale ale acestor dezolante statistici de încălcare a legilor enumerăm:

— educaţia omului, care-l poartă la săvârşirea fărădelegii;

— dificultatea de reintegrare în societate a oamenilor după permanenţa în locuri de detenţiune;

— formarea unui concept de viaţă delictual pe timpul detenţiunii în ambient delictual."

Tu-ţi imaginezi ce-a scris ea, Nicolai? Din ce spune ea, reiese că noi doi, făcându-ne cu cinste datoria, generăm o concepţie delictuală!

— Noi nu generăm nimic! Noi acţionăm pe baza unui regulament, a unor legi şi directive. Că suntem conştienţi, e cu totul altceva. Eu mă simt nemulţumit şi aş fi vrut să nu fie aşa, dar gândesc că nu am născocit eu toate astea. Însă de când cu dosarul ăsta verde... De-o jumătate de an mă tot perpelesc. Azi am hotărât – voi merge la general! Numai că, de mai multe ori m-am aşezat să scriu raportul, unu' cât de cât exhaustiv... nu reuşesc!

— Hai să încercăm să-l aşternem împreună. Eu cred că este important să nu alarmăm conducerea cu originalitatea şi extraordinaritatea proiectului. Să-l

simplificăm cumva.

— Sunt de acord cu tine că trebuie să fie simplu, dar cum? Vezi doar, ei cer ca fiecărui deţinut, care şi-a ispăşit pedeapsa pe hectarul primit, să-i fie lăsat pământul în folosinţă viageră, după eliberare.

— Da, pentru moment, acest punct este irezolvabil. Nu există în ţară la noi o lege care să garanteze dreptul la moştenire pe viaţă a pământului. Eu m-am gândit la acest punct. Va trebui să vorbim deschis cu deţinuţii. În momentul expierii pedepsei va fi supusă dezbaterii chestiunea acordării lotului de pământ eliberatului, funcţie de legile funciare în vigoare în acel moment. Cred că vor înţelege. Ştim cu toţii că deasupra legii nu te poţi ridica. Nu facem noi legile. Le vom vorbi şi despre tendinţa de moment. Adică, ca în această perioadă există semnale serioase că se lucrează la o lege care să garanteze împroprietărirea cu pământ.

— Doamne-ajută, a spus Nicolai Ivanovici' şi a umplut din nou păhăruţele cu coniac. Hai, încă o duşcă!

Au cinstit. Nicolai Ivanovici a pus paharul pe birou şi a început iarăşi să se plimbe prin cabinet.

— Acum ce te-a mai apucat? I-a întrebat juristul.

— Înţelegi, Vasile, a continuat cu vocea tulburată şi fără să se oprească, Nicolai Ivanovici, noi aici am început să visăm ca doi puştani, la fapte măreţe… Visăm, dar am uitat că avem de-a face cu delicvenţii. Mai sunt printre ei, nu zic nu, şi din ăia care au nimerit din ghinion. Şi poate că sunt cu adevărat bine intenţionaţi să-şi refacă viaţa în deplin respect fată de lege. Totuşi şirurile le îngroaşă contingentul de degeneraţi. Oameni cu mintea altundeva. Te-ai gândit că le-ar putea trece prin cap cine ştie ce viclenii?

— M-am gândit şi eu la asta, Nicolai. Dar, hai mai întâi, să-i punem la încercare şi abia după *asta* decizi dacă e cazul să ieşi la raport la general sau nu.

— Şi cum să-i încercăm?

— Uite. Spune-mi, când ţi-au înmânat dosarul verde?

— Aproximativ cu şase luni în urmă.

— Asta înseamnă că au discutat pe marginea proiectului, au făcut schiţele şi restul deja cu o jumătate de an în urmă... Pe urmă au alcătuit acest dosar frumos şi au ataşat nouăzeci de adeziuni. Ce zici să-i adunăm fără preaviz pe toţi cei nouăzeci semnatari ai proiectului în sala festivă? Chemăm nişte specialişti agronomi sau legumicultori ca să-i supună unui test. Înţelegi, dacă ei s-au gândit serios la toate astea şi ideea le-a venit spontan, dacă au acest vis, e clar că, o jumătate de an, nu ar fi putut să stea cu mâinile-n sân şi să aştepte răspuns la propunerea lor. Fără îndoială au studiat agronomia.

— Ştii că eşti tare, Vasile? Ca să vezi! Au învăţat pungaşii, o jumătate de an, să pună flori, castraveţi... Greu de imaginat! Un ţăran, poate-poate că mai răspunde, dar ăştia...

— Tocmai asta spun şi eu, hai să-i testăm înainte de a decide să ieşim la raport la general.

În sala de festivităţi nu au venit doar nouăzeci de deţinuţi, ci două sute. Pentru ocazie, directorul coloniei a invitat doi profesori de la Facultatea de Agricultură şi unul de la liceul tehnic. Numărul aspiranţilor la viaţa în noua *zonă* acum se ridicase la două sute.

— În ideea de a constitui o gospodărie anexă avem nevoie de persoane familiarizate cu activitatea agricolă. Vă prezint trei profesori de specialitate, dumnealor o să vă pună întrebări, după care vom decide cine poate primi un lot de pământ.

Nicolai Ivanovici a prezentat în ordine profesorii şi i-a invitat să interogheze participanţii. Prima întrebare a pus-o un profesor bătrânel, de pe flancul drept, specialist agronom:

— Cine dintre voi, stimaţi cetăţeni, îmi poate spune

care este perioada propice însămânţării roşiilor de răsad? Şi când se plantează răsadul? Iar dacă vă este familiară şi expresia „răsădire”, atunci spuneţi-mi, vă rog, care sunt semnalele necesităţii acestei operaţii?

„Ehei, i-a pus pe brânci, a gândit Nicolai Ivanovici, mai multe întrebări într-una singură. La întrebări din astea nici măcar nevasta mea, care, vorba ceea, e o *dacinică sadea*, nu ştie să răspundă din memorie. De fiecare dată când trebuie să planteze câte ceva, nevastă mea caută prin cărţi. Uite sala, cum a muţit, nu se mişcă unu’.”

Tăcerea din sală l-a dezorientat pe Nicolai Ivanovici. În sine lui vroia ca proiectul înaintat de puşcăriaşi în dosarul verde să se realizeze. Directorul fusese atât de meticulos în atitudinea fată de proiect, nu pentru că ar fi vrut să-l respingă, ci pentru că vroia să prevină din timp toate neajunsurile şi defectele. Tăcerea din sală vorbea, însă, de neseriozitatea artizanilor numărul unu’ al proiectului, ceea ce însemna că realizarea propunerilor din dosarul verde era imposibilă.

„Dar de ce tac? Oare să nu fie niciun ţăran printre ei? Barem că agricultura nu o fac ei, o fac femeile.” Şi ca să pună oarecum capăt pauzei care se crease, Nicolai Ivanovici s-a ridicat de la birou şi a rostit cu asprime:

— Ce-i cu voi, nu aţi înţeles întrebarea?

— Am înţeles-o, a răspuns un tânăr deţinut din primul rând.

— Atunci, dacă aţi înţeles-o, răspundeţi!

— Cine să răspundă? Că nu aţi chemat pe nimeni la tablă.

— Cum adică, cine? Ce tablă? Cine ştie să răspundă, să ridice mâna.

S-au ridicat instantaneu două sute de mâini. Practic toţi puşcăriaşii prezenţi în sală.

Profesorii examinatori, care murmurau între ei, au amuţit. Nicolai Ivanovici fu cuprins de sentimente

confuze. Mândria pentru studenţii săi se amesteca cu nădejdea renăscută de a realiza proiectul, dar, totodată, şi cu îngrijorarea: va reuşi vreunul dintre cei care au ridicat mâna sus să răspundă îndeajuns de satisfăcător la întrebare?

— Răspunde tu, a spus el indicând cu mâna un tânăr deţinut din primul rând de scaune.

Tânărul s-a ridicat în picioare. Şi-a trecut mâna brăzdată de tatuaje peste chelie şi a început să vorbească neşovăitor:

— Momentul însămânţării roşiilor de răsad nu poate fi acelaşi în fiecare an. Acesta depinde de momentul în care se schimbă vremea şi încetează îngheţul. Iar acest moment este diferit de la an la an. Ţinând cont de imperiozitatea plantării răsadurilor în pământ înainte de înflorirea plantelor şi cunoscând perioada vegetativă, putem calcula momentul însămânţării pentru creşterea răsadurilor în condiţii de seră sau pe pervazul ferestrei.

— Ajunge, tinere, i-a întrerupt intervenţia puşcăriaşului profesorul liceului tehnic, să ridice mâna cine poate continua.

Şi, din nou, în sală s-au înălţat două sute de mâini. Profesorul a arătat spre un bărbat mai în vârstă cu gura plină de dinţi de aur, cu mutră de criminal înveterat. Puşcăriaşul cel vârstnic s-a ridicat sprinten în picioare şi a vorbit cumpătat:

— Cuibul pentru răsaduri trebuie să fie făcut pe teren bun, nu pe paragini. Pentru cuib, cel mai bun este humusul prelucrat de viermişori sau turbă. Dar să nu se însămânţeze direct în turbă, căci se obişnuiesc repede seminţele cu ea şi-apoi, când vor fi plantate în teren, se buimăcesc, deoarece se vor simţi vitregite. De asta este indicat că turba să fie amestecată cu nisip, apoi integrată, în proporţie nu mai mică de jumătate, în pământul din grădină. Iar cuibuşorul de pământ să fie încălzit înainte de depunerea seminţelor, la cca 25°C.

— Ajunge aşa, l-a întrerupt profesorul, dumneata, în principiu, ai expus corect totul. Să continue următorul, şi a arătat spre un puşcăriaş cu ochelari, inteligent la vedere, din al treilea rând, aşadar colegul de mai înainte a spus că înainte ca seminţele de roşii să fie depuse în pământul pregătit în acest scop, trebuie neapărat să... Ce se face mai departe?

Puşcăriaşul s-a ridicat în picioare, şi-a potrivit ochelarii şi a continuat:

— Înainte să fie depusă în cuibul pregătit în acest scop, sământa va trebui ţinută nu mai puţin de nouă minute sub limbă, în saliva din gură.

Examinatorul şi directorul închisorii, care stăteau la aceeaşi masă de pe scena sălii de festivităţi, au încremenit şi s-au holbat la puşcăriaşul cu ochelari. După o scurtă pauză, profesorul de liceu l-a întrebat:

— Aţi vrut să spuneţi că, înainte de însămânţare, sământa trebuie umezită în apă?

— În niciun caz, în apă! Cu atât mai puţin în apa clorurată sau fiartă, unde toate bacteriile vii mor. Trebuie înmuiată în propria salivă pentru a o îmbiba cu informaţii despre sine. În saliva din gură, la 36°C, care este temperatura caracteristică a omului, sământa, în zece minute, se trezeşte din hibernare şi ştie imediat ce trebuie să facă. Pentru cine să rodească. Dacă omul suferă de vreo boală sau neregularitate, sământa se va strădui să matureze un fruct care să-i îndepărteze omului neregularitatea.

Examinatorii de la masă au şuşotit însufleţit între ei, apoi profesorul liceului tehnic a întrebat:

— Cu cine aţi studiat, deţinuţi? Cu ce specialişti aţi făcut şcoală?

Nici la câteva zile după întâmplare, directorul închisorii nu o reuşit să înţeleagă cum de i-a venit acest răspuns, atât de stângaci:

— De unde exact, nu-mi amintesc, că nu m-am

ocupat eu personal, dar ştiu că din capitală a venit un profesor vestit.

Puşcăriaşii prezenţi în sala au sesizat instantaneu minciuna directorului. Au înţeles că le ţinea partea şi că nu a permis să fie luaţi în derâdere. Şi l-au susţinut mutual, cu gratitudine. Tânărul puşcăriaş din primul rând, cel care a răspuns primul la întrebări, a adăugat:

— După noi, era un academician, şi nu un simplu profesor. Ştia multe şi despre taigaua siberiană şi despre viaţă, în genere.

— Da, a adăugat un alt deţinut de lângă el, era un bărbat deştept şi foarte pregătit.

Din toate colţurile sălii s-au auzit aprecieri pozitive la adresa acestui profesor din capitală, pe care nu-l văzuse nimeni la ochi.

Profesorul universitar de la masa de pe scenă, care, în tot acest timp, nu participase la discuţii, a vorbit pe neaşteptate, cu un aer inteligent:

— Da, stimaţi colegi, am avut ocazia să studiez amănunţit această teorie. Ce-i drept, nu-mi amintesc acum din ce sursă. Ştiinţa lucrează acum în această direcţie. Gândesc că în toate acestea e ceva intrigant: 36°C… saliva vie a omului, impregnată cu tot soiul de bacterii vii… asta înseamnă ceva…

— Da, da. Îmi amintesc şi eu ceva, a spus profesorul liceului tehnic cu un aer ştiutor, făcându-se că a auzit şi el, este un curent nou în legumicultura. Ştiinţa îl tratează teoretic, deocamdată, în practică mai e de văzut…

Deţinuţii din sală au continuat să răspundă fără dificultate la tot felul de întrebări legate de agronomie. Iar răspunsurile lor nu erau de fiecare dată standard. Şi examinatorii invitaţi nu le-au contestat răspunsurile, ba dimpotrivă, le-au ascultat cu interes.

În timp ce directorul adjunct al închisorii a plecat să-i conducă pe profesori, Nicolai Ivanovici a rămas

singur şi tăcut la masa de pe scena sălii de festivităţi. Răsfoia conţinutul dosarului verde. În sală domnea o linişte de mormânt. Apoi a ridicat capul, şi-a plimbat privirea prin sală şi a vorbit:

— Ascultaţi ce vă spun, ortacilor! Nu vă dibui eu întocmai bine planul... Nu ştiu ce aveţi în capete... Dar am hotărât... Mai concis, nu ştiu ce-o să mai fie... O să încerc să-l prezint conducerii.

Deţinuţii din sală, ca la un semn, s-au ridicat toţi o dată în picioare şi au izbucnit în aplauze. Neaşteptându-se la această reacţie, Nicolai Ivanovici a sărit şi el brusc în picioare. Era oarecum tulburat, îl încerca o infinită satisfacţie şi fericire în suflet, dar, încercând să-şi menţină aerul sobru şi chiar sever de director, a continuat:

— Ce-i cu gălăgia asta? Aşezaţi-vă la locurile voastre – şi, mirat el însuşi de ieşirea de severitate de mai înainte, a adăugat: în orice caz, profesorul din capitală va trebui să vi-l invit.

Şeful Departamentului institutului corecţional, generalul Pososhov, primindu-l pe Nicolai Ivanovici în audienţă, i-a vorbit direct şi la obiect:

— Nu numai tu ai exigenţa de a-ţi lărgi unitatea, şi alţii o au, care cu cinci-zece locuri, care cu o sută cincizeci. La anu’ pregătiţi-vă să primiţi un contingent nou. Toţi raportaţi că vă este greu, insuportabil, că şi aşa puşcăriile sun arhipline. Şi eu ce să fac, îmi spui? Eu am ordin de la ministru: să fim pregătiţi să primim un contingent de şase mii de noi deţinuţi. Dar tu m-ai făcut fericit, Nicolai Ivanovici’. Aşadar, spui că eşti pregătit să-ţi primeşti partea?

— Da, sunt pregătit. Numai că va trebui modificat proiectul. Eu am explicat cum, în raport.

— Am citit, am citit. Dar nu înţeleg tot din raportul tău. Vrei să faci agricultură? Apreciabil! Fiecare deţinut să aibă un lot al său de pământ? Cine te opreşte, la ce-ţi

trebuie aprobarea mea? Doar chestia aia cu celula de pe fiecare lot sună un pic ciudat, iraţional. Fă o baracă comună sau două. De diminecioară sub escortă şi la muncă! Şi cheltuiala va fi mai mică. Că, oricum, nu primeşti un chior pentru finanţarea celulelor individuale.

— Dar eu nu cer finanţare suplimentară.

— Atunci ce vrei?

— Să aprobaţi câte o celulă individuală pe fiecare lot şi planul general de sistematizare.

— Şi banii pentru aceste celule individuale de unde-i scoţi?

— O să ne ajute sponsorii.

— Ce sponsori ciudaţi ai! Bine, nu am timp de aprofundări acum. Pe proiectul tău o să pun rezoluţia „De studiat şi definitivat” Pe urmă o să-i sun chiar eu să aprobe ce şi cum e de aprobat… fără s-o lungească. Altceva?

— Da, o singură problemă.

— Care?

— Nu am pământ pe care să fac gospodăria anexă.

— Mergi şi cere de la guvernator.

— Am fost la adjunct. Au zis că vor supune dezbaterii, dar până acum, doar au dezbătut.

— Bine, o să te ajut. *O* să sun chiar eu… Ai terminat?

— Da.

— Atunci la treaba. Mergi sănătos.

***

Instituţia lui Nicolai Ivanovici a primit pământul dorit – două sute de hectare – chiar în toamnă. Au reuşit să instaleze ca îngrăditură o reţea de sârmă ghimpată pe stâlpi de cinci metri, paralel cu drumul desfundat, pe un teren situat departe de zonele populate. Nicolai Ivanovici înţelesese că dacă nu împrejmuieşte din toamnă, în

primăvara nu se vor putea demara lucrările pe loturile de pământ. Dar cum să împrejmuiască, de vreme ce, la doi kilometri de terenul primit, se termina până şi drumeagul de ţară desfundat? Şi nu avea cum să ducă până acolo nici mijloacele pentru executarea gropilor pentru stâlpi, nici mâna de lucru necesară.

Problema a ajuns la urechile puşcăriaşilor. Şi i s-au adresat directorului cu propunerea să sape manual gropile pentru stâlpi, iar distanţa de doi kilometri fără drum s-o bătătorească cu picioarele, sub supravegherea escortei.

Sub ploaia rece de toamnă, pe terenul primit de colonie, cu haine de ploaie improvizate din celofan pe spate s-a prezentat zilnic un detaşament de cincizeci de deţinuţi. Voluntarii erau mult mai mulţi, dar, din lipsă de personal de pază, au fost organizate grupe de câte cincizeci de oameni. Şi au muncit viitorii gospodari ai loturilor, în deplină autosuficienţă. La venirea îngheţului erau montaţi deja stâlpii, instalată sârma ghimpată şi ridicate foişoarele. Totodată a fost făcut şi punctul de trecere şi control.

***

În primăvară s-a dat ordin de construcţie a căsuţelor-celule individuale pentru deţinuţi. Costul unei celule ajungea la treizeci de mii de ruble, însă banii nu le ajungeau. Şi-atunci, fiecare deţinut şi-a găsit singur, care cum a putut, mijloace pentru executarea construcţiilor. Unii din economiile puse deoparte, alţii ajutaţi de rude. Dar, printre ei au fost şi dintr-aceia care nu aveau de unde să ia atâţia bani. Unii dintre aceştia s-au prezentat la directorul închisorii, arătându-şi disponibilitatea de a locui în corturi, însă asta contravenea regulamentului, aşa că li s-a refuzat.

O sută optzeci de căsuţe au fost cărate pe drum de

iarnă, pe noul teren, şi au fost instalate pe pilonii pregătiţi în acest scop încă din toamnă. O sută optzeci de puşcăriaşi s-au instalat primăvara timpuriu, în aceste căsuţe primitive cu zăbrele la ferestre.

Într-o zi însorită de primăvară, directorul coloniei privea la neobişnuitul tablou dintr-un foişor de pază. Pe terenul de două sute de hectare, împrejmuit de gard cu sârmă ghimpată, fuseseră împărţite deja o sută optzeci de loturi. Parcelele erau delimitate între ele, care cu ţăruşi, care cu crengi uscate. Alocuri, hatul era marcat cu o sârmă întinsă.

— Ăia-s chiaburii, a încuviinţat directorul coloniei, rudele le-au dat bani şi pentru celulă şi pentru îngrăditură.

Printre loturi şerpuiau cărărui, iar în centrul *zonei*, se vedea o arie liberă, pentru adunări. Ici-colo, prin zonele mai umbroase, zăpada nu se topise încă, în timp ce pe moviliţe înverzeau deja primele ierbuliţe. Figuri monotone de oameni se zăreau aproape pe fiecare lot.

Îmbrăcaţi cu pieptare călduroase de puşcăriaş, cu căciuli cu urechi pe cap şi cu cizme de cauciuc grosolane în picioare, păreau toţi identici şi şterşi.

Ce pot să facă aceste figurine pe pământul gol? *De ce nu stau în celule*? Directorul închisorii a luat binoclul şi s-a uitat la una dintre figurile monotone.

Deţinutul Hodakov sapă o groapă cu lopata în pământul încă îngheţat. Nicolai Ivanovici şi-a rotit binoclul şi a putut să numere pe perimetrul lotului nouăsprezece gropi deja săpate în solul încă îngheţat.

Pe celelalte loturi, figurile îmbrăcate în pieptarele de culoare închisă, făceau acelaşi lucru – săpau gropi împrejurul terenurilor.

— De ce-or săpa toate gropile alea? s-a întrebat cu voce tare Nicolai Ivanovici.

— Ca să planteze puieţii şi lăstarii care vor face de gard verde pentru loturile de pământ, i-a explicat

santinela.

— Am înţeles. Dar ce era dacă mai aşteptau barem o săptămâna, pământul se dezgheţa şi era mai uşor de săpat.

— Tot aşa le-am spus şi eu, dar nu vor să aştepte. Le e frică să nu întârzie. Ca să pui patru sute de metri de gard viu, nu-i o joacă. Când pământul se dezgheaţă, ei trebuie să înceapă să pună straturi.

Directorul s-a uitat îndelung cu câtă abnegaţie şi chiar înflăcărare muncesc deţinuţii lui şi a cugetat în sine: „E evident că există o legătură cosmică între sufletul uman şi cel al pământului. Există legătura – există armonie între om şi planetă, nu există legătura – nu există nici armonia. Apar anomaliile, creşte delicvenţa.

Dar şi cărţulia asta, *Anastasia*, clar lucru că-i ciudată... Au citit-o puşcăriaşii şi în sufletele lor s-a declanşat inexplicabilul. Am citit-o şi eu şi acum privesc cu alţi ochi la viaţă. Este indiscutabil că şi cartea a jucat rolul ei. Acum este citită prin toate puşcăriile. Şi forţa ei stă tocmai în faptul că atrage atenţia asupra legăturii dintre om şi pământ. Înseamnă că această legătura este vitală şi nu trebuie ruptă. Iar toate discuţiile despre înalta moralitate, despre spiritualitate, nu-s altceva decât baliverne, fără această misterioasă şi încă necunoscută pe deplin legătură!”

***

În primăvară, toate loturile *zonei*, cum au numit-o tocmai puşcăriaşii, erau împrejmuite cu copăcei de meri, peri, *merişori*[29], cu mestecănaşi şi multe alte soiuri de răsad care, prin culorile de primăvară ale frunzelor,

---

[29] Merişor = arbore originar din Siberia, cu frunze aproape rotunde, cu flori albe sau roz, cultivat pentru fructele sale din care se face dulceaţă (*Pirus bacata).*

încântau ochiul cu un mirific tablou. Aproximativ cincisprezece-douăzeci de ari din fiecare hectar erau plantaţi cu arbori. Deja din prima toamnă, impresia pe care o crea priveliştea celor două sute de hectare, văzută din foişor, se deosebea radical, în sens pozitiv, de tabloul primăvăratic al ogorului negru. Era evident că printre şirurile de sârmă ghimpată lua naştere o neobişnuită oază verde.

Şi toată vara pe mesele puşcăriaşilor au fost puse verdeţuri proaspete, castraveţi, sfeclă şi roşii.

Toamna, fiecare deţinut a predat de pe terenul lui împrejmuit câte cinci saci de cartofi şi câteva zeci de borcane sigilate cu castraveţi şi roşii murate.

Iar beciul puşcăriei a fost aprovizionat pentru întreaga iarnă cu sfeclă, morcovi şi ridichi.

Toamna, la punctul de control şi trecere al noii *zone* se putea contempla un încântător spectacol. Spre deosebire de celelalte instituţii penitenciare din lume, unde, la punctele de control, se făcea recepţionarea noilor deţinuţi din afară, în noua *zonă se* făcea predarea produselor din *zonă.*

Soldaţii înmânau rudelor sosite borcanele cu murături ale deţinuţilor. Mulţi veneau cu maşinile şi plecau încărcaţi de produse.

Deţinuţii care nu aveau rude sau cunoscuţi îşi ofereau recolta, prin intermediul soldaţilor, precupeţilor şi obţineau sume frumuşele.

La deţinutul Hodakov, care provenea de la casa de copii, nu venea nimeni, pentru că nu avea nici-o rudă. Astfel, a decis ca o parte din recoltă să fie oferită casei de copii din apropiere.

Nicolai Ivanovici a primit onorurile conducerii pentru că şi-a dus la capăt misiunea cu brio. Era singurul care reuşise să primească alţi o sută optzeci de deţinuţi, fără ca, prin asta să înrăutăţească condiţiile de detenţie ale celorlalţi. Anul care tocmai se ducea fusese pentru

Nicolai Ivanovici cel mai anevoios an din toţi cei douăzeci de slujbă. Pe lângă îndatoririle de rutină, a fost constrâns să găsească şi puieţi şi seminţe pentru noua *zonă*. Însă era fericit de fiecare dată când vedea că soseşte bătrânul *ZIL*[30] încărcat cu puieţi.

***

S-au scurs alţi cinci ani. Într-o zi însorita de iulie, deasupra *zonei* şi-a făcut apariţia, în zbor, un elicopter. Nicolai Ivanovici se găsea la punctul de control şi trecere şi privea la elicopter cum se rotea pe deasupra *zonei.* Ştia că la bordul elicopterului se afla generalul Pososhov însoţit de câţiva reprezentanţi ai Ministerului Justiţiei. *Ori cineva făcuse o plângere la responsabilul instituţiei*, *ori zvonul despre condiţia ciudată a deţinuţilor de acolo se răspândise atât de mult*! a gândit el.

Comisia alcătuită din câteva persoane sus-puse cobora din elicopterul care tocmai aterizase pe platoul punctului de control, însă Nicolai Ivanovici rămase pe loc gândindu-se la gard:

„Ah, acu' mă incriminã de nerespectarea regulamentului! De ce i-oi fi lăsat să planteze peste tot, pe lângă gard, plantele acelea agăţătoare perene? S-au înălţat mai bine de trei metri pe gardul ghimpat, au format un gard viu verde şi s-au extins aşa de bine, că sârma ghimpată nici nu se mai vede.

Au modificat aspectul gardului. Numai a gard de puşcărie nu seamănă acum. Au împrejmuit şi foişoarele cu florile lor agăţătoare, şi pe ghereta santinelei s-au suit. Numai a *zonă* nu mai seamănă acum, ci, mai

---

30 ZIL - (Зил) - în rusa Зовод Имени Jluxaчова. Aici e vorba despre o camionetă care poarta denumirea generica a uzinei - Uzina de automobile Lihaciov sau mai cunoscută ca Uzina de automobile în onoarea lui Lihaciov. (n.t.)

degrabă, a oază paradisiacă, aruncată în inima ogoarelor buruienoase.”

— Poftim şi prima încălcare, drept sub ochii domniilor voastre, a spus generalul Ministerului Justiţiei. Ce-i acest gard? Orice delincvent poate să sară un gard de liane, a spus generalul întorcându-se spre directorul administraţiei, Pososhov, orice soldat poate să v-o confirme! Am dreptate? l-a întrebat generalul Ministerului Justiţiei pe locotenentul – ofiţer de serviciu de la punctul de control.

— Permiteţi să raportez, d-le general? a strigat dârz locotenentul smirna de pe poziţia de gardă.

— Raportează, de vreme ce eşti întrebat. Asta e o înfrângere a regulamentului?

— Absolut deloc, d-le general. În cazul de faţă, dumneavoastră asistaţi la o îmbunătăţire tactică a pazei de *zonă în* care sunt închişi infractorii.

— Cum, cum?! s-a încrâncenat membrul comisiei de la Minister, ce îmbunătăţire tactică? Mă luaţi peste picior, cumva!?

Toţi membrii comisiei s-au oprit lângă locotenentul care stătea smirnă pe poziţie.

„Ţi-ai găsit glumeţu’, a gândit contrariat Nicolai Ivanovici, veşnic… Prohorov asta, cu poantele lui! Barem în faţa comisiei putea să-şi ţină glumele pentru el. Acum, mai mult ca sigur, o să se ia de mine şi pentru ironia lui. Şi mai şi stă smirnă, fără măcar să roşească de neruşinarea lui.”

Locotenentul a vorbit, alegându-şi cuvintele:

— Permiteţi să răspund referitor la îmbunătăţire.

— Răspundeţi, de aveţi ce, a ordonat generalul de la Minister. Va să zică, ar fi floricelele voastre îmbunătăţirea asta… tactică!?

— Da, întocmai d-le general. Delicventul care intenţionează să evadeze şi care decide să sară peste gardul de sârmă ghimpată, împâslit cu flori, poate fugi,

dar nu ajunge departe.

— Şi de ce, mă rog? a întrebat mirat generalul.

— În timp ce fugarul saltă gardul înţesat cu flori parfumate, hainele i se impregnează atât de tare, încât şi un câine bleg îl prinde şi îl aduce înapoi.

— Aha, se impregnează... a făcut cu ton ironic generalul şi au râs toţi membrii comisiei împreuna cu el, va să zică şi câinele după parfumul florilor... Îmi placi, locotenente, eşti ingenios. Şi câţi fugari au dibuit şi au întors înapoi câinii voştri? l-a întrebat printre hohote generalul.

— Niciunul, a răspuns locotenentul şi a continuat foarte serios: Înţelegând lipsa de perspective după sărirea gardului, în cinci ani, infractorii nu au făcut nici măcar o tentativă de evadare.

Relatarea şi faţa serioasă a locotenentului i-a înveselit şi mai mult pe membrii comisiei.

— Deci, din aceasta *zonă* în ultimii cinci ani, nu a încercat nimeni să fugă?

— Exact, niciunul! a răspuns Pososhov.

Se vede că membrilor comisiei le-au plăcut răspunsurile isteţe ale locotenentului, pentru că i-au mai pus o întrebare:

— Ia să ne spuneţi dumneavoastră, dacă infractorii nici nu încearcă să fugă din această *zonă* atunci de ce aveţi instalate foişoarele cu santinele înarmate?

— Pentru a păzi *zona* de intruziunile externe, a spus locotenentul.

— Ce înseamnă pază de intruziunile externe? Există tentative de intruziune aici, la voi?

— Da, a explicat scurt locotenentul. Multe dintre soţiile deţinuţilor şi-au exprimat dorinţa de a veni să locuiască împreună cu soţii lor în celule. Unele au cerut permisiunea să petreacă toată vara, împreună cu copii, aici. Însă directorul coloniei, care observă cu stricteţe regulamentul de detenţie, nu permite o asemenea

obrăznicie. Şi, din acest motiv, câteva soţii mai inconştiente au încercat să sară gardul verde împreună cu copiii sau să sape pe sub gard. Straja noastră eroică a preîntâmpinat prompt aceste tentative impertinente.

Neînţelegând dacă locotenentul vorbea serios sau în glumă despre aceste tentative de intruziune în zonă, comise de soţiile deţinuţilor, preşedintele comisiei l-a întrebat pe Nicolai Ivanovici:

— S-a întâmplat întocmai aşa?

— Da, a răspuns Nicolai Ivanovici, am avut două tentative. Eu, personal, am primit nouăzeci şi şase de declaraţii din partea soţiilor de deţinuţi, în care cereau să-şi petreacă vara, împreună cu copiii, pe teritoriul *zonei*, alături de soţi. Dar nu am permis nimic mai mult decât întâlnirile aprobate prin regulament.

— Şi ce le atrage aşa de mult la *zonă* de vor să vină, pe deasupra şi cu copiii? a întrebat preşedintele comisiei şi a adăugat: apropo, domnilor, haideţi să vizităm teritoriul!

— Deschideţi poarta! a ordonat Nicolai Ivanovici locotenentului.

Porţile de lemn, frumos împodobite cu sculpturi, s-au dat iute în lături, membrii comisiei au intrat pe teritoriul *zonei* şi doar după câţiva paşi s-au oprit brusc, nedumeriţi.

Din hubloul elicopterului, *zona* arăta ca o frumoasă oază verde. Însă aici, nu doar drumeagurile cu iarbă frumos tunsă şi nu doar îngrăditurile verzi crescute cu florile multicolore i-au încântat pe membrii comisiei. O aromă delicată de flori de vară i-a învăluit cu parfumul lor binecuvântat pe oamenii obişnuiţi cu mirosul cabinetelor de serviciu şi al străzilor capitalei. Liniştea era întreruptă în răstimpuri doar de cântul păsărilor şi zumzetul insectelor. Aceste sunete, pe oameni nu-i deranjează, ci doar le alintă urechea.

— Ar trebui să intrăm pe unul din loturi, a spus

încet, de parcă s-ar fi temut *să* nu deranjeze pe cineva, preşedintele comisiei.

Membrii de vază ai comisiei păşeau pe cărarea primului lot de pământ, îndreptându-se către celula-casă. De faptul că era o celulă te puteai dumeri doar de aproape. Din depărtare părea mai degrabă o moviliţă înverzită. Scufundată în vegetaţie şi înconjurată de straturi de flori, se armoniza perfect cu ambientul.

La intrarea în căsuţă stătea un om într-un tricou alb, cu spatele la vizitatori. Deţinutul ungea zăvorul metalic şi-l smucea energic înainte-înapoi. Concentrat şi prins cu activitatea lui – încuietoarea tocmai dădea semne să cedeze – nu a băgat de seamă că avea musafiri.

— Bună ziua, Harlamici, i-a strigat Nicolai Ivanovici, întâmpină oaspeţii şi prezintă-te!

Omul s-a întors iute şi, văzând vizitatorii, s-a îndreptat puţin. Apoi şi-a adunat puţin gândurile şi s-a prezentat:

— Deţinut Harlamici, condamnat în temeiul articolului 102 al Codului Penal al F.R. la doisprezece ani de recluziune. Am executat deja şase ani de pedeapsă în celulă. În noua *zonă* mă aflu de cinci ani.

— Şi ce făceaţi acum cu uşa de la cameră? l-a întrebat preşedintele comisiei.

— Ungeam încuietoarea externă, d-le director. Mergea tot mai greu în ultima vreme, le-au făcut dintr-un metal de proastă calitate şi ruginesc în grabă.

Preşedintele comisiei s-a apropiat de uşa celulei, a trântit-o şi a încercat să tragă zăvorul. Nu a reuşit din prima, dar, în cele din urmă, zăvorul s-a încuiat. Generalul Pososhov s-a întors, s-a uitat aluziv la directorul instituţiei şi a spus:

— Aşadar, dumneavoastră susţineţi că regulamentul de detenţie în vigoare este respectat în întregime? Aşadar, după muncă fiecare deţinut este

închis în celulă. Nu?

Directorul tăcea.

Şi au înţeles cu toţii ca zăvorul celulei ruginise şi se închidea greu, pentru ca, pur şi simplu, nu fusese folosit de foarte mult timp.

Deţinutul Harlamici a înţeles că tocmai pusese în încurcătură direcţia închisorii. Şi o gândit: „Trebuia să reglez blestematul ăsta de zăvor mai demult. Dar cum să le explici la oamenii ăştia că zăvorul nu mai serveşte demult la nimic? Nimeni nu se gândeşte să plece din *zonă* şi să-şi abandoneze pământul. În schimbul a ce? Şi unde să meargă?” Pentru Harlamici, acesta e leagănul lui, aici era Patria lui! Aici îl întâmpină, în fiecare dimineaţă, cu cântul lor, păsărelele, iar ramurile copacilor sădiţi de el îi dau bineţe în zorii fiecărei zile. „... Şi ieduţul pe care l-am chemat Nikita şi zecile de găini ouătoare şi cei doi stupi de albine... Şi ceilalţi aveau ale lor, nu chiar la fel, dar ale lor, pe pământul devenit intim. Însă acum, că tocmai l-am băgat la belele pe director cu zăvorul ăsta blestemat?”

Deosebit de emoţionat, Harlamici a vorbit repede:

— Gafa asta cu zăvorul e de-a dreptul o infamie din partea mea, d-le director. Şi nu aş merita iertarea nimănui, dacă s-ar răsfrânge asupra tovarăşilor mei. Numai că, vă implor, lăsaţi-mă să mai spun ceva. Uitaţi ce vă spun... viaţa mea s-a schimbat complet. Puţin spus, s-a schimbat, viaţa mea, abia aici a început. Aici sunt liber. Dincolo... dincolo de porţi, e robie şi iad întunecat. Uitaţi-vă la soldaţii din foişoare – ei sunt îngerii noştri! Ne rugăm ca îngerii să ne păzească şi să nu lase să se întâmple cine ştie ce rău aici...

Vocea sugrumată de tulburare a deţinutului Harlamici şi înţelesul vorbelor au avut un anumit efect asupra oamenilor din fata lui. Deputata Dumei, acum membră importantă în comisia guvernamentală, şi ea puţin tulburată, a spus:

— Da, şi noi acu'... Ce ne-am luat de amărâta asta de încuietoare? Ce, nu vedeţi ca a plouat azi noapte? S-a înţepenit.

Preşedintele comisiei s-a uitat la încuietoarea metalică, apoi la femeie, şi a izbucnit în râs:

— S-a înţepenit? Cum de nu m-am prins mai devreme? A plouat, nu? S-a înţepenit, a ruginit... Şi prin foişoare, va să zică, stau îngeri? a întrebat retoric preşedintele comisiei, întorcându-se spre Harlamici.

— Îngeri, a răspuns puşcăriaşul.

— Când termini puşcăria?

— Peste unsprezece luni şi şapte zile.

— Şi cum ai de gând să trăieşti mai departe?

— Am făcut un memoriu să-mi fie amânat termenul...

— Cum? Cum, amânat? De ce?

— Pentru că dincolo nu există libertate, în cealaltă libertate nu există reguli. Libertatea, fără pământ, nu există!

— Dar ce vă împiedică să mergeţi în libertate şi acolo să vă luaţi pământ şi să încropiţi o gospodărie ca asta? În libertate. Şi să întemeiaţi şi un cămin.

— Eh, dom' director, nici măcar eu nu pot să înţeleg... Cine ne încurcă pe noi în Rusia să-i dăm fiecărui rus câteun hectar de pământ? Nu înţeleg asta nici în ruptul capului! Pământul rusesc li se cuvine ruşilor, sau cui?

— Acum, după legea promulgată de Duma de Stat, fiecare cetăţean îşi poate cumpăra pământ, a intervenit femeia deputat.

— Şi dacă nu am atâţia bani, ca să-mi cumpăr un hectar de pământ, înseamnă că nu o să am Patrie? Cam aşa reiese – că nu am şi nici n-o să am! Dar, dacă Rusia e Patria mea, de la cine trebuie *să* cumpăr eu pământul? De parcă cineva a ocupat toată Rusia – toată – până la ultimul hectar, şi acum fiecare rus trebuie să-şi

răscumpere pământul. Ăsta-i un furt banditesc. Nici după lege nu-i şi nici după inteligenţă. Dumneavoastră, de pildă, dom' director, s-a întors Harlamici către preşedintele comisiei, sunteţi general, după cum văd pe epoleţi. Eliberaţi dumneavoastră Patria de ocupatorii care-acum vor s-o vândă! Sau şi dumneavoastră sunteţi unul dintre cei care-şi plătesc bucăţica lui de Patrie?

— Deţinut Harlamici, încetaţi discuţia, s-a amestecat Nicolai Ivanovici.

Directorul închisorii simţi încordare pe chipul brăzdat de răni al războinicului cu trecut glorios şi a observat cum i se strângeau pumnii. Generalul s-a apropiat de deţinut şi s-a oprit în faţa lui. Stăteau cei doi bărbaţi şi se priveau în ochi. Se priveau şi tăceau. În cele din urmă, generalul a spus abia şoptit:

— Arată-mi gospodăria, rusule, şi, mai mult pentru sine, a adăugat, petecul tău de Patrie împrejmuit cu sârmă ghimpată.

Harlamici i-a condus pe membrii comisiei prin frageda livadă cu crengile încărcate de roade şi i-a servit cu zmeură şi coacăze. Harlamici pusese straturi cu roşii şi castraveţi pe mai bine de doi ari. Le-a arătat apoi şi iazul săpat cu hârleţul de mâna lui. Lângă iaz stăteau aşezate cu mare meticulozitate butoiaşele.

— Şi acum, iată cel mai important know-how al lui Harlamici, a explicat Nicolai Ivanovici arătând poloboacele. El, aici, murează câte o sută cincizeci de kilograme de castraveţi. Moarea pe care-o face el e nemaipomenită. Păstrarea este deosebit de ingenioasă. Harlamici umple butoiaşul cu castraveţi şi saramură, îl închide ermetic şi îl scufundă complet în apă. În acest fel, castraveţii se conservă până primăvara. Când sosesc cumpărătorii de la restaurantele din Moscova, Harlamici sparge gheaţa şi transportă butoaiele la punctul de control şi trecere, iar noi le vindem cu cinci sute de ruble, butoiul. Partea lui Harlamici e de două sute cincizeci,

restul rămâne pentru cheltuielile închisorii.

— Care este câştigul net de pe fiecare gospodărie? a întrebat unul dintre membrii comisiei.

— În medie, cam o sută de mii pe an, a răspuns Nicolai Ivanovici, însă jumătate, cum a fost stabilit prin contract, le rămâne deţinuţilor care au muncit pe ele.

— O sută de mii!? a exclamat uimit membrul comisiei. Voi, aici, aveţi o sută optzeci de hectare, ceea ce înseamnă că aveţi un câştig anual, net, de nouăzeci de milioane?

— Da, aşa este.

— Şi deţinuţii pun deoparte câte cinci sute de mii pe an?

— Da, aşa iese.

— Ţara noastră, în asemenea institute, ţine închişi mai bine de un milion de cetăţeni. Uite, la un câştig ca acesta să ajungă toţi şi ţara ar trage mari foloase. Mai mult de atât, s-ar izbăvi şi de delicvenţi!

— Să ajungă toţi? a intervenit un alt membru din comisie. Altfel trebuie pusă chestiunea. Poate, cum să facem să nu fie închisă şi *zona* asta? Pe noi de ce ne-au trimis aici? Nu să vedem cum stau lucrurile? Şi cu ce ne întoarcem? Cu o situaţie anormală! Deţinuţii de aici trăiesc în condiţii mai bune decât oamenii liberi. Şi, oricum ar fi, deţinuţii sunt delicvenţi. Ce veţi face, Nicolai Ivanovici, când va trebui să lăsaţi liberi aceşti oameni?

Şeful coloniei a răspuns fără să se gândească:

— Dacă ar fi după mine, le-aş lăsa gospodăriile la toţi. Aş demonta gardul de sârmă ghimpată şi l-aş muta într-un alt loc. Aş înfiinţa o altă *zonă*.

Membrii comisiei, în raportul dat Ministrului, au spus că nu au fost constatate încălcări ale regulamentului de detenţie.

— Şi cu faptul că delicvenţii trăiesc în condiţii mai bune decât mulţi cetăţeni liberi, cum rămâne? a întrebat Ministrul.

— Viaţa cetăţenilor liberi trebuie îmbunătăţită, a remarcat preşedintele comisiei, să li se dea pământ. Şi nu prin vorbe, ci prin fapte.

— Asta nu este de competenţa noastră, a respins Ministrul, haideţi să fim la obiect!

— Ca să fim la obiect, ar trebui să le supunem atenţiei tuturor subordonaţilor instituţiei noastre exemplul de faţă, a replicat răspicat preşedintele comisiei.

— Şi eu sunt de acord, a venit în sprijinul preşedintelui deputata Dumei de Stat şi a adăugat: am de gând să supun analizei Dumei de Stat proiectul de lege prin care să se garanteze fiecărui cetăţean rus obţinerea în folosinţă viageră a unui hectar de pământ pe care să-şi întemeieze vatra de familie.

Dumă de Stat a adoptat legea. Sub un impuls unic, milioane de familii ruse au început să planteze livezi şi grădini pe moşiile lor familiale. Şi a înflorit Rusia…

În ce an s-a întâmplat asta? Cum?! Nu s-a întâmplat încă? Cine ne încurcă? Cine nu lasă Rusia să înflorească?

Lege pentru deputaţi, aleşii poporului

Acum înţelegeam că bunicul Anastasiei, pe lângă o nemaiîntâlnita capacitate psihanalitică, mai stăpânea şi determinate informaţii despre structura socială a diferitelor state. Dar cât de concret putea stăpâni el informaţiile despre instituţiile statului? Că doar trăieşte în taiga şi nu are nici televizor, nici telefon şi nici radio. Aşadar, de unde primeşte el informaţii, să spunem, bunăoară, despre organele de putere din ţara noastră? De niciunde. Deci, implicit, nu deţine nici-o informaţie concretă. Eu, totuşi l-am întrebat:

— Dumneavoastră ştiaţi că în ţară la noi, în Rusia, există un astfel de organ, cum ar fi Duma de Stat?

— Ştiu, mi-a răspuns el.

— Dar cine şi ce face acolo, ştiţi?

— Da.

— Cunoaşteţi fiecare deputat?

— Da, pe fiecare.

— Şi legile pe care le fac ei?

— Ştiu dinainte nu numai legile pe care le fac, ci şi pe cele pe care le promulgă. Dar, de ce te miri iarăşi, Vladimir? Aceasta este o banalitate pentru un preot, nici măcar nu stârneşte interesul.

— Da, mă mir, pentru că nu reuşesc să înţeleg de unde ştiţi dumneavoastră, totodată, şi despre fiecare deputat în parte, şi despre legile pe care le va face Duma de Stat în viitorul apropiat. Mi se pare mistic, de nepătruns.

— Pot, desigur. Uite cum.

Deja cu cinci mii de ani înainte, faraonii aveau un Sfat. Imperiul Roman un Senat. Ţarismul avea Duma Boierilor. Ce altceva mai e de spus aici? Denumirile erau altele, esenţa aceeaşi. Dar nu de nume depind legile, ci de presiunea exercitată asupra deputatului. În ce condiţii de viaţă se găsea el şi ce perspective avea. Dar, pentru ei, toate aceste condiţii erau programate demult. Pe

baza acestui program, se ştia cu anticipaţie ce erau capabili să decidă.

— Ce legătură există între lege şi condiţiile de viaţă ale deputatului? Şi cum se poate, el, relaţiona programului global? Apropo, ce ştiţi dumneavoastră despre condiţiile contemporane ale unui deputat?

— E foarte simplu. Bineînţeles, eu nu voi spune acum cum doarme, ce mănâncă sau cu ce se îmbracă un deputat, doi sau trei. Nu-mi este necesar şi nici nu mă interesează. În schimb voi vorbi despre esenţial.

Nu puţine intrigi aveau de trecut şi, sunt sigur, încă mai au şi azi oamenii, ca să devină deputaţi. Asta, în prima fază. Apoi, încercând să se ridice la putere, mare parte din ei nimeresc în ghearele puterii materiale. Şi oricât de descurcăreţi ar fi, tot în menghină nimeresc, până la urmă. Pentru că programul va face tot posibilul şi-i va despuia de toate informaţiile aflate în posesia lor.

Aşadar, cu ce se alege deputatul? Nu presupun doar, sunt convins că, la fel ca şi-n trecut, şi astăzi deputatul primeşte un cabinet personal, o casă nouă şi, probabil, un automobil. Apoi un deputat primeşte un consilier, altul, doi sau trei.

— Da, în linii mari este adevărat. Şi vreţi să spuneţi că toate astea se mai fac şi azi tot pe baza acestui program, conceput cu milenii în urmă?

— Bineînţeles. Dar stai, lasă-mă să spun mai departe. Tu urmăreşte-mă şi corectează-mă dacă greşesc cu ceva când vorbesc despre contemporaneitate. Aşadar, mai departe: ca oricare om de rând, şi deputatul este dator să muncească zilnic. Şi merge la şedinţe, în sală, ca să facă legi.

— Da, *aşa* este.

— Şi are un mandat prestabilit, de patru, cinci ani…

— Acum patru.

— Bine, fie, patru. Imediat ce îi expiră mandatul, trebuie să-şi re-propună candidatura. Reiese că se

gândeşte la candidatură şi înainte că mandatul să-i expire?

— Este adevărat, se gândeşte.

— Aşteaptă, aşteaptă, da’ tu de unde ştii? Că doar te-ai mirat când ţi-am spus că ştiu dinainte ce legi fac ei! Ce faci, ştii şi tu că deputaţii se gândesc din timp la viitorul lor? Nu ai devenit cumva un clarvăzător? Sau, poate, eşti un profet respectabil?

— Nu, nu, nimic din toate astea! Aici înţelege şi prostul. Dacă alegerile sunt aproape, atunci deputatul care vrea să fie reales, se va gândi la ele şi va face ce e de făcut ca să fie reales.

— Te rog, nu te pripi. Ia seamă la ce-ai spus: „Se va gândi la realegerea sa.”

— Da, aşa am spus.

— Însă deputatul e ţinut să se gândească şi la noile legi.

— Da, se gândeşte şi la legi.

— Când? În ce moment al zilei? Te rog să mă crezi, programul nu-i lasă timp să gândească. De secole, poporul alege deputaţii, şi tu ştii asta, fiindcă aşteaptă de la ei legi înţelepte. Dar poporul nu înţelege că programul conceput cu mult timp în urmă nu-i lasă să gândească.

Să te gândeşti singur la toate astea.

****

Mai târziu m-am gândit deseori la toate astea, şi-ntr-adevăr legile electorale, unanim aprobate, şi îndatoririle atribuite deputaţilor mi s-au părut toate un soi de abracadabra.

Haideţi să analizăm practica ce s-a împământenit. Relativă unui om inteligent. Sau chiar şi a unui puţin mai inteligent decât alţii, care-a decis să devină deputat în Dumă, unde să ia parte la elaborarea legilor înţelepte, menite să îmbunătăţească viaţa poporului.

Odată depăşite supliciile campaniei electorale, deputaţii, într-o măsură mai mare sau mai mică, devin dependenţi de capital. Dar asta nu înseamnă nici pe departe că, pentru fiecare deputat va exista câte un bancher care să-i ofere sprijin financiar în schimbul unor viitoare favoruri. Este de ajuns să vedem ce pârghii pot fi acţionate cu ajutorul banilor. Ni se vorbeşte despre ele la tv şi în presă, sunt acele tehnici murdare. Însă noi privim la situaţie cu ochi de observatori externi. Omul implicat în campania electorală nu este un observator extern. El experimentează pe propria piele atacurile personalului *PR*[31] din tabăra adversă. Dar, chiar de nu le-a experimentat, este absolut firesc să-şi imagineze ce arme se pot folosi împotrivă sau cu ajutorul banilor. Şi absolut firească va fi şi reacţia de apărare, împotriva oricăror lovituri mişeleşti. Dar loviturile mişeleşti nu le *dă altcineva decât* enormele capitaluri. Implicit, va fi constrâns să recurgă la o protecţie financiară. Sau, cum se mai spune azi, la oligarhii.

Sau va deveni dependentul vreunui partid. Nu contează al căruia, important este că această interdependenţă, pe viitor, să aducă profituri.

Şi-atunci, cu legile înţelepte cum rămâne? Iată cum. Condiţiile favorabile crcării unor legi înţelepte lipsesc cu desăvârşire.

Bineînţeles, deputaţii beneficiază de o serie de privilegii şi de imunitate parlamentară în faţa organelor de justiţie. Dar asta nu rezolvă problema. Dacă ar fi să punem pe un taler privilegiile acordate deputaţilor şi pe celălalt nervozitatea legată de munca lor, intrigile şi ritmul susţinut, atunci, cine ştie de ce parte se va înclina acul balanţei…

---

[31] P.R. - (nelaţii publice) este un domeniu care se ocupa cu menţinerea imaginii publice a persoanelor de profil înalt, organizaţiilor, afacerilor comerciale, asociaţiilor non-profit sau anumitor programe. (n.t.)

Mai există şi o altă circumstanţă paradoxală. În întreaga istorie a umanităţii nu este cunoscut nici măcar un om, un super-înţelept, capabil să ia, zi de zi, oră de oră, doar decizii înţelepte. Greşelile, se ştie, le-au făcut generalii şi guvernatorii proeminenţi, deopotrivă.

Regimul de muncă al deputaţilor îi obligă să participe la şedinţe. Luaţi aminte: în fiecare zi, câteva ore în şir.

La fiecare şedinţa sunt analizate diverse proiecte de lege, fiecare dintr-o sferă diferită a vieţii sociale.

După cum arată istoria, în acest regim, deputaţii nu au dat niciodată legi înţelepte, nici în teorie, nici în practică. Nu au avut cum s-o facă, din lipsă de timp pentru a gândi. Toţi deputaţii din lume au, mai mult sau mai puţin, acelaşi regim de muncă. Cine l-a stabilit? *S-a impus oarecum singur*, îşi vor spune mulţi. Nu oarecum şi nu singur. A fost impus şi organizat! Chiar prea bine! Şi ar cam trebui să ne gândim mai serios...

Efectul său negativ poate fi dovedit destul de concludent. Negativitatea acestui efect poate fi dovedită şi în mod ştiinţific, de psihanalişti. Nu-i îndoială, acesta este un aspect important, dar nu cel mai important. Important este a înţelege care este alternativa. Şi totuşi nu ne trece nimic altceva prin cap. Dar, cum să ne treacă, atâta timp cât această practică a prins rădăcini în aproape toate ţările lumii aşijderea unei legi!?

Eu am gândit că, dacă bunicul Anastasiei a vorbit primul despre această chestiune şi dacă cunoaşte aşa de bine specificul acestor şedinţe legiferatoare, ţinute de-a lungul mai multor milenii, poate ne sugerează el o alternativă.

— Aţi putea să ne sugeraţi varianta dumneavoastră de a face alegerile şi de a organiza activitatea ulterioară a legiferatorilor?

— Despre alegeri în sine este lipsit de sens să vorbim, atâta timp cât nu vor fi înnoite condiţiile de

muncă şi de viaţă ale deputaţilor.

— Cum ar trebui să fie, în opinia dumneavoastră, aceste condiţii de muncă şi viaţă?

— În primul rând, deputaţii să fie îndepărtaţi, cel puţin parţial, de sfera informaţiei artificiale. Să le fie garantată o alimentaţie în măsură să susţină o activitate cerebrală optimă. Să fie creat un standard care să se bucure de respectul societăţii, în care să se poată încadra fiecare deputat.

— Ce înseamnă să fie creat un standard?

— Judecând după ceea ce ai vorbit tu de deputaţi şi de apelativele lor vizibile, reiese că poporul şi-a făcut o imagine negativă despre funcţionari, în genere şi despre deputaţi, în particular.

— Da, aşa s-ar părea.

— Foarte rău! Oamenii emană forme-gând negative despre deputaţi, ceea ce face implicit ca deputaţii să devină negativi. Iar forma-gând este cea mai puternică şi mai concentrată energie a gândurilor majorităţii oamenilor.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui oamenii să gândească pozitiv despre ei, atâta timp cât viaţa nu se îmbunătăţeşte?

— Vezi? Uite-aşa se creează un cerc închis. Voi îi votaţi de fiecare dată, chipurile, pe cei mai buni oameni, dar numai ce sunt aleşi, la scurt timp îi consideraţi cei mai răi.

— Concret, cum putem ieşi din acest cerc vicios?

— Metodă mai bună decât cea propusă de Anastasia, nu a existat în ultimii cinci mii de ani şi nici nu se întrezăreşte în viitorul apropiat.

— Ce anume vreţi să spuneţi.

— Pământul.

— Bine, dar ea a spus *că* trebuie să i se dea fiecărei familii dornice câte un hectar de pământ în folosinţă pe viaţă, pe care să-şi aşeze vatră. Despre deputaţi nici nu a

pomenit.

— Da, întocmai. Fiecărei familii dornice. Oare deputaţii nu au câte o familie?

— Cum să nu aibă? Au.

— Atunci se poate începe cu ei.

— Aşa, şi poporul să spună: acu' chiar că s-au obrăznicit cu totul, nu le ajungeau privilegiile!

— Poporului să i se explice pentru ce se face asta. Poporului, e musai să i se explice în ce condiţii pot fi făcute legile pe care le aşteaptă cu adevărat.

— Şi cum să le fie dat pământul? Ca oricărui alt cetăţean, sau ca un privilegiu?

— Şi ca orişicui, şi nu chiar. Fiecare deputat să primească câte o sută cincizeci de hectare pe care să fie ctitorit un aşezământ de tip nou. În temeiul principiilor enunţate de Anastasia. Din cele o sută cincizeci de hectare, deputatului să-i fie atribuit, în folosinţă pe viaţă, un hectar, în cazul în care nu are familie numeroasă şi nici nu se întrevede majorarea ei pe viitor. Dacă deputatul are copii, care au la rândul lor copii, şi aceştia vor să-şi stabilească moşiile acolo, atunci şi familiile copiilor vor avea dreptul la pământ.

— Celelalte hectare cui le revin? Dumneavoastră aţi pomenit de o sută cincizeci de hectare.

— Deputatul va avea dreptul să parceleze treizeci la sută din terenul rămas şi să-l împartă oamenilor care doresc. Pe ce rămâne se vor stabili oameni din diferite pături sociale: militari, profesori, artişti şi oameni de afaceri. Fiecare aşezământ va rezerva obligatoriu câte un hectar, două pentru copiii orfani sau pentru refugiaţi. Dar, într-un aşezământ, va fi oferit pământ doar unui singur deputat.

— Şi? Dacă deputatul va avea moşia lui, înseamnă că se vor îmbunătăţi implicit şi legile?

— Bineînţeles că se vor îmbunătăţi.

— De la ce?

— Astăzi, deputaţii îşi petrec cea mai mare parte din timp între cabinete şi şedinţe, rupţi de popor. Astăzi, ei nu primesc mulţumiri pentru legile bine făcute şi nici reproşuri pentru cele cu neajunsuri. Astăzi, urmându-şi instinctul firesc, deputaţii se străduiesc să ofere bunăstare materială propriilor familii. Când li se termină mandatul, deseori îşi schimbă reşedinţele, se mută în alte oraşe, uneori în alte ţări, unde nimeni nu-i poate persecuta sau urmări în caz că au nerespectat vreo normă în timpul mandatului. Schimbarea oraşului sau a ţarii nu are niciun efect asupra bunăstării lor materiale. Cu bani poţi găsi oriunde adăpost, mâncare şi haine, dar nu şi vatra familiei, Patria. Astăzi, semnificaţia de Patrie este răstălmăcită. Patria, în zilele noastre, înseamnă un teritoriu stabilit în cadrul unor graniţe. Dar Patria începe întotdeauna din vatra familiei şi se extinde printre oamenii cu suflet ca al tău. Cei care încep să-şi aşeze vatra familiei, vor avea Patrie şi veşnicie. Pierderea vetrei este pierderea Patriei şi veşniciei. Aceasta este cea mai mare tragedie a familiilor. Nu legile, nu moralitatea îi va opri pe deputaţi să ia decizii greşite, ci vatra familiei. Şi banii, pentru cei care au o Patrie, vor înceta să mai fie exigenţa prioritară. În plus, pe propria moşie familială, omul va putea beneficia şi de o alimentaţie calitativ în măsură să-i asigure o activitate bună a creierului. Iar asta este foarte important pentru oamenii care sunt puşi să gândească foarte mult. Şedinţele Dumei de Stat vor trebui să se ţină cel mult de trei ori pe săptămână. În restul zilelor, deputaţii se vor găsi pe moşie, acasă. Şi acolo vor medita. Acolo se va desfăşura procesul cel mai important al emanării legilor. Soţiile deputaţilor nu vor face alte activităţi decât cele legate de cea a soţului deputat. Moşia familială va proteja deputatul, chiar de numai parţial, de efectul informaţiei lumii artificiale. Îi va ajuta procesul meditativ. În minţile măreţilor filosofi, gândurile măreţe au luat

naştere în condiţiile izolării şi nu în timpul apariţiilor publice.

— Şi ce se întâmpla dacă o parte din deputaţi nu va vrea pământ şi nu-şi va stabili vatra familiei aşa?

— Iată că am ajuns şi la alegerile reprezentanţilor poporului. Dacă un deputat nu vrea să-şi creeze vatra familiei, poporul să nu-l mai aleagă pe viitor. Deoarece, chiar şi dacă este cetăţean al ţării în care a candidat, el rămâne un străin. Lui nu-i trebuie Patria aceea! Şi, oricât de frumoase cuvinte ar spune el despre ea, faptele lui nu vor aduce niciun beneficiu Patriei.

— Însă, ştiind priorităţile cu care îi învestesc alegătorii pe candidaţii posesori ai vetrelor de familie, unii deputaţi vor îndrăzni să-şi ia pământ, vor face acolo căsoaie-castele, cu terenuri de tenis şi cu ziduri de piatră. Şi nici vorbă de livezi, grădini de zarzavaturi sau gard viu, aşa cum a spus Anastasia. În acest caz?

— În acest caz, ei îşi vor da arama pe faţă în văzul tuturor. Şi atunci, oamenii vor putea face alegerea justă. Tu ştii de ce a fost adoptat *patronimicul*[32] în Rusi'? Încă de pe vremea Rusi'ei Antice, pronunţând propriul nume, omul spunea: „Eu sunt Ivan de pe moşia *lui Nikita*[33]", amintind, în acest fel, de tatăl sau bunicul lui – fondatorul moşiei familiale.

Moşia era ceva proslăvit. Spunându-şi astfel numele, omul vorbea mult mai complet despre caracterul şi capacităţile lui. Cel care nu putea vorbi cu mândrie despre moşia sa era văzut ca un făr' de obârşie.

---

[32] patronimic – (*la unele popoare nume* dat membrilor unei familii, format de la numele tatălui cu ajutorul unui sufix.
Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)

[33] lui Nikita - DEX-ul vorbeşte despre un sufix. În limba română, cazul genitiv impune articolul „lui", însa, în limba rusa, se adauga ca sufix: fem. *„вна"*(vna), masc. *„вич"* (vici). În cazul de mai sus, fiul va purta patronimicul Nikitovici, iar fiica Nikitovna. Patronimicul este aplicat prenumelui la cazul genitiv. (n.t.)

Pe măsură ce bunicul Anastasiei vorbea despre vetrele de familie, tot mai conturat se zugrăvea tabloul minunatului viitor al Patriei.

Doar închipuiţi-vă! Închipuiţi-vă! Trei sute şaizeci de deputaţi din Duma de Stat primesc câte o sută cincizeci de hectare de pământ şi fondează trei sute şaizeci de aşezăminte de tip nou. Fiecare arată prin fapte, nu doar prin cuvinte, de ce este capabil.

În Rusia îşi fac apariţia primele trei sute şaizeci de oaze, în care ruşii vor trăi în condiţii umane. Succesiv, deputaţi vor promulga legi şi, cum e şi firesc, nu va mai trece nici-o lege care să dăuneze ecologiei.

Ei vor concepe legi care să garanteze cu adevărat, fiecărui cetăţean, să se împroprietărească cu o bucăţică de Patrie şi vor apăra acest drept, deoarece fiecare din ei va avea câte o bucăţică de Patrie.

Stimaţi cititori ai seriei
„Cedrii sunători ai Rusiei”

Mult stimaţii mei cititori!

Vă mulţumesc din inimă pentru înţelegerea arătată şi pentru susţinerea morală. Le mulţumesc tuturor celor care îşi exprimă deschis părerile prin comunităţile de pe Internet şi articolele din Almanah, care, prin intermediul presei, se străduiesc să transpună în practică ideile din cărţile seriei „Cedrii sunători ai Rusiei”.

Vă mulţumesc vouă, învăţătorilor ruşi! Şi în primul rând lui Boris Minin, care a ieşit curajos pe scena Casei de cultură *Podmoskovie* şi o făcut acea demnă apreciere a ideilor Anastasiei.

Deosebite mulţumiri minunatului actor, artist emerit al Rusiei, Aleksandr Mihailov, care a participat la conferinţă.

Mulţumiri lui Viktor Medikov, doctor în ştiinţe economice, care a publicat deja mai multe lucrări de cercetare a ideilor prezentate în cărţi.

Îi mulţumesc de asemeni, lui Anatoli Ieremenko, membru activ al Academiei Ştiinţelor Pedagogice, pentru încântătoarele versuri.

Îi mulţumesc lui Garkaveţ Viktor Pavlovici directorul Inspectoratului şcolar din oraşul Harkov, pedagogilor, angajaţilor şi administraţiei uzinei de tractoare din oraşul

ucrainean, în care a fost organizată o frumoasă întâlnire cu cititorii.

Le mulţumesc tuturor organizatorilor conferinţelor cu cititorii din alte oraşe.

Le mulţumesc emigranţilor ruşi din Canada şi Germania.

Le mulţumesc barzilor, care au compus mai bine de cinci sute de cântece, şi pictorilor care şi-au trimis tablourile la noi. *Acestea* sunt deja expuse pe saitul www.anastasia.ru, iar cele mai frumoase dintre ele vor fi publicate şi în Almanahul „Cedrii sunători ai Rusiei" Una dintre aceste lucrări este reprezentată pe *coperta acestei* cărţi[34].

Le mulţumesc zecilor de mii de oameni care şi-au exprimat aprecierile faţă de cărţile mele, în scrisori sincere şi inspirate.

Vă mulţumesc pentru susţinerea deschisă, fără de care mi-ar fi venit foarte dificil să scriu!

Totodată, vreau să mă adresez, în mod deosebit, acelor oameni publici, care tocmai se pregătesc să susţină ideile Anastasiei, făcând următoarele consideraţii.

Voi trebuie să realizaţi că există o contrapoziţie a acestor idei.

Acerbă şi foarte bine organizată. Nu se înţelege bine încă, cine şi cu ajutorul căror pârghii răspândeşte zvonurile mincinoase. Voi trebuie să ştiţi asta, pentru a putea hotărî dacă se merită să susţineţi făţiş ideile expuse în cărţi.

Din proprie experienţă ştiu cât sunt de neplăcute clevetelile şi provocaţiile, însă, când acestea sunt îndreptate împotriva voastră – cititorii mei – îmi vine mult mai greu. Şi mult mai greu, atunci când acestea sunt concrete şi aprige. Ca, de exemplu, cele îndreptate

---

[34] Este vorba despre coperta cărţii originale, în limba rusă. (n.t.)

împotriva copiilor şcolii lui Shetinin.

Nu vreau ca şi alţii să devină ţinta acestor atacuri.

Acum nu sunt doar convins, acum ştiu cu certitudine că ideile avansate de Anastasia au o forţă atât de mare, încât nu pot fi denigrate. Poate fi, desigur, încetinită temporar materializarea lor, dar ideile se vor trezi în oameni din nou şi cu forţe însutite.

În opinia mea, astăzi, cele mai importante, vitale sunt aceste aspecte:

Unu: Organizarea şcolilor, cursurilor şi seminariilor locale. Este de o vitală importanţă ca proiectele de ansamblu ale Vetrelor de Familie şi ale aşezămintelor să fie adaptate la caracteristicile propriilor teritorii.

Vor trebui studiate caracteristicele curative ale ierburilor şi plantelor medicinale, care cresc spontan în zona voastră. Tot atât de importantă este şi cunoaşterea legumelor şi fructelor care cresc în climatul fiecărei zone.

Vor trebui studiate proiectele Vetrelor de Familie şi ale aşezămintelor în cele mai mici detalii de aplicare.

Doi: Neapărat să fie implicaţi în realizarea programului de dezvoltare a statului rus, acei învăţaţi care au pătruns esenţa evenimentelor contemporane. Acesta va trebui să fie un program atotcuprinzător care, în temeiul ideii fondării Vetrelor de Familie, va trebui să rezolve problema copiilor orfani, a fugarilor, a familiilor sărace, şi care, prin asigurarea bunăstării fiecărei familii în parte, să asigure bunăstarea ţării, în ansamblu.

Propriul vis trebuie conceput precis în orice detaliu – atunci se va realiza negreşit.

Fiecare om să facă în această direcţie tot ceea ce-i stă în puteri.

Vor lua naştere zeci şi sute de proiecte de Vetre de Familie şi de aşezăminte. Proiectele unei dezvoltări economice, ecologice şi spirituale a diferitelor regiuni şi a întregii ţări.

Ştiţi, când am văzut-o prima dată pe Anastasia,

stând pe malul fluviului siberian Obi, îmbrăcata în fusta ei lungă şi ponosită, şi cu bunda pe spate, îmbrobodită cu baticul şi încălţată cu şoşonii de gumă pe piciorul gol, pustnica taigalei mi-a apărut atunci liniştită şi singuratică…

Acum, la atâta timp, am senzaţia că acolo în nesfârşita taiga siberiană – *stătea* Rusia noastră, încălţată cu şoşoni de gumă pe piciorul gol. Pe malul singuratic al fluviului siberian şedea visul nostru de viitor.

Iar acum, el a penetrat deja în noi!

Şi negreşit va veni vremea în care, îmbrăcată în rochie de gală, liber şi deschis, se va plimba aspiraţia noastră prin toată Rusia… şi nu numai!

În aceasta aspiraţie-vis sălăşluieşte cea mai măreaţă energie – ENERGIA VIEŢII!

Va urma…

Postfaţă

Împăratul Ler – Galerius

(*cap. „în abisurile istoriei pag. 128*)

„Când primise titlul de împărat, Ler (*Galerius*) *a declarat că este duşmanul numelui de roman şi că vrea titulatura Imperiului Roman cu aceea de Imperiu Dacic*. *Căci aproape toţi însoţitorii din suita sa erau din neamul acelora*... *Având în jurul lui astfel de însoţitori şi apărători, el şi-a bătut joc de tot Orientul*"

(*Lactantius, De mortibus persecutorum*)

Oare am mai auzit undeva acest nume – Galerius – o fi fost oare el măcar amintit prin vreun manual de istorie din cealaltă orânduire, pe care mi-a fost dat să îl învăţ pe când umblam la şcoala? Nu-mi amintesc! Dar în noile manuale? În capitolul 17, în care ne plimbam, din nou, prin istorie, Galerius este scos în evidenţă – în sens negativ său pozitiv – fiecare o va decide. Se spune că a fost cel mai aprig persecutor al creştinilor din primul val. O imagine despre acele vremuri se poate face şi din filmul *Agora*, pe care vă sfătuim să-l vedeţi, imaginea de trecere din lumea păgână în lumea creştină.

Deci – cine eşti tu, Galerius? Informaţiile găsite ici-colo m-au surprins şi am aflat despre Regele Oltean – împăratul Ler, adică Galerius Maximilian cel Bătrân şi nepotul său Galerius cel Tânăr.

În cartea sa *Dacii de-a lungul mileniilor*, prof. Dumitru Bălaşa scrie:

„... Galerius cel Bătrân, împărat între anii 293-304. Deşi la început a avut nume rău între creştini, a fost o mare figură istorică. Sextus Aurelius Victor spune că Galerius (cel Bătrân), se născuse în băcia Ripensis, din părinţi păstori de vite, de aceea era poreclit Armentaruis. Era „om frumos în trup, vestit şi norocos ostaş. Unde se născuse, acolo s-a şi îngropat, căruia loc el îi puse numele Romulian, după numele mamei sale Romula” bar colonia Romula era mult mai veche. Galerius (cel Bătrân) în toate acţiunile sale a fost ajutat de nepotul său de soră (fiică a Romulei), nepot care se numea tot Galerius, căruia eu i-am zis „cel Tânăr” Acesta a condus împărăţia dacilor, între anii 305-311. Şi el fusese tot păstor şi negustor de vite. El, după tată, se numea Dara. Se spune că el „cinstea pe oamenii cei prea înţelepţi şi cărturari” din faptul că Galerius (ce! Bătrân 293-304) a avut ca ajutor permanent pe nepotul său Galerius (cel Tânăr 305-311), cei mai mulţi istorici vorbesc de un singur Galerius,

acel Ler împăratul. Niels Hannestad spune: „Galerius era un luptător îndârjit pe care tradiţia îl asemuia lui Alexandru cel Mare ”.

Hm, de fapt sunt doi, de-aproape înrudiţi şi aproximativ contemporani şi se pare că au făcut carieră, nu glumă. De la văcarul Ler (care-o fi fost numele lui de acasă, dacă prin legende s-a păstrat Ler – o fi fost Ler?) la *Gaius Galerius Valerius Maximianus*, *împărat în prima tetrarhie romană* în *perioada 305- 311 d Hr*.

Se pare că era un copil din flori, tatăl a fost un păstor.

Istoricul Lactantius, însă, contemporan cu împăratul Galerius, scrie despre acesta: „*această fiară avea o sălbăticie înnăscută cu totul şi cu totul străină de sângele roman*; *aceasta nu este de mirare*, *deoarece mama sa* (*pe nume Romula*) *era originară din regiunile de dincolo de Dunăre*” (Fontes, II, 7), dintr-o localitate care a primit numele fericitei mame: Romula (actualul sat Reşca, jud. Olt). Se spune că a avut un profund sentiment anti-roman. Citând din aceeaşi carte a prof. Dumitru Bălaşa:

„Izvoarele documentare consemnează dar faptul că atunci când Galerius (cel Bătrân) a primit titlul de împărat, el (Galerius) a declarat că este duşmanul numelui de roman şi că vrea să schimbe titulatura Imperiului Roman în aceea de Imperiu Dacic, ceea ce a şi făcut”

Cu tot acest profund sentiment anti-roman, istoria spune că el a fost de fapt ginerele împăratului Diocleţian, soţul Valeriei, fiica acestuia, mare persecutor de creştini şi că, de fapt, ar fi urmat doar indicaţiile socrului, persecutând în continuare creştinii. Apoi, pe la sfârşitul vieţii, Galerius (cel Tânăr de data asta) „*a emis un edict de toleranţă prin care obligă pe creştini să jure credinţă împăratului şi să se roage pentru sănătatea* lui” (ibidem) De aici s-ar fi păstrat în biserica ortodoxă obiceiul de a ne ruga pentru cei care ne conduc. Daţi-mi voie să mă

îndoiesc. Domnul prof. Dumitru Bălaşa scrie că mama era o creştină gnostică. Daţi-mi voie să mă îndoiesc din nou. Era păgână, iar atitudinea intransigentă a copilului ei „din flori” (frumoasă expresie, comparaţi-o cu *bastard* latin – poate se iubeau pur şi simplu, semnând doar documentul inimii pe tema asta) … faţă de propovăduitorii noii religii nu o putea lua numai de *acasă*. Anti-creştinismul roman nu cred că îl pătrundea deoarece, în adâncurile fiinţei, era profund anti-roman. Se spune că s-a şi refugiat de intrigile de palat pe meleagurile natale, la Rusidava, Dragăşaniul de astăzi.

„În fiecare dimineaţă de vară la vremea când roua proaspătă sărută iarba, Galerius ieşea din casa în care se ascundea, pentru a face o plimbare solitară, în timp ce se ruga zeilor să îi schimbe soarta. Oamenii de rând nu au ştiut niciodată cine este personajul misterios, care se plimba în fiecare dimineaţă prin iarba cu rouă. Ştiau doar că este un mare „domn”, rătăcit temporar pe plaiurile Rusidavei.”

Se pare că, acest domn misterios a marcat puternic conştiinţa colectivă, castrul Rusidava fiind timp de peste o mie de ani numit „Cetatea Domnului de Rouă”, iar traseul lui Galerius – „Calea Domnului de Rouă”

În sfârşit, a fost o mică incursiune virtuală doar, o căutare în adâncurile istoriei. Pe mine mă frapează doar interpretările foarte diferite despre acest personaj, pe care liniştit îl putem considera o personalitate. Un văcar dac, ajuns Imperator, pe urmele lui Alexandru cel Mare. Ultimul împărat roman păgân, dac, care în secolul al IV-lea d. Hr. a reînfiinţat Imperiul Dacia Mare. Oare a dat de satele vedruse, a fost destul de inteligent să facă stânga-mprejur? El o fi fost, oare, acel împărat înţelept care a ordonat ca Rusi’ vedică să nu fie atacată, nici măcar cu gândul de romani? Având în vedere originea lui, precum şi măiestria lui în luptă, înclin să cred că da! A persecutat creştinii – şi nu doar la îndemnul socrului – de unde însă

excesul de zel? În timp ce partea noastră dacofilă îl ridică în slăvi, partea creştină îl consideră tiran:

„Persecuţia a IX-a” sub Galerius, generalul lui Diocleţian, păgân crud şi răzbunător. El obţinu edicte aspre împotriva tuturor creştinilor pentru a-i ucide. Sub Papa Marcellinus (296-304) fură arse aproape complet arhivele Sfântului Scaun de către aceşti persecutori cruzi. Atins de o boală îngrozitoare, jumătate mâncat de viermi, Galerius dădu edictul de la Sardica prin care acordă indulgenţă creştinilor să se roage şi pentru sănătatea lui.”

(*http://www.profamilia.ro/* – *din lucrarea „Istoria Bisericii Universale” a prof. dr. Ioan M. Bota*)

Domnilor – suntem acelaşi neam, trăim în aceeaşi ţară. Cred că e timpul să ne împăcăm cu asta şi să încercăm să ne recompunem adevărata istorie, până nu e prea târziu şi nimeni nu va mai fi interesat de asta – în vâltoarea meciurilor de fotbal, a automobilelor de lux, a pornografiei şi a altor himere care ne sunt servite asiduu de cei care ar trebui să ne facă viaţa mai bună

Emil Cocian Oradea, 2010

Boieroaica Morozova, pictura **lui** ***V. I. Surykov şi schisma Bisericii Ruse***

(*cap. „Teroarea” pag. 146*)

Schisma Bisericii Ortodoxe Ruse a fost consecinţa tragică a reformei de cult iniţiate de către ţarul Alexei M. Romanov (tatăl lui Petru cel Mare) şi de patriarhul Nikon al Rusiei (1652 – 1658). Reforma, care viza modificarea ritualului bisericesc, a început în 1654 şi a fost adoptată de Soborul Bisericii Ortodoxe Ruse în 1667. Cei care nu se supuneau noilor canoane au fost prigoniţi (întemniţaţi, arşi pe rug). Mulţi au ales calea exodului. Dintre cei care s-au împotrivit reformei, fiind adepţii credinţei străbune, amintim pe episcopii Pavel de Kolomna, Makarie de Novgorod, protopopii Avvakum, Neronov, boieroaica Morozova etc.

Boieroaica Morozova – V. I. Surykov

Vasili Ivanovici Surykov (1848-1916) a intrat în istoria artei ruse mai ales ca pictor istoric. În operele sale, Surykov a redat istoria „făcută şi trăită de poporul însuşi”. Istoria *Boieroaicei Morozova*, Surykov a auzit-o pentru prima dată în copilărie de la naşa lui, O. M. Durandina, care ştia despre cunoscuta disidentă din povestirile revoluţionarilor epocii, mai precis, dintr-un manuscris „biografic” despre ea, răspândit în Siberia. Această viziune cutremurătoare i s-a întipărit în suflet şi s-a reflectat ulterior în creaţie. Boieroaica Fedosia Procopieva Morozova a devenit simbolul revoluţiei de sciziune a Bisericii Ortodoxe. Tocmai ea, revendicându-şi vechea credinţă, s-a pornit împotriva ţarului însuşi şi a patriarhului Nikon, a renunţat la toate privilegiile la luxul în care trăia, la bogăţia pe care-o deţinea – şi-a jertfit fiul şi s-a amestecat voluntar cu „plebea” Poporul a acceptat-o şi a păstrat-o în memorie aşa cum era. Amintirea ei a rămas vie în cântece şi datini…

Ceea ce vedem în tablou s-a întâmplat pe 17 sau pe 18 noiembrie 1671. (7180 în calendarul *pe vechi* „de la facerea lumii”). Boieroaica stătea deja de trei zile sub

strajă, *înconjurată de corul de la* podkleti[35] acasă la ea. I-au *pus lanţ la gât*, au urcat-o pe sanie şi au dus-o la închisoare. În momentul în care sania trecea prin dreptul mănăstirii Minunilor, Morozova a ridicat mâna dreaptă, *arătând făţiş inelul de pe deget* (făcând gestul cu două degete, simbol al vechii credinţe) şi l-a ridicat tot mai sus în semn de loialitate. Pictorul a ales tocmai această scenă în operă sa – „Povestea Boieroaicei Morozova”

În tabloul lui Surykov, boieroaica este înconjurată de sărmani moscoviţi, de oameni simpli, de un pribeag în cârjă, un bătrân cerşetor şi un sărac cu duhul... iar ei, toţi, nu-şi ascund simpatia faţă de prizoniera nobilă. Aşa a fost în realitate: ştim că în sprijinul vechii credinţe s-au ridicat sărmanii, pentru care *răscoala* împotriva puterii de stat şi clerice, instaurate şi ţinute prin ritualuri seculare de onoruri, însemna *răscoala* împotriva unui întreg model de viaţă, de samavolnicie şi asuprire. Ştim că în casa boieroaicei găseau adăpost şi pâine pribegii, săracii cu duhul şi cerşetorii. Şi mai ştim că motivul acuzării Morozovei de către cei de-o breaslă cu ea, a fost tocmai „devotamentul faţă de prostime”. „Îi găzduia în casă pe sărmani şi pe cei teapa lor... şi le susţinea învăţăturile.”

Însă mai era un om căruia i-a ridicat Morozova cele două degete şi pentru care a zăngănit lanţul de la gât, în acea zi de noiembrie – ţarul Aleksei Mihailovici! Pentru ţar, ea a fost pietroiul de care s-a poticnit.

Deoarece nu era vorba despre o răzvrătită oarecare, ci despre Morozova – nume care răsuna puternic în secolul al XVII-lea!

Boieroaica Morozova oglindeşte ideal măreţele gânduri, odată dezvăluite de I. E. Repin: „Sufletul ruşilor are o trăsătură deosebită, de eroism ascuns... dar este suprimată de personalitate şi este invizibilă. Însă,

[35] Podkleti - parter nelocuit (la casele vechi ruseşti), (n.t.)

această trăsătura este măreaţa forţă a vieţii, care mişcă munţii... ea se identifica complet cu ideea „a nu avea frică de moarte”

Material preluat de pe *http://www.centre.smr.ru/*

Traducere: *Cristian C*. *editura „Dianuşa*” 2010

Stareţii de peste Volga

(cap. „Păgânii”, pag. 157)

Un grup de călugări de la mănăstirile Vologodski şi Belozerski, care nu întreţineau nici-o legătură cu exteriorul, la sfârşitul sec. al XV-lea şi începutul sec. al XVI-lea devin cunoscuţi ca o fracţiune unitară ca viziune umanitară, culturală şi critică, care a intrat imediat în conflict cu fracţiunea opusă, condusă de Iosif Voloţki.

Fideli învăţăturilor evanghelice de dragoste şi milostenie, Stareţii de peste Volga au cerut la Soborul din 1490, şi, ulterior, în două scrisori (una din 1504 şi alta

din 1505 scrisori din care, cea de-a doua a fost pierdută definitiv, iar prima a fost publicată în Bibliografia Rusă, par. XVII), un comportament „uman” faţă de eretici (iudaizanţi). Au propus că ereticii cei mai înveteraţi să fie excomunicaţi de biserică, iar cei pocăiţi să fie iertaţi definitiv.

Stareţul Herman, mai mult, susţinea că pentru izbăvirea de eretici ar trebui doar să se facă rugăciuni, şi nu ereticii să fie judecaţi sau osândiţi. Aceasta formulare şi multe alte similitudini între ei şi iudaişti, pe lângă criticism, au constituit capetele de acuzare de erezie.

Material preluat de pe http://www.ru.wiki.org.
Traducere: *Cristian C. editura „Dianuşa”* 2010

Povestea campaniei lui Igor
(cap. „*Păgânii*”, pag: 166)

Povestea Campaniei lui Igor este un poem care face parte din literatura medievală şi este unicul exemplu viu cunoscut de literatură epică, *scrisă* din Rusia. Se presupune că opera a fost scrisă între 1185 şi 1187, imediat după atacul nereuşit al Prinţului Igor de Novgorod-Seversk împotriva unor triburi de nomazi, cunoscuţi sub numele de *cumani*, care locuiau în sud-estul Rusiei.

Un aspect interesant al textului este îmbinarea creştinismului cu vechea credinţă slavă.

Soţia lui Igor, Iaroslavna este faimoasă pentru invocările pe care le făcea forţelor naturii la zidurile din *Putyvl*[36]

[36] una dintre iniţialele aşezări siveriene, Putyvl este pentru prima data menţionat în anul 1146 ca fiind o importantă cetate disputată

Motivele creştine se prezintă alături de zei păgâni depersonificaţi sub formă de imagini artistice. Un alt aspect, care diferenţiază cartea (povestirea) de relatările occidentale ale vremii, este prezenţa unor descrieri vii şi numeroase ale naturii şi a rolului pe care natura îl are în viaţa omului.

Material preluat de pe http://www.en.wikipedia.org:
Traducere: *Emil C. editura „Dianuşa*" 2010

Masleniţa – săptămâna brânzei sau a clătitelor

(cap. „Preafrumoasele sărbători vedice", pag,. 187)

între cnezatele Cernigov şi Novgorod-Severski ale Rusi' Kievene. Cântecul Iaroslavnei la zidurile din Putyvl este culminarea emoţională a poemului medieval *Povestea campaniei lui Igor* şi a operei *Prinţul Igor* compusă de Alexander Borodin. Sursa: http://en.wikipedia.org (n.e.)

În religia ortodoxă, la noi, săptămână Masleniţei coincide cu săptămâna în care se ţine sâmbăta Moşilor de Iarnă (dinaintea Postului Mare).

Masleniţa – săptămână brânzei (până la reforma ortografiei, deseori întâlnită ca Masleaniţa) este un ciclu festiv păstrat încă de pe vremea Rusiei păgâne (precreştină). Serbarea este legată de petrecerea iernii şi întâmpinarea primăverii.

Biserica creştină a permis menţinerea celei mai importante sărbători a primăverii, pentru a nu intra în conflict cu tradiţiile poporului rus, însă a strămutat în timp serbarea dragă poporului, de salutare a iernii, pentru a nu compromite Postul Mare şi a scurtat celebrările la doar 7 zile. Din acest motiv, după creştinarea Rusi'ei, Masleniţa se prăznuieşte în săptămâna dinaintea Postului Mare, cu şapte săptămâni înainte de Paşti.

„Masleniţa – această ştrengărească şi veselă petrecere a iernii şi întâmpinare a primăverii, care *readuce* natura la viaţă şi căldura blândă a soarelui. Poporul, de când lumea, a considerat primăvara ca un nou început de viaţa şi a cinstit Soarele dătător de viaţă şi putere tuturor vieţuitoarelor. Pentru cinstirea Soarelui, la început se făceau turte dulci, iar când oamenii au descoperit aluatul dospit au început *să gătească* clătite. Anticii considerau clătitele simbolul Soarelui, întrucât şi acestea, ca şi Soarele, sunt galbene, rotunde şi fierbinţi. Şi credeau că, împreuna cu clătita, ei mănâncă şi fărâmiţe din căldura şi puterea lui.

Odată cu instaurarea creştinismului s-a schimbat şi rânduirea sărbătorii. Masleniţa şi-a dobândit denumirea graţie calendarului bisericesc, deoarece, în această perioadă – ultima săptămână înaintea Postului Mare – este dezlegare de unt, produse lactate şi peşte. Cu alte cuvinte, această săptămână, în Biserica Ortodoxă este denumită săptămâna brânzei. Zilele Masleniţei se deosebesc între ele în funcţie de momentul în care începe Postul Mare.

În popor, fiecare zi de Masleniţa are o însemnătate aparte.

Luni: *întâlnirea*. Pentru această primă zi, se organizau bâlciurile cu scrâncioburi, tonete şi alte jocuri. Cei mai înstăriţi pregăteau clătite. Prima clătită era dată de pomană în amintirea morţilor.

Marţi: *întrecerile*. Dis de dimineaţă, tinerii erau

invitaţi la dat în scrâncioburi cu lanţuri şi la mâncat clătite. Erau poftite rudele şi cunoştinţele: „Scrâncioburile îs gata şi clătitele-s calde, poftiţi!”

Miercuri: *pofticioşii*. În această zi, ginerii erau invitaţi la „*soacre*, la clătite” În afara ginerilor, soacra mai invita şi alţi oaspeţi.

Joi: *bacanala generală.* Începând cu această zi, Masleniţa atingea intensitatea ei maximă. Poporul se dedădea tuturor comicăriilor imaginabile: scrâncioburi cu lanţuri, tonete, călărie, carnavaluri, luptele cu pumnii, benchetuiala gălăgioşilor, etc.

Vineri: serile soacrelor. Ginerii invită la ei pe *soacre* şi le servesc clătite.

Sâmbătă: *şezătorile cumnatelor*. Tinerele soţii invită cumnatele în ospeţie. Tânăra soţie trebuie să le dăruiască cumnatelor câte un cadou.

Ultima zi a Masleniţei: *duminica iertării*. În biserici are loc ritualul de seară al iertării (stareţul cere iertare de la ceilalţi clerici şi enoriaşi). De asemenea, toţi credincioşii, înclinându-se unul altuia, îşi cer iertare, iar ca răspuns, spun „Dumnezeu să te ierte”.

Apoi, cu mare solemnitate, este arsă „momâia Masleniţei”!

Material preluat de pe http://ru.wikipedia.org/wiki
Traducere: Cristian C. editura „Dianuşa" 2010

Troiţa – sau săptămâna emuhei
(*cap.* *„Preafrumoasele sărbători vedice*”, *pag.* *187*)

Din păcate, despre această minunată serbare a imaşului gata de cosit şi a naturii dătătoare de viaţă, în afara descrierii lui Megre din capitolul „Preafrumoasele sărbători vedice” am găsit puţine materiale exhaustive. Acum ştim cu toţii că istoria omenirii a fost ştearsă sau răstălmăcită cu deosebită acurateţe şi se vede *că Troiţa* era cu adevărat importantă, de vreme ce este atât de bine ocultată. Sau poate… suprapusă!

În ceea ce priveşte sărbătoarea contemporană care „coincide” cu Troiţa, putem spune că săptămână Troiţei sau a „Semik-ului” (la ruşi numită şi „săptămână verde sau săptămână rusaliilor”) coincide cu Săptămână Rusaliilor, de la noi. Iată câteva fragmente dintr-un articol despre sărbătoarea Troiţei:

„… Ca şi Paştele, şi Troiţa este una dintre cele mai îndrăgite sărbători populore. Şi, în pofida făptului că, după revoluţionarea sărbătorilor religioase-populare, conducerea sovietică a încercat să le substituiască cu sărbători oficiale, laice, tradiţiile şi obiceiurile au continuat să trăiască. Cum? Eh… poate şi mulţumită faimosului cântecel dedicat mesteacănului… care se înălţa pe imaş! Dar, ce legătură are el cu Troiţa? Haideţi să le luăm la rând…”

Ce sărbătoare este Troiţa?

„… Troiţa cade a 50-a zi după Paşti şi, din acest motiv, uneori este denumită Cincizecimea. Până la Naşterea lui Iisus Hristos, această sărbătoare avea o cu

totul altă semnificaţie. Evreii antici sărbătoreau Cincizecimea în amintirea zilei în care Moise a primit, pe muntele Sinai, cele zece porunci de la Dumnezeu – asta s-a întâmplat a cincizecea zi de la Paştele iudaic (când evreii au ieşit din Egipt)..”

La creştini

„... Creştinii au investit-o cu o altă semnificaţie. După înălţarea lui Hristos, la cincizeci de zile de la Paşte, apostolii au intrat în casa din Ierusalim, în care s-a ţinut Cina cea de Taină. Această căsuţă, de pe o hudiţă strâmtă, situată pe muntele Sinai, mai există şi astăzi. La prima vedere, înăuntru nu este nimic deosebit. Doar că în casă, fără îndoială, s-a perceput autenticitatea evenimentelor sfinte, petrecute în ea. Deoarece, când apostolii, însoţiţi de Maica Domnului, au intrat înăuntru, au auzit pe neaşteptate un zgomot ca de vânt ridicat în timpul vijeliei. Apoi, în centrul casei au apărut nişte limbi de foc, care, separându-se, s-au poziţionat deasupra capetelor apostolilor. În pâlpâiala flăcărilor, apostolii au perceput prezenţa Duhului Sfânt. Mulţumită pogorârii Duhului Sfânt, apostolii au putut să vorbească în toate limbile popoarelor din lume şi au fost înzestraţi cu harul de a propovădui învăţăturile lui Hristos pretutindeni.

Teologii susţin ca la aceste evenimente a luat parte Sfânta Treime – Sfântul Duh care venea de la Dumnezeu-Tatăl, şi care era trimis de Dumnezeu-Fiul. Duhul primit de apostoli, i-a ajutat să reziste atât conflictelor teologice, schingiuirilor, cât şi în faţa morţii. Pogorârea Duhului Sfânt este considerată naşterea bisericii creştine...”

Nimeni să nu rupă mestecănaşul..
Troiţa (Semuha)

„... *Această* sărbătoare este o tradiţie păgână. Cade în a 50-a zi după Paşte, adică în a şaptea săptămâna. De aici şi denumirea de *Semuha* (семь = „*semi*” şapte). Motivul sărbătorii este petrecerea primăverii şi întâmpinarea verii. Sărbătoarea (intervalul de şapte zile) coincide cu cea mai intensă perioadă vegetativă a plantelor şi, din acest motiv, cel mai des întâlnit „ritual” era împodobirea casei şi tuturor acareturilor gospodăriilor cu flori sau cu plante verzi, denumite „de mai” În crăpaturile scândurilor de la porţi erau înfipte crenguţe de tei, arţar, carpen sau mesteacăn. În funcţie de cât timp se menţineau verzi aceste crenguţe, oamenii ştiau cum va fi vara şi viitoarea recoltă. Dacă se uscau repede, atunci se aşteptau la o vară caldă şi la o recoltă slabă, dacă crenguţele îşi menţineau frumuseţea şi prospeţimea toată săptămâna „*Semuhei*” atunci toamna avea să fie îmbelşugată.

Fecioarele se adunau şi mergeau în pădure să „împodobească mesteacănul” Alegeau doi mesteceni apropiaţi şi îi balansau ca să ajungă la crenguţele din vârf, pe care, apoi, le împleteau între ele. Cei doi mesteceni arcuiţi creau bolta rituală, pe sub care, perechi-perechi, prinse de mâini, fetele trebuiau să treacă de trei ori, înainte şi înapoi. Acest ritual a primit denumirea de „kumlenie” (cumnăţia – ar fi traducerea) sau „botezul cucilor” Semnificaţia acestui ritual era primirea fecioarelor între femei – cele care perpetuează neamul. Mesteacănul este un copac care îi dăruieşte omului energia sa şi-l vindecă.

Un loc de cinste în ritualurile Troiţei îl ocupa ghicitul în coroniţele făcute din flori sau crenguţe de mesteacăn.

Peste o săptămână, fetele mergeau din nou în pădure şi despleteau mestecenii, deoarece *se* considera că, lăsându-i aşa, copacii puteau să se supere...”

„... Mestecănaş alb,

Mestecănaş creţ,
Pe ce-ai venit?
Pe covor, pe aur,
Pe atlas, pe catifea?
Cine te-a găzduit?
Mama, tata,
Neamul sau satul?
Fetiţele roşioare.
Vor mestecănaşul să îl taie.
Şi în râu să îl cufunde...”

Din toate versiunile, fiecare cititor s-o aleagă pe cea mai dragă inimii. Cei care vor reuşi să privească adânc în inimă, vor pătrunde fără dificultate semnificaţiile şi veridicitatea acestor sărbători, diferite între ele. Eu, personal, îndrăznesc să cred că „versiunea *Semuhei* va fi cea mai „votată”

Material preluat de pe http://www.aistenok.ru/
Traducere: Cristian C. editura „Dianuşa” 2010

Tokugawa Ieyasu - împăratul japonezilor
(*cap. „Preafrumoasele sărbători vedice”, pag. 190*)

Tokugawa Ieyasu (1543-1616) întreţinea relaţii economice cu Anglia şi Olanda, dar a declarat război creştinismului. Era la cunoştinţa conflictelor dintre catolicii şi protestanţii din Europa şi, de asemenea, cunoştea bine faptul că Iezuiţii *încercau* să-i dea afară pe

franciscanii şi olandezii din Japonia. Pe Tokugawa Ieyasu îl deranja agresivitatea creştinilor şi vedea administraţia spaniolă şi portughezo-creştină în Japonia ca o maşinaţie politică periculoasă. În 1614 a scos creştinismul în afara legii. Toţi preoţii europeni a fost poruncit să fie adunaţi la Nagasaki pentru a fi expulzaţi. Bisericile creştine au fost acuzate şi distruse, iar populaţia japoneză deja convertită a fost obligată să renunţe la creştinism.

Totuşi persecutarea creştinismului era prea înceată, când Tokugawa Ieyasu a murit (1616). A fost succedat de fiul său, Tokugawa Hitetada. Fiul a reactualizat procedura de expulzare a preoţilor creştini străini. A fost instituită pedeapsa capitală pentru japonezii care se converteau la creştinism, iar latifundiarilor *daimyos* li s-a interzis să aibă în slujbă creştini. Împotriva comunităţilor creştine au fost efectuate numeroase atacuri militare. Creştinii europeni şi japonezi au fost executaţi. Doar unii creştini au supravieţuit, continuând să practice noua religie pe ascuns.

Material preluat de pe http://en.wikipedia.org/wiki
Traducere: *Cristian C. editura „Dianuşa" 2010*

Câteva versuri

O cititoare din diaspora, inspirată de cărţile Anastasiei, ne-a scris câteva versuri. Nu vom face noi, aici, aprecieri asupra valorii lor artistice, vă lăsam, însă, pe voi să le percepeţi cu inima. Cu inimă au fost scrise, în timpuri de pribegie a Sufletului prin tărâmuri vitrege, în căutare de „mai bine” şi doar cu inima pot fi citite şi simţite. Cei care aveţi bunăvoinţa şi puterea, penetraţi „dincolo” de simplele cuvinte, aşa cum spune *Nastea*, încă din prima carte:

„...— *Corect, toate cărţile sunt formate dintr-o multitudine de combinaţii din aceste litere. Omul le dispune automat, ghidat doar de sentimente. De aici rezultă că, iniţial nu ia naştere o combinaţie de litere şi sunete, ci sentimente zugrăvite de imaginaţia sa. În cel care va citi se vor înfiripa aproape aceleaşi sentimente, pe care şi le va aminti pentru mult timp...*”

Bucuraţi-vă de ele! Ne revedem la cartea a opta!

Cristian Călugăru

Din viteza Soarelui

Din viteza trenului, soarele dansa umbre,
Pe faţa-mi rece şi tristă.
Am deschis ochii şi am văzut dorinţa de renaştere.
Îi închid, vreau să nu gândesc,
Vreau să rămân în hibernare,
Dar totul în jurul meu mă obligă să rămân la viaţă.
Sămânţa de optimism ce mi-a rămas, începe să încolţească.
Cere apă, încerc să i-o refuz, dar soarele e mai puternic,
Şi mă simt o văpaie.
Dansul umbrelor mă ajută pentru o frântură de secundă,
Dar nu-i de ajuns.
Redeschid ochii şi mă văd dansând cu soarele.

Dulce copilărie

Verde crud şi alb şi soare se-ntrevede
Pe cărarea ce duce la izvor.
Am cules o dimineaţă multe raze de lumină,
Le-am ascuns într-o cutie, de-amintiri şi bucurie.
Poieniţa de lumină, cântecel de păsărele,

Puritate, inocenţa, toate-ascunse în cutie.
Flori de cireş şi de cais, covor în zori de primăvară,
Aştept prilejul bun ca să le scot afară.
Trei frăguţe mici şi roşii am cules pentru cutie...
Dar, mai bine le-am mâncat,
Doar parfumul lor puternic, în cutie l-am băgat.
A trecut o veşnicie de când cutia am pus pe raftul cel de sus.
Acum inima mi-e goală, sufletul în pribegie,
Cred c-a venit timpul să caut în cutie şi, fără doar şi poate,
Să gust un pic din toate.

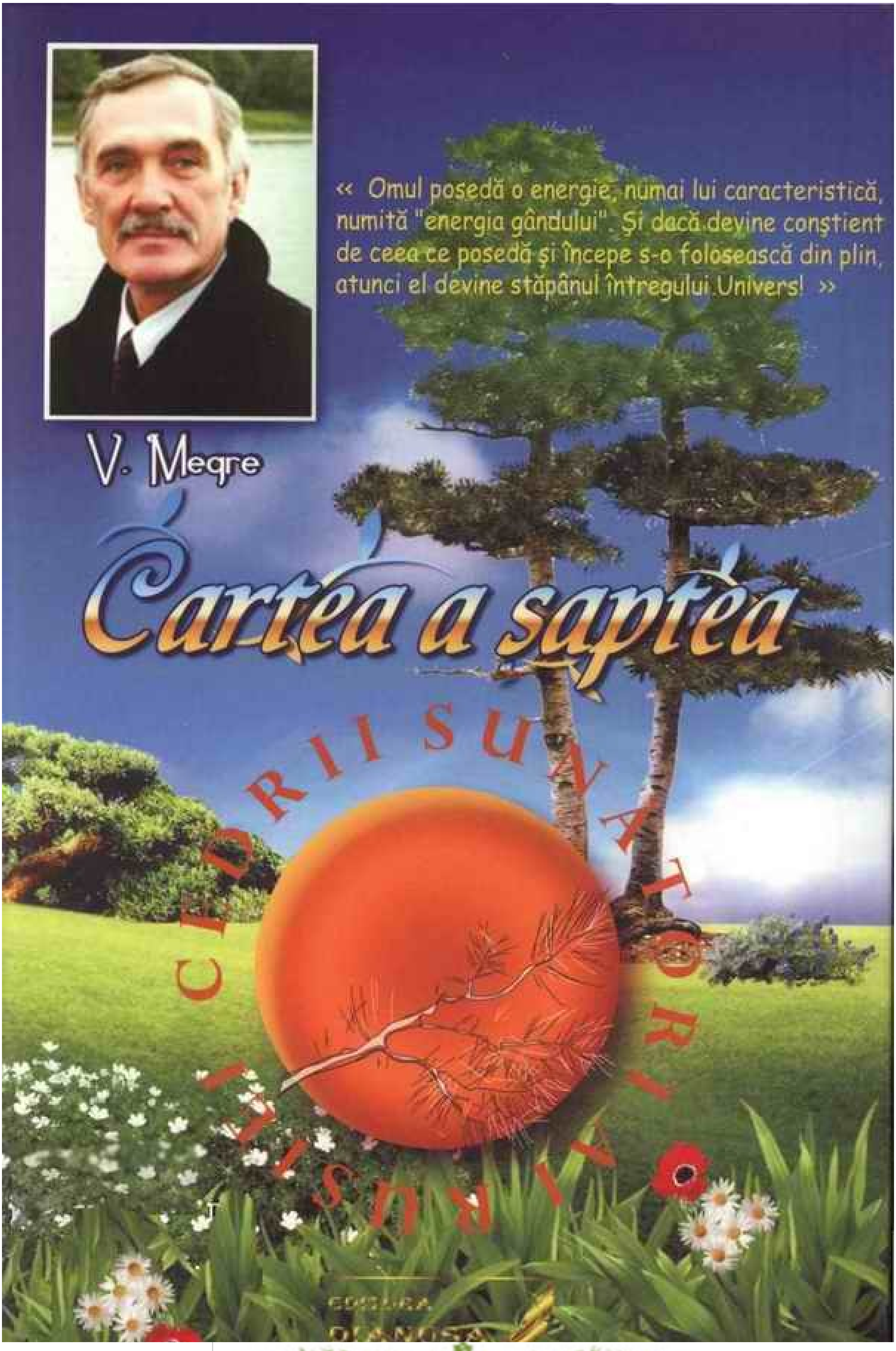
O să mă întorc

Rândunică, tu mi-ai spus
Că iar e primăvara.
Dar sufletul departe-i dus
El zboară pe răzoare,
Mereu verzi şi înflorite,
Ce păstrez în ochi şi-n minte.
Anii au trecut, dar totul
A rămas cum am lăsat.
Pietrele de pe izlaz
Au îmbătrânit un pic...
Nu-i nimic.
Eu mă-ntorc şi le sărut,
Semnul timpului să-l şterg,
C-am rămas departe mult
Ritmul vieţii să-l alerg.
Că departe nu-i „de toate"
Doruri, amăgiri deşarte!
Am trăit o veşnicie, un minut,
În pribegie.
Cei bătrâni care-au rămas,
Durere ţipă cu glas copleşitor.

Cei mici la fel topiţi de dor,
În vis îmbrăţişaţi de mama lor.
Iar eu şi tu, şi el, aici
Ne umilim...
Am vrea să fim puternici,
Să înfruntam ruşinea,
Acasă să ne-ntoarcem...
Chiar fără colaci,
Cu coada-ntre picioare,
Dar cu sufletu împăcat.
Şi rădăcini să-nfigem,
Adânc...
În moştenitele hotare.

Anonim

CUPRINS

« Omul posedă o energie, numai lui caracteristică, numită "energia gândului". Şi dacă devine conştient de ceea ce posedă şi începe s-o folosească din plin, atunci el devine stăpânul întregului Univers! »
V. Megre
Cartea a şaptea
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI